

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 345

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 18 mai 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
433.	— Hotărâre pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor Financiarî din România	2–11
470.	— Hotărâre pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”	12–21
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
111.	— Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind recunoașterea Organizației Naționale Interprofesionale Vitivinicole — O.N.I.V. ca organizație interprofesională pe filiera „struguri, vin, produse pe bază de vin”	22
REPUBLICĂRI		
	Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	23–47

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor Financieri din România

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 5 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor Financieri din România, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 983/2004 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor Financieri din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 634 din 13 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 27 aprilie 2011.
Nr. 433.

ANEXĂ

REGULAMENT

de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor Financieri din România

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Camera Auditorilor Financieri din România, denumită în continuare *Camera*, este organizația profesională de utilitate publică, fără scop patrimonial, din care fac parte auditorii financieri care au dobândit această calitate în condițiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Camera este constituită ca persoană juridică autonomă, de drept privat, cu denumire, sediu, patrimoniu și siglă proprii. Ca urmare a îndeplinirii prevederilor legale privind protecția mărcilor, nicio altă persoană, cu excepția Camerei, nu are dreptul de a folosi această denumire sau o denumire similară.

Art. 3. — Prevederile prezentului regulament se aplică de către membrii Camerei, persoane fizice active și nonactive și persoane juridice, precum și de către orice alte persoane care solicită prestarea unor servicii ce intră în competențele Camerei.

CAPITOLUL II

Organizarea și funcționarea Camerei

Art. 4. — (1) Camera este autoritatea competentă care organizează, coordonează și autorizează desfășurarea activității de audit financiar în România, asigurând exercitarea

independentă a profesiei de auditor financiar, potrivit legii și prezentului regulament.

(2) În vederea realizării acestor obiective, Camera exercită atribuțiile care i-au fost conferite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prin celelalte acte normative incidente domeniului său de activitate.

Art. 5. — Organele de conducere ale Camerei sunt: Conferința Camerei, Consiliul Camerei și Biroul permanent al Consiliului Camerei.

Art. 6. — (1) Conferința Camerei este organul superior de conducere al Camerei, formată din toți membrii cu drept de vot ai acesteia.

(2) Conferința Camerei, denumită în continuare *Conferința*, este ordinară și extraordinară.

Art. 7. — Conferința ordinară a Camerei se întrunește o dată pe an, la convocarea Consiliului Camerei, în cel mult 120 de zile de la încheierea exercițiului financiar precedent.

Art. 8. — Conferința ordinară a Camerei are următoarele atribuții:

a) dezbate și aprobă raportul anual de activitate al Consiliului Camerei;

b) dezbate și aprobă situațiile financiare anuale ale Camerei;

c) dezbate raportul de audit al Comisiei de auditori statutare ai Camerei;

d) aprobă execuția bugetului de venituri și cheltuieli pentru exercițiul financiar încheiat;

e) aprobă bugetul de venituri și cheltuieli aferent exercițiului financiar următor;

f) aprobă normele de reprezentare la Conferință;

g) alege și revocă membrii Consiliului Camerei;

h) alege și revocă membrii Comisiei de auditori statutari;

i) stabilește obiectivele strategice ale Camerei;

j) aprobă programul de activitate al Consiliului Camerei pe anul în curs;

k) aprobă înființarea sau desființarea reprezentanțelor din țară și străinătate ale Camerei;

l) decide asupra propunerilor de modificare și completare a prevederilor Regulamentului de organizare și funcționare a Camerei;

m) alte atribuții, potrivit legii și prezentului regulament, cu excepția celor date în competența Consiliului Camerei sau a Biroului permanent al Consiliului Camerei.

Art. 9. — (1) Convocarea Conferinței ordinare se face de către Consiliul Camerei, cu cel puțin 30 de zile înainte de data întrunirii.

(2) Anunțul privind convocarea se publică în cel puțin două cotidiane de circulație națională și pe site-ul Camerei și cuprinde: locul, data de desfășurare, ora, precum și ordinea de zi a Conferinței ordinare.

(3) La Conferința ordinară participă membrii cu drept de vot, aleși conform normelor de reprezentare aprobate de Cameră.

Art. 10. — (1) Pentru validitatea deliberărilor Conferinței ordinare este necesară prezența majorității simple a membrilor Camerei cu drept de vot, aleși potrivit normelor de reprezentare, iar hotărârile trebuie să fie adoptate cu votul majorității simple a celor prezenți.

(2) În cazul neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1), Conferința ordinară, întrunită la a doua convocare, de regulă în aceeași zi și același loc, poate să hotărască asupra problemelor de pe ordinea de zi, oricare ar fi numărul membrilor prezenți, cu majoritate simplă de voturi.

(3) Membrii Camerei cu drept de vot sunt auditorii financiari care și-au îndeplinit toate obligațiile către Cameră la termenele stabilite prin hotărârile acesteia și care au fost aleși pentru participare la Conferința ordinară.

Art. 11. — (1) Conferința extraordinară a Camerei poate fi convocată la cererea a cel puțin două treimi din numărul membrilor Consiliului Camerei ori a unei cincimi din numărul membrilor cu drept de vot ai Camerei, care adresează o cerere în acest sens, specificând în aceasta problemele propuse pentru a fi dezbătute.

(2) Conferința extraordinară se întrunește în termen de cel mult 45 de zile de la data convocării.

Art. 12. — (1) Conferința se deschide de către președintele Camerei sau un alt membru al Consiliului Camerei desemnat de acesta. În deschidere, Conferința alege prin vot deschis unul sau mai mulți secretari, care verifică îndeplinirea condițiilor legale de întrunire și asigură consemnarea lucrărilor acesteia în procese-verbale.

(2) După constatarea îndeplinirii cerințelor legale pentru desfășurarea Conferinței se trece la dezbaterile subiectelor înscrise pe ordinea de zi și la adoptarea hotărârilor.

(3) Conferința adoptă hotărâri prin vot deschis. Votul secret este obligatoriu pentru alegerea și revocarea membrilor Consiliului Camerei și ai Comisiei de auditori statutari.

(4) Procesul-verbal, semnat de președinte și de secretarii lucrărilor Conferinței, va constata: îndeplinirea formalităților referitoare la convocare, data și locul de desfășurare a Conferinței, numărul membrilor prezenți, hotărârile adoptate, numărul de voturi valabil exprimate, dezbaterile în rezumat, iar la cererea membrilor, declarațiile făcute de aceștia în cadrul ședinței.

(5) Hotărârile Conferinței sunt obligatorii pentru toți membrii Camerei și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 13. — (1) Consiliul Camerei este format din 11 membri, aleși în cadrul Conferinței pentru o perioadă de 3 ani, conform procedurilor aprobate de Cameră. Mandatul Consiliului Camerei poate fi reînnoit o singură dată.

(2) Orice persoană fizică, membră a Camerei, poate fi aleasă în Consiliul Camerei, dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții de eligibilitate:

a) are capacitate deplină de exercițiu;

b) nu a fost sancționată disciplinar de Cameră în ultimii 5 ani anteriori datei depunerii candidaturii;

c) nu deține o funcție în conducerea unui alt organism profesional național;

d) a respectat procedura de depunere a candidaturii, prevăzută în normele emise de Cameră.

(3) Candidaturile se depun la Registratura Camerei, la termenul și conform modelului stabilite prin hotărâre a Consiliului acesteia, publicate în cel puțin două cotidiane de largă circulație și pe site-ul Camerei.

(4) Consiliul Camerei poate cere candidaților să dea o declarație privind respectarea condițiilor de eligibilitate prevăzute la alin. (2).

(5) Consiliul Camerei respinge candidatura oricărei persoane care refuză să dea declarația prevăzută la alin. (4).

(6) În cazul în care un candidat a fost ales membru al Consiliului Camerei pe baza unei declarații false sau incorecte, alegerea acestuia este nulă. Consiliul Camerei constată prin hotărâre nulitatea alegerii și comunică această hotărâre persoanei respective.

Art. 14. — (1) Votul pentru alegerea Consiliului Camerei se exprimă pe bază de buletin de vot, în forma aprobată de Consiliul Camerei.

(2) Fiecare membru al Camerei, ales potrivit normelor de reprezentare, poate vota un număr de candidați dintre cei propuși, care nu trebuie să depășească numărul locurilor eligibile.

(3) În vederea alegerii Consiliului Camerei, Conferința alege dintre membrii săi o comisie de vot, care are următoarele atribuții:

a) primirea buletinelor de vot și distribuirea acestora;

b) numărarea voturilor exprimate și stabilirea voturilor valabile și a celor nule;

c) prezentarea listei candidaților în ordinea descrescătoare a numărului de voturi valabil obținute și — pe acest temei — comunicarea candidaților care au fost aleși;

d) întocmirea unui proces-verbal scris cu privire la rezultatele votului, care se prezintă plenului Conferinței;

e) predarea buletinelor de vot Registraturii Camerei, în vederea sigilării și păstrării acestora pe o perioadă egală cu durata mandatului respectivului Consiliu ales;

f) alte atribuții stabilite de Conferință.

(4) Sunt declarați aleși candidații care au întrunit numărul cel mai mare de voturi valabil exprimate. În caz de egalitate de voturi, candidații aflați în această situație sunt supuși din nou votului Conferinței, urmând a fi declarat ales candidatul care a întrunit numărul cel mai mare de voturi. În această situație, votul este secret și se efectuează după prezentarea procesului-verbal cu privire la rezultatele votului plenului Conferinței de către Comisia de vot. Votul final se va consemna în procesul-verbal privind alegerile.

(5) Orice membru al Consiliului Camerei poate fi revocat prin votul a jumătate plus unu din numărul membrilor prezenți la Conferința ordinară sau extraordinară.

(6) Revocarea se face prin vot secret, procedura putând fi declanșată prin cerere scrisă, asumată de un număr de cel puțin

25% din numărul reprezentanților cu drept de vot prezenți la Conferința respectivă.

(7) În cazul vacantării unui loc prin revocare, se aplică prevederile art. 18 alin. (3).

Art. 15. — (1) Consiliul Camerei coordonează, conduce și controlează activitatea Camerei și are următoarele atribuții:

a) asigură executarea hotărârilor Conferinței și informează Conferința asupra modului de îndeplinire a acestora, conform legii;

b) asigură condițiile pentru administrarea și gestionarea eficientă a patrimoniului Camerei, potrivit legii;

c) adoptă și prezintă Conferinței propuneri privind obiectivele strategice ale Camerei;

d) adoptă și prezintă spre aprobare Conferinței raportul de activitate, situațiile financiare anuale și execuția bugetului de venituri și cheltuieli privind exercițiul încheiat, precum și proiectul bugetului de venituri și cheltuieli și cel al programului de activitate pentru exercițiul în curs;

e) adoptă și prezintă spre analiză Consiliului pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar raportul anual cu privire la activitatea Camerei, cu 30 de zile înainte de data Conferinței;

f) adoptă și prezintă spre analiză Consiliului pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar reglementările cu incidență asupra activității de audit statutar, în vederea avizării sau aprobării acestora, conform legii;

g) alege și revocă membrii Biroului permanent al Consiliului Camerei;

h) aprobă normele privind desfășurarea activității curente a aparatului executiv al Camerei, care cuprind atribuțiile și responsabilitățile structurilor executive, precum și raporturile dintre acestea, contractul colectiv de muncă, statul de funcții și politica de personal;

i) aprobă acordarea titlurilor de „Președinte de onoare” și „Auditor financiar de onoare” în condițiile procedurilor privind acordarea de titluri onorifice adoptate de Cameră și aprobă componența Comitetului de excelență la propunerea Biroului permanent al Consiliului Camerei;

j) înființează comitete de lucru pe domenii de activitate;

k) stabilește anual indemnizațiile membrilor Consiliului Camerei, ai Biroului permanent al Consiliului Camerei și ai Comisiei de auditori statutar;

l) stabilește cuantumul indemnizațiilor pentru persoanele desemnate la art. 22—25 din prezentul regulament, după caz;

m) desemnează un membru al Consiliului Camerei pentru a reprezenta Camera pe lângă Ministerul Finanțelor Publice;

n) desemnează un membru al Consiliului Camerei pentru a reprezenta auditorii nonactivi;

o) îndeplinește alte atribuții prevăzute de lege și de prezentul regulament, cu excepția celor date în competența Conferinței sau a Biroului permanent al Consiliului Camerei.

(2) Consiliul Camerei poate adopta un regulament propriu de organizare și funcționare.

(3) În exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul Camerei emite hotărâri.

(4) Hotărârile Consiliului Camerei se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 16. — (1) Consiliul Camerei se întrunește trimestrial și ori de câte ori se consideră necesar, la cererea președintelui sau a cel puțin a treime din numărul membrilor săi. Convocarea ședințelor se face prin Registratura Camerei.

(2) Ședințele sunt conduse de președinte, prim-vicepreședinte sau de un vicepreședinte desemnat de președintele Camerei sau de Biroul permanent al Consiliului Camerei.

Art. 17. — (1) Consiliul Camerei adoptă hotărâri valabile cu votul a jumătate plus unu din numărul total al membrilor săi.

(2) Fiecare membru al Consiliului Camerei are dreptul la un singur vot, iar în cazul egalității voturilor, cel al președintelui de ședință este decisiv.

(3) Procesele-verbale ale tuturor ședințelor se semnează de toți membrii Consiliului Camerei prezenți la ședință și se păstrează la Registratura Camerei.

Art. 18. — (1) Calitatea de membru al Consiliului Camerei încetează de drept în una dintre următoarele situații:

a) încetarea calității de membru al Camerei;

b) sancționarea disciplinară a persoanei respective;

c) absența nejustificată de la 4 ședințe consecutive ale Consiliului Camerei;

d) demisia;

e) existența unei situații de incompatibilitate cu exercitarea profesiei de auditor financiar, care împiedică exercitarea mandatului de membru al Consiliului Camerei.

(2) Constatarea producerii uneia dintre situațiile prevăzute la alin. (1) se face prin hotărâre a Consiliului Camerei.

(3) Orice loc vacant de membru al Consiliului Camerei va fi ocupat de următorul candidat în ordinea descrescătoare a numărului de voturi întrunit la Conferință, conform procesului-verbal al comisiei de vot, cu respectarea condițiilor de eligibilitate prevăzute în prezentul regulament.

Art. 19. — (1) Biroul permanent al Consiliului Camerei are în componența sa președintele, prim-vicepreședintele și cei 3 vicepreședinți ai Consiliului Camerei.

(2) Alegerea Biroului permanent al Consiliului Camerei se face de către Consiliul Camerei, dintre membrii acestuia, în prima ședință ce urmează alegerii acestuia.

(3) Biroul permanent al Consiliului Camerei se întrunește o dată pe lună și ori de câte ori este necesar și ia decizii valabile cu votul a jumătate plus unu din numărul membrilor săi.

(4) Ședințele sunt conduse de președinte, iar în absența acestuia de prim-vicepreședinte sau de un alt membru al Biroului permanent al Consiliului Camerei, desemnat de președinte.

(5) Fiecare membru al Biroului permanent al Consiliului Camerei are dreptul la un singur vot, iar, în cazul egalității voturilor, cel al președintelui de ședință este decisiv.

(6) Procesele-verbale ale tuturor ședințelor se semnează de toți membrii Biroului permanent al Consiliului Camerei prezenți la ședință și se păstrează la Registratura Camerei.

Art. 20. — (1) Biroul permanent al Consiliului Camerei asigură conducerea curentă a Camerei și exercită următoarele atribuții:

a) elaborează proiectul bugetului anual de venituri și cheltuieli pe care îl înaintează spre dezbatere și adoptare Consiliului Camerei, nu mai târziu de data de 15 decembrie a fiecărui an anterior anului la care se referă bugetul respectiv;

b) supraveghează execuția bugetului de venituri și cheltuieli;

c) propune spre adoptare Consiliului Camerei programul de activitate al Camerei pe anul în curs;

d) aprobă programele de activitate ale aparatului executiv;

e) adoptă și transmite spre informare Consiliului pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar planul anual de inspecție în ceea ce privește controlul de calitate în domeniul auditului statutar;

f) aprobă programul deplasărilor în străinătate;

g) angajează, promovează, sancționează și concediază personalul cu funcții de conducere din cadrul aparatului executiv al Camerei;

h) propune spre aprobare Consiliului Camerei organigrama aparatului executiv al Camerei, normele privind activitatea acestuia și politica de personal;

i) aprobă, la propunerea directorului executiv, contractul colectiv de muncă la nivelul Camerei;

j) monitorizează întocmirea, actualizarea și publicarea Registrului public;

k) îndeplinește alte atribuții prevăzute de lege, de prezentul regulament sau hotărâte de Consiliu, cu excepția celor date în competența Conferinței sau a Consiliului Camerei.

(2) Biroul permanent al Consiliului Camerei poate adopta un regulament propriu de organizare și funcționare.

(3) În exercitarea atribuțiilor sale, Biroul permanent al Consiliului Camerei emite decizii.

Art. 21. — (1) Președintele ales de Consiliul Camerei este președintele Camerei, Consiliului și Biroului permanent al Consiliului Camerei.

(2) Președintele conduce lucrările Conferinței, Consiliului Camerei și Biroului permanent al Consiliului Camerei și reprezintă Camera în justiție și în raporturile cu terțe persoane, autorități publice, organizații profesionale din alte țări și organisme internaționale ale profesiei contabile, apărând prestigiul și independența profesională a membrilor Camerei.

(3) Camera este angajată din punct de vedere legal prin semnătura președintelui sau a unei persoane desemnate de acesta.

(4) În calitate de reprezentant legal al Camerei, președintele semnează hotărârile Conferinței, ale Consiliului Camerei și deciziile Biroului permanent al Consiliului Camerei.

(5) În exercitarea atribuțiilor sale, președintele emite ordine.

(6) În cazul în care președintele se află într-o situație de incapacitate temporară a exercitării atribuțiilor sale, prim-vicepreședintele preia, pe perioada incapacității respective, prerogativele președintelui.

Art. 22. — (1) În vederea recunoașterii contribuției aduse la dezvoltarea profesiei de auditor financiar și la îndeplinirea misiunii de utilitate publică atribuită de lege Camerei, se instituie titlul onorific de „Președinte de onoare”, care poate fi acordat persoanelor care și-au încheiat mandatul de președinte al Camerei.

(2) Titlul de „Președinte de onoare” se acordă prin hotărârea Consiliului Camerei, la propunerea Biroului permanent al Consiliului Camerei.

Art. 23. — (1) Președintele de onoare poate fi invitat la ședințele Biroului Permanent al Consiliului Camerei și ale Consiliului Camerei și poate fi implicat în activități ale Camerei, potrivit hotărârilor Consiliului Camerei.

(2) Mandatul președintelui de onoare este de 3 ani și nu poate fi reînnoit.

Art. 24. — (1) În vederea asigurării unei expertize de înaltă calitate în ceea ce privește atingerea obiectivelor strategice ale Camerei și dezvoltarea profesiei de auditor financiar, se înființează Comitetul de excelență, format din membrii Consiliului Camerei care și-au încheiat mandatul și s-au remarcat în mod deosebit prin contribuția semnificativă la dezvoltarea și evoluția profesiei de auditor financiar și prin prestigiul profesional dobândit.

(2) Membrii Comitetului de excelență sunt desemnați prin hotărâre a Consiliului Camerei.

(3) Membrii Comitetului de excelență pot avea atribuții în cadrul diferitelor comitete de lucru ale Camerei și pot fi consultați la analiza și la elaborarea unor documente sau proiecte de acte normative în domeniul profesiei.

(4) Membrii Comitetului de excelență pot fi invitați la ședințele Consiliului Camerei.

(5) Activitatea Comitetului de excelență este reglementată prin hotărâre a Consiliului Camerei.

Art. 25. — (1) Consiliul Camerei poate aproba înființarea unor comitete de lucru în domenii specifice, cum ar fi: standarde de audit, standarde de contabilitate sau standarde de educație și reglementare.

(2) Comitetele de lucru pot fi permanente și se constituie cu scopul analizării standardelor de lucru, elaborării de suporturi tehnice de lucru, acordării de consultanță și asistență de specialitate membrilor Camerei, aparatului executiv și organismelor de conducere. Consiliul Camerei stabilește prin hotărâre obiectivele fiecărui comitet în parte.

(3) Comitetele de lucru sunt formate din specialiști, auditori financiari cu experiență. În comitetele de lucru pot fi desemnați, cu acordul conducătorilor instituțiilor, reprezentanți ai ministerelor sau ai altor instituții ori organizații care activează în domenii relevante pentru obiectul de activitate al comitetului în care sunt desemnați.

(4) Membrii fiecărui comitet de lucru sunt desemnați de Consiliul Camerei, pe termen determinat, în baza unei proceduri aprobate în acest scop.

(5) Comunicarea între comitetele de lucru și Consiliul Camerei se realizează prin intermediul reprezentantului aparatului executiv al Camerei.

Art. 26. — Persoanele prevăzute la art. 22—25 nu sunt remunerate pentru activitatea desfășurată. În mod excepțional, în funcție de complexitatea și volumul misiunilor încredințate, se pot acorda indemnizații în cuantumul stabilit prin hotărâre a Consiliului Camerei.

Art. 27. — (1) Comisia de auditori statutari este alcătuită din 3 membri, auditori financiari activi, membri ai Camerei, aleși de Conferința ordinară. Membrii Comisiei de auditori statutari aleg dintre ei un președinte.

(2) Mandatul comisiei de auditori statutari este de 3 ani și poate fi reînnoit o singură dată.

(3) Orice membru al Comisiei de auditori statutari poate fi revocat prin votul a jumătate plus unu din numărul membrilor prezenți la Conferința ordinară.

(4) Revocarea se face prin vot secret, procedura putând fi declanșată prin cerere scrisă, asumată de un număr de cel puțin 25% din numărul reprezentanților cu drept de vot prezenți la Conferința respectivă.

Art. 28. — Comisia de auditori statutari a Camerei are următoarele atribuții:

a) efectuează auditul situațiilor financiare anuale ale Camerei;

b) întocmește raportul anual de audit, precum și alte rapoarte solicitate de Consiliul Camerei, pe care le prezintă Conferinței ordinare spre dezbateri;

c) participă la ședințele Consiliului Camerei, fără drept de vot.

Art. 29. — Următoarele categorii de persoane nu pot îndeplini mandatul de auditor statutar al Camerei:

a) membrii Consiliului Camerei sau personalul salariat și colaborator al Camerei;

b) asociații, angajații, rudele sau afinii până la gradul al IV-lea inclusiv ai persoanelor prevăzute la lit. a).

Art. 30. — Organizarea și funcționarea aparatului executiv se stabilește prin regulament aprobat de Consiliul Camerei. Conducerea activității aparatului executiv se realizează de către directorul executiv.

CAPITOLUL III

Calitatea de membru al Camerei. Drepturi și obligații

Art. 31. — (1) Camera are ca membri auditori financiari persoane fizice care, din punctul de vedere al dreptului de exercitare a profesiei, sunt activi sau nonactivi și persoane juridice

(2) Este auditor financiar nonactiv persoana care a declarat această situație sau nu are dreptul să exercite profesia de auditor financiar deoarece se află în una dintre următoarele situații de incompatibilitate:

a) a fost sancționată disciplinar cu suspendarea dreptului de exercitare a calității de membru pe o perioadă de la 3 luni la un an, conform prezentului regulament;

b) nu îndeplinește condițiile de obținere a vizei anuale;

c) are atribuții de control financiar în cadrul Ministerului Finanțelor Publice sau al altor instituții publice, cu excepția situațiilor prevăzute expres de lege;

d) se află într-o situație de incompatibilitate prevăzută de o lege specială.

(3) Schimbarea calității declarate de auditor financiar activ sau nonactiv se va comunica în scris Camerei, de către persoana în cauză, în termen de 10 zile de la modificarea situației existente anterior.

Art. 32. — Condițiile de autorizare a auditorului financiar persoană fizică sunt următoarele:

a) să fie licențiată a unei facultăți cu profil economic sau a unei alte facultăți, caz în care trebuie să fi urmat un program de pregătire suplimentară cu profil economic. Diploma obținută la absolvirea facultății, respectiv la finalizarea programului de pregătire suplimentară trebuie să fie recunoscută de autoritatea administrației publice centrale cu atribuții în domeniul educației;

b) să fi efectuat un stagiu de pregătire practică, conform normelor pentru desfășurarea programului de pregătire a stagiilor în activitatea de audit financiar, emise de către Cameră;

c) să fi promovat examenul de competență profesională organizat de către Cameră;

d) să aibă o bună reputație, respectiv un comportament profesional adecvat, cu respectarea cerințelor Codului etic emis de Federația Internațională a Contabililor (IFAC) și adoptat de Cameră.

Art. 33. — Examenul de competență profesională trebuie să certifice un nivel corespunzător de cunoștințe teoretice, precum și aptitudinea de a le aplica. Acesta se organizează de către Cameră, conform prevederilor Regulilor de organizare și desfășurare a examenului de competență profesională, aprobate de Consiliul Camerei.

Art. 34. — Examenul de competență profesională verifică cunoștințele teoretice și practice ale candidaților și constă în susținerea de probe scrise la următoarele domenii:

a) teoria și principiile contabilității generale;

b) cerințele legale și standardele referitoare la întocmirea situațiilor financiare anuale și a situațiilor financiare anuale consolidate;

c) Standardele internaționale de raportare financiară (IFRS);

d) analiza financiară;

e) contabilitatea costurilor și contabilitatea managerială;

f) managementul riscului și controlul intern;

g) auditul și aptitudinile profesionale;

h) cerințele legale și standardele profesionale referitoare la auditul statutar și la auditorii statutar;

i) Standardele internaționale de audit intern (ISA);

j) etica profesională și independența;

k) alte domenii:

— legea societăților comerciale și guvernanta corporativă;

— legislația privind falimentul și alte acte normative în domeniu;

— legislația fiscală;

— Codul civil și Codul comercial;

— legislația privind asigurările sociale și Codul muncii;

— tehnologia informației și sistemele computerizate;

— economia financiară, generală și de afaceri;

— matematica și statistica;

— principiile de bază ale managementului financiar al întreprinderilor.

Art. 35. — (1) Camera poate acorda derogări de la testul de cunoștințe teoretice inclus în examenul de competență

profesională, cu respectarea dispozițiilor legale, pe bază de protocol încheiat cu instituțiile de învățământ.

(2) Aceste protocoale se încheie în conformitate cu normele privind stabilirea condițiilor în care pot fi acordate derogări de la testul de cunoștințe teoretice inclus în examinări și reglementarea criteriilor care stau la baza încheierii de protocoale pentru acordarea de excepții, emise de Cameră și avizate de organismul de supraveghere publică.

Art. 36. — (1) Atribuirea calității de membru al Camerei persoanelor admise la examenul de competență profesională se face la cererea acestora, pe baza declarației pe propria răspundere privind exercitarea profesiei, a cazierului judiciar și a documentelor care atestă achitarea obligațiilor legale către Cameră.

(2) Cererile depuse de candidații admiși sunt analizate de Consiliul Camerei conform condițiilor prevăzute de lege și de prezentul regulament și se aprobă sau se resping.

(3) Prin aprobarea cererii, persoana respectivă devine membră a Camerei și este înscrisă în Registrul public.

(4) După aprobare, Camera eliberează solicitantului certificatul, carnetul și parafa de auditor financiar, membru al Camerei, iar acesta semnează un angajament prin care se obligă să respecte dispozițiile legii, ale prezentului regulament și normele interne ale Camerei.

(5) Consiliul poate respinge cererile numai în următoarele cazuri:

a) se constată lipsa cazierului judiciar sau a documentului care atestă achitarea obligațiilor față de Cameră, documente care se atașează la cererea de atribuire a calității de membru;

b) se constată că a trecut mai mult de un an de la data promovării examenului de competență profesională până la depunerea cererii de atribuire a calității de membru;

c) alte situații expres prevăzute prin normele aprobate de Cameră.

În aceste situații, Camera comunică în scris solicitantului hotărârea sa și restituie acestuia jumătate din sumele achitate la depunerea cererii.

(6) În vederea aplicării unitare a prevederilor prezentului articol, Camera adoptă norme specifice aprobate de Consiliul Camerei.

Art. 37. — (1) Condițiile de autorizare a persoanei juridice sunt următoarele:

a) persoanele fizice care efectuează auditul financiar în numele persoanei juridice trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 32;

b) o majoritate a drepturilor de vot în adunarea generală a acționarilor/asociaților persoanei juridice trebuie să fie deținută de persoane fizice care îndeplinesc condițiile prevăzute art. 32 și sunt membri activi ai Camerei ori de persoane juridice autorizate de Cameră;

c) o majoritate a membrilor organelor de administrare sau de conducere ale persoanei juridice, dar nu mai mult de 75%, trebuie să fie reprezentată de persoane fizice care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 32 și sunt membri activi ai Camerei ori de persoane juridice autorizate de Cameră; în cazul în care aceste structuri nu au mai mult de 2 membri, unul dintre aceștia trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 32;

d) persoana juridică trebuie să aibă o bună reputație, respectiv un comportament profesional adecvat, cu respectarea cerințelor Codului etic emis de IFAC și adoptat de Cameră.

(2) Autorizarea persoanelor juridice se face la cererea acestora, de către Consiliul Camerei, pe baza unei documentații care atestă îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) și achitarea obligațiilor legale către Cameră.

(3) În cazul aprobării cererii, persoana juridică respectivă devine membră a Camerei, este înscrisă în Registrul public și

i se eliberează autorizația de funcționare în calitate de membru al Camerei.

(4) Consiliul poate respinge cererile numai în următoarele cazuri:

a) se constată neîndeplinirea uneia dintre condițiile prevăzute la alin. (1);

b) a fost solicitată completarea documentației potrivit prezentului regulament și normelor adoptate de Cameră, în cadrul unui termen stabilit în acest scop și persoana juridică solicitantă nu a procedat la completarea documentației în termenul acordat;

c) alte situații expres prevăzute prin normele aprobate de Cameră.

(5) În vederea aplicării unitare a prevederilor prezentului articol, Camera adoptă norme specifice aprobate de Consiliul Camerei.

Art. 38. — (1) Cetățenii unui alt stat membru al Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European sau Confederației Elveției și cetățenii români care au obținut calificarea profesională necesară într-un alt stat membru al Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European sau Confederației Elveției pot dobândi calitatea de auditor financiar în România, potrivit prevederilor normelor emise de Cameră în acest sens, cu respectarea condițiilor prevăzute în actele legislative ale Uniunii Europene aplicabile în materie.

(2) Recunoașterea diplomelor și a calificărilor profesionale obținute într-un stat membru al Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European ori Confederației Elveției, necesare dobândirii în România a calității de auditor financiar, se efectuează potrivit Legii nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Cetățenii unui alt stat membru al Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European ori Confederației Elveției și cetățenii români care au dobândit calitatea de auditor financiar într-un alt stat membru al Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European ori Confederației Elveției, calitate certificată de organisme profesionale recunoscute în acele state, pot solicita recunoașterea calificării obținute în vederea exercitării profesiei în România, după susținerea testului de aptitudini organizat de Cameră în conformitate cu normele emise de Cameră în acest sens.

(4) În cazul în care este necesară verificarea legalității documentelor depuse în vederea autorizării, aceasta se poate realiza fie prin contactarea autorităților competente din statul membru al Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European ori Confederației Elveției, fie prin Sistemul de informare în cadrul pieței interne (IMI), în condițiile legii.

(5) Înscrierea auditorilor financiari prevăzuți la alin. (3) în Registrul public se face în cel mult 30 de zile de la data susținerii testului de aptitudini.

(6) Procedurile și formalitățile de autorizare prevăzute de prezentul regulament pot fi îndeplinite prin intermediul punctului de contact unic, în conformitate cu prevederile legale.

(7) Pentru aplicarea prevederilor prezentului articol, Camera, în calitate de autoritate competentă, elaborează norme specifice în acest domeniu, aprobate de Consiliul Camerei.

Art. 39. — (1) Nu are calitatea de membru al Camerei persoana care:

a) nu s-a înscris în evidențele Camerei ca membru al acesteia în termen de un an de la absolvirea examenului de competență profesională și a exercitat activități din sfera de competențe a auditorului financiar;

b) a omis să solicite înscrierea ca membru al Camerei în termen de un an de la data la care a fost declarată admisă la examenul de competență profesională sau de la data publicării

în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii Camerei cu privire la recunoașterea calificării de auditor financiar pentru persoanele care au dobândit această calitate potrivit prevederilor altui stat, după caz.

Hotărârea Camerei privind refuzul de înregistrare ca membru a unui auditor financiar aflat în una dintre situațiile prevăzute la lit. a) și b) poate fi contestată în condițiile legii, la instanța competentă.

(2) Calitatea de membru al Camerei încetează în oricare dintre următoarele situații:

a) condamnarea penală definitivă pentru fapte săvârșite în exercițiul profesiei de auditor financiar care îl fac nedemn să exercite această calitate;

b) excluderea din profesie dispusă ca sancțiune disciplinară, în condițiile prezentului regulament;

c) decesul persoanei fizice, respectiv încetarea personalității juridice a persoanei juridice;

d) persoana juridică nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la art. 37 din prezentul regulament.

(3) Încetarea calității de membru al Camerei se constată prin hotărâre motivată a Consiliului Camerei și are drept consecință radierea din Registrul public și din evidențele Camerei.

(4) Camera comunică în scris persoanei în cauză hotărârea de constatare a încetării calității de membru al Camerei, hotărâre ce poate fi contestată, în condițiile legii, la instanța competentă.

Art. 40. — (1) Membrii Camerei, persoane fizice, au următoarele drepturi:

a) să exercite profesia de auditor financiar, în conformitate cu prevederile legale;

b) să folosească în exercitarea profesiei titlul de auditor financiar, prescurtat „AF”;

c) să participe, ca urmare a desemnării în baza normelor de reprezentare, la conferințele ordinare și extraordinare ale Camerei;

d) să își exprime prin vot punctul de vedere asupra tuturor problemelor de interes care se dezbat în cadrul conferințelor;

e) să aleagă și să fie aleși în organele de conducere și control ale Camerei, conform prevederilor legale;

f) să fie informați și consultați asupra activităților desfășurate de Cameră.

(2) Membrii Camerei, persoane juridice, au drepturile prevăzute la alin. (1) lit. a)—d) și f).

(3) În fața organelor alese ale Camerei, punctele de vedere și interesele persoanelor juridice sunt susținute de către reprezentanții legali ai acestora, care sunt membri ai Camerei și care au drepturile prevăzute de lege și de prezentul regulament.

Art. 41. — (1) Membrii Camerei, persoane fizice și persoane juridice, în exercitarea independentă a profesiei, aplică și respectă:

a) standardele de audit;

b) Codul etic;

c) normele privind pregătirea profesională continuă a auditorilor financiari, procedurile de control al calității activității de audit financiar, obligațiile financiare privitoare la cotizații și tarife, asigurarea pentru riscul profesional și celelalte norme emise de Cameră;

d) standardele de audit intern;

e) alte reglementări aplicabile profesiei.

(2) Membrii Camerei, persoane fizice și persoane juridice, sunt obligați să se asigure pentru riscul profesional rezultat din exercitarea profesiei de auditor financiar.

Art. 42. — (1) Membrii Camerei, persoane fizice, sunt obligați să transmită, în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care are loc modificarea, notificări în legătură cu următoarele situații:

a) schimbarea numelui, situație în care persoana în cauză va solicita în scris Camerei eliberarea unui nou certificat, carnet de auditor financiar membru al Camerei și parafă;

b) schimbarea adresei ori a adresei de corespondență;

c) orice modificare privind statutul de angajat, asociat/acționar sau administrator al unei persoane juridice ori de persoană fizică autorizată să exercite în mod independent activitatea de audit financiar;

d) orice alte date comunicate Camerei, care se referă la calitatea de membru al acesteia.

(2) Odată cu notificarea înaintată Camerei vor fi depuse și documentele, în copie legalizată, care probează temeiul notificării, după caz.

Art. 43. — Membrii Camerei, persoane fizice, sunt obligați să notifice Camerei, în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care au loc, producerea unor evenimente semnificative în activitatea acestora, menționând toate informațiile și atașând toate documentele corespunzătoare, după cum urmează:

a) aplicarea unor sancțiuni disciplinare de către o autoritate legală sau un alt organism profesional al cărui membru este persoana în cauză;

b) orice condamnare penală definitivă pronunțată de instanțele competente din țară sau din străinătate împotriva persoanei respective pentru infracțiuni săvârșite în exercițiul profesiei de auditor financiar;

c) punerea în mișcare a acțiunii penale sau trimiterea în judecată pentru fapte săvârșite în exercițiul profesiei de auditor financiar;

d) orice alte informații solicitate de Cameră pentru evaluarea reputației profesionale și etice a auditorului financiar.

Art. 44. — (1) Membrii Camerei, persoane juridice, sunt obligați să notifice Camerei, în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care are loc modificarea, următoarele situații:

a) schimbarea denumirii sub care este înregistrată persoana juridică, situație în care se va solicita Camerei eliberarea unei noi autorizații;

b) schimbarea sediului social ori a adresei de corespondență;

c) deschiderea sau închiderea unei filiale sau a unei subunități;

d) orice modificare în ceea ce privește statutul angajaților, asociaților/acționarilor sau al administratorilor persoanei juridice;

e) orice condamnare penală definitivă pronunțată de instanțele competente din țară sau din străinătate împotriva persoanei juridice;

f) orice alte date comunicate Camerei, care se referă la calitatea de membru al acesteia.

(2) Odată cu notificarea înaintată Camerei vor fi depuse și documentele, în copie, care probează temeiul notificării, după caz.

Art. 45. — Membrii Camerei, persoane juridice, sunt obligați să transmită, în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care s-au produs, notificări în legătură cu producerea unor evenimente semnificative în activitatea acestora, menționând toate informațiile și atașând toate documentele corespunzătoare, după cum urmează:

a) demisia sau revocarea unui administrator ori retragerea, excluderea sau decesul unui asociat/acționar al persoanei juridice;

b) aplicarea unor sancțiuni disciplinare persoanei juridice ori luarea de măsuri împotriva acesteia de către o autoritate sau un alt organism profesional al cărui membru este persoana juridică în cauză;

c) orice condamnare penală definitivă pronunțată de instanțele competente din țară sau din străinătate împotriva unui asociat/acționar sau administrator al persoanei juridice, pentru infracțiuni săvârșite în exercițiul profesiei de auditor financiar;

d) punerea în mișcare a acțiunii penale sau trimiterea în judecată a unui asociat/acționar ori administrator al persoanei juridice, pentru fapte săvârșite în exercițiul profesiei de auditor financiar;

e) numirea unui lichidator de către autoritatea competentă.

Art. 46. — (1) Membrii Camerei, persoane fizice și persoane juridice, pot solicita suspendarea activității pe o perioadă cuprinsă între unu și 3 ani, din motive întemeiate, dovedite cu documente justificative, în conformitate cu normele aprobate de Consiliul Camerei.

(2) Dreptul de exercitare a profesiei de auditor financiar poate fi suspendat prin hotărâre a Consiliului Camerei și în situațiile în care împotriva auditorului financiar s-a pus în mișcare acțiunea penală sau s-a dispus trimiterea în judecată pentru fapte săvârșite în exercițiul profesiei de auditor financiar care îl fac nedemn să exercite această calitate, până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive.

(3) Pentru situațiile prevăzute la alin. (1) și (2), Camera face mențiune în Registrul public.

Art. 47. — (1) Membrii Camerei, persoane fizice și persoane juridice, care doresc să renunțe la calitatea de membru al Camerei, notifică în scris acest lucru Consiliului Camerei.

(2) Consiliul Camerei va hotărî amânarea încetării calității de membru și, implicit, a radierii persoanei respective din Registrul public, în următoarele situații:

a) existența unor obligații încă neexecutate ale auditorului financiar, persoană fizică sau persoană juridică, față de Cameră;

b) existența unor măsuri sancționatorii disciplinare împotriva auditorului financiar, aflate în curs de soluționare, potrivit legii;

c) existența unor măsuri speciale de monitorizare a calității activității de audit financiar, adoptate în temeiul Normelor privind controlul calității activității de audit financiar și al serviciilor conexe, emise de Cameră.

(3) Hotărârea Consiliului Camerei prin care se ia act de renunțare se comunică în scris persoanei în cauză, iar Camera face mențiunile corespunzătoare în Registrul public.

Art. 48. — (1) Calitatea de membru al Camerei se retrage prin hotărâre a Consiliului Camerei, fără îndeplinirea procedurii disciplinare, în oricare dintre următoarele situații:

a) neachitarea cotizațiilor și tarifelor datorate, precum și neîndeplinirea altor obligații față de Cameră, la termenele stabilite prin hotărâri ale Consiliului Camerei, deși auditorul a fost notificat despre aceste situații și i s-a acordat un termen pentru conformare;

b) în urma condamnării definitive a unui auditor financiar pentru infracțiuni economice;

c) la cererea auditorului financiar sau a persoanei juridice, dacă are îndeplinite la zi obligațiile față de Cameră.

(2) Hotărârea se comunică în scris persoanei în cauză, iar Camera face mențiunile corespunzătoare în Registrul public.

(3) Hotărârea privind retragerea calității de membru al Camerei poate fi contestată în condițiile legii, la instanța competentă.

Art. 49. — Orice auditor financiar care a renunțat sau căruia i s-a retras calitatea de membru al Camerei poate solicita redobândirea acesteia, respectând condițiile de reatribuire a calității de membru al Camerei stabilite prin norme.

CAPITOLUL IV

Stagiarii în activitatea de audit financiar

Art. 50. — Sunt stagiați în activitatea de audit financiar persoanele fizice care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) sunt licențiate ale unei facultăți cu profil economic sau sunt licențiate ale unei alte facultăți, caz în care trebuie să fi urmat un program de pregătire suplimentară cu profil economic. Diploma

obținută la absolvirea facultății, respectiv în urma programului de pregătire suplimentară trebuie să fie recunoscută de autoritatea administrației publice centrale cu atribuții în domeniul educației;

b) au o vechime în activitatea financiar-contabilă de minimum 4 ani;

c) au promovat testul de verificare a cunoștințelor în domeniul financiar-contabil, pentru accesul la stagiul;

d) respectă cerințele Codului etic.

Art. 51. — Camera adoptă norme pentru desfășurarea programului de pregătire a stagiilor în activitatea de audit financiar, care constau în:

a) condițiile de acces și admitere la stagiul;

b) durata, organizarea și desfășurarea stagiului;

c) atribuțiile îndrumătorilor de stagiul;

d) modul de completare a Caietului de practică în activitatea de audit financiar;

e) condițiile în care pot fi acordate derogări cu privire la testul de verificare a cunoștințelor în domeniul financiar-contabil pentru accesul la stagiul sau pentru reducerea vechimii în activitatea financiar-contabilă cerută pentru accesul la stagiul;

f) alte obligații ale stagiului, stabilite prin hotărâre a Consiliului Camerei.

Art. 52. — Pentru a asigura capacitatea de aplicare în practică a cunoștințelor teoretice a căror testare este inclusă în examen, persoana fizică efectuează un stagiul de pregătire practică de 3 ani, care cuprinde, printre altele, participarea la auditarea situațiilor financiare anuale sau a situațiilor financiare anuale consolidate, în cadrul cabinetelor individuale sau al persoanelor juridice autorizate de Camera.

CAPITOLUL V

Exercitarea profesiei de auditor financiar

Art. 53. — (1) Profesia de auditor financiar poate fi exercitată numai de persoanele care îndeplinesc condițiile de independență și integritate prevăzute de legislația în vigoare.

(2) Auditorul financiar poate să își exercite independent profesia numai dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) este membru activ al Camerei;

b) îndeplinește condițiile prevăzute de lege și de prezentul regulament.

Art. 54. — Profesia de auditor financiar se exercită având la bază:

a) viza anuală, respectiv autorizația pentru exercitarea profesiei;

b) contractul de audit încheiat cu clientul;

c) documentația privind respectarea cerințelor prevăzute în standardele profesionale în domeniu.

Art. 55. — (1) Auditorii financiari, membri activi ai Camerei, în exercitarea independentă a profesiei trebuie să fie percepuți a fi liberi de orice constrângere care ar putea aduce atingere principiilor de independență, obiectivitate și integritate profesională.

(2) Auditorii financiari activi, membri ai Camerei, nu pot să își exercite profesia în cazul în care se află în oricare dintre situațiile prevăzute la art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Auditorii financiari activi, membri ai Camerei, nu pot desfășura activități de audit financiar, audit intern, alte misiuni de asigurare și servicii conexe în situații care prejudiciază sau care le pot prejudicia integritatea, obiectivitatea, independența ori reputația profesională, astfel cum acestea sunt definite în Codul etic.

Art. 56. — Auditorul financiar activ care la un anumit moment nu mai îndeplinește condițiile pentru exercitarea profesiei va proceda conform art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 75/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 57. — (1) În activitatea de monitorizare a aplicării normelor emise de Camera, a prezentului regulament și a altor prevederi legale, auditorii financiari activi au obligația să coopereze cu aceasta și să depună diligențele necesare prin care să se asigure că și persoanele cu care sunt asociate în îndeplinirea activităților specifice profesiei de auditor financiar cooperează cu Camera.

(2) Auditorii financiari activi au obligația să conducă evidența corectă a activității lor și să prezinte Camerei toate datele și informațiile necesare acesteia pentru desfășurarea în mod eficient a procesului de monitorizare.

(3) Monitorizarea activității auditorilor financiari activi se organizează și se desfășoară potrivit Normelor privind controlul calității activității de audit financiar, emise de Camera, care prevăd — în principal — următoarele:

a) auditorii financiari activi, membri ai Camerei, au obligația de a întocmi și de a prezenta acesteia, până la data de 31 martie a anului următor celui de raportare, un raport anual asupra activității desfășurate în anul anterior;

b) auditorii financiari, membri ai Camerei, care sunt angajați, administratori sau asociați/acționari ai unei persoane juridice și nu efectuează audit financiar în nume propriu, au obligația de a transmite Camerei, în același termen, o declarație în care vor specifica această situație;

c) nedepunerea raportului ori a declarației la termenul stabilit constituie abatere disciplinară și se sancționează potrivit prezentului regulament;

d) auditorii financiari și persoanele juridice care efectuează auditul statutar al entităților de interes public publică pe website-ul propriu un raport anual privind transparența, în conformitate cu art. 46 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2008 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate, aprobată cu modificări prin Legea nr. 278/2008, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Camera verifică prin inspecții realitatea și conformitatea cu cerințele legale a informațiilor cuprinse în rapoartele înaintate Camerei de către auditorii financiari activi, membri ai acesteia. De asemenea, evaluează conținutul celui mai recent raport privind transparența, publicat de auditori sau persoanele juridice.

Art. 58. — (1) Auditorii financiari activi trebuie să dea dovadă de integritate în toate relațiile profesionale, de afaceri și personale. Integritatea implică onestitate, justețe și corectitudine și nu trebuie să fie afectată de interese de natură familială sau personală.

(2) Auditorii financiari activi sunt obligați să dea dovadă de obiectivitate în exercitarea profesiei, la evaluarea acestei cerințe urmând a fi avute în vedere toate considerentele relevante pentru încheierea fiecărui angajament profesional.

(3) Auditorii financiari activi trebuie să dea dovadă de independență în exercitarea profesiei. Prin independență se înțelege exercitarea profesiei de către auditorii financiari activi care nu au raporturi juridice de muncă sau civile ori comerciale cu clienții și nu au niciun fel de alte interese materiale directe sau indirecte în raport cu aceștia, cu excepția onorariilor convenite pentru munca prestată în calitate de auditor financiar. Independența nu trebuie să fie afectată în niciun caz de interese de natură familială sau personală.

(4) Auditorii financiari activi trebuie să accepte și să desfășoare doar activitățile pentru care sunt competenți. În cazurile în care este necesar, auditorii financiari pot colabora cu specialiști și din alte domenii.

(5) Auditorii financiari activi trebuie să își desfășoare activitatea profesională cu respectarea confidențialității asupra informațiilor cu care operează; confidențialitatea nu operează pentru solicitările exprese de informații, formulate de către organele competente, în temeiul unei dispoziții legale exprese care le conferă acest drept. În condițiile păstrării confidențialității informațiilor asupra clienților, Camera are acces la acestea ca urmare a atribuției sale privind controlul calității auditului financiar.

Art. 59. — Pentru asigurarea respectării principiilor etice fundamentale de desfășurare a activității de audit financiar, auditorii financiari activi trebuie să se conformeze următoarelor reguli generale:

a) să nu încheie contractul dacă în ultimii 2 ani anteriori acceptării acestuia au fost administratori sau angajați ai clientului ori ai unei entități economice din cadrul aceleiași grup;

b) să nu încheie contractul dacă în conducerea sau în acționariatul semnificativ al clientului ori al unei entități economice din cadrul aceleiași grup se regăsesc rude sau afini până la gradul al IV-lea inclusiv ai auditorului financiar;

c) să nu se implice direct sau indirect în desfășurarea activității financiare a clientului, neavând dreptul să dețină acțiuni ori părți sociale, să încheie contracte de împrumut sau de garantare a unor împrumuturi, să încheie acte ori fapte de comerț ori să fi beneficiat sau să beneficieze de alte avantaje din partea clientului, cu excepția onorariilor prevăzute în contract;

d) să nu presteze pentru același client servicii de audit financiar sau alte servicii de asigurare, în sensul dat acestor noțiuni de standardele internaționale de audit și asigurare, dacă desfășoară activități de contabilitate, consultanță, fiscalitate sau alte activități profesionale similare;

e) să cuprindă în contractul de audit financiar încheiat cu clientul clauza de confidențialitate și eventualele condiții speciale, adaptate de la caz la caz;

f) să respecte recomandările Camerei referitoare la eventualele limitări în timp ale numărului contractelor care pot fi încheiate cu același client;

g) să își organizeze propriile proceduri și politici de control conform standardelor internaționale de audit, pentru a asigura acceptarea sau continuarea în mod corespunzător a misiunilor de audit.

CAPITOLUL VI Auditul intern

Art. 60. — (1) Entitățile economice ale căror situații financiare anuale sunt supuse auditului financiar, potrivit legii sau opțiunii acționarilor/asociaților, cu excepția celor prevăzute la alin. (5), organizează activitatea de audit intern potrivit normelor de audit intern elaborate și aprobate de Camera în conformitate cu standardele internaționale de audit intern.

(2) Auditul intern reprezintă activitatea de examinare obiectivă a ansamblului activităților entității economice, în scopul furnizării unei evaluări independente a managementului riscului, controlului și proceselor de conducere a acestuia.

(3) Activitatea de audit intern se exercită în cadrul entității economice de către persoane din interiorul sau exteriorul acesteia, cu respectarea prevederilor legale. Practicile de audit intern se diferențiază în funcție de scopul, mărimea, structura și domeniul de activitate ale entității economice.

(4) Responsabilii pentru organizarea activității de audit intern, coordonarea lucrărilor/angajamentelor și semnarea rapoartelor de audit intern trebuie, potrivit art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare, să aibă calitatea de auditor financiar.

(5) La regiile autonome, companiile/societățile naționale, precum și la celelalte entități economice cu capital majoritar de stat, activitatea de audit intern se organizează și funcționează potrivit cadrului legal privind auditul intern din entitățile publice.

Art. 61. — (1) Camera elaborează norme de audit intern în conformitate cu standardele internaționale de audit intern, scopul acestora fiind:

a) definirea principiilor de bază privind modul în care trebuie să se exercite auditul intern;

b) asigurarea cadrului de lucru pentru exercitarea și promovarea activităților de audit intern;

c) stabilirea criteriilor de bază pentru evaluarea calității serviciilor de audit intern;

d) evaluarea proceselor și structurilor organizatorice din entitatea economică.

(2) Normele elaborate de Camera cuprind reguli de organizare, exercitare și implementare în domeniul auditului intern, precum și Codul de etică pentru profesia de auditor intern.

(3) Regulile de exercitare se referă la natura activităților de audit intern și stabilesc criteriile de calitate pe baza cărora exercitarea acestor servicii poate fi evaluată.

(4) Regulile de implementare se elaborează în funcție de tipurile specifice de angajamente.

CAPITOLUL VII Veniturile Camerei

Art. 62. — (1) Camera își asigură veniturile necesare pentru efectuarea cheltuielilor de organizare și funcționare din următoarele surse:

a) cotizații anuale, fixe și variabile;

b) tarife pentru servicii prestate în conformitate cu prevederile legale;

c) încasări din vânzarea publicațiilor proprii;

d) donații, sponsorizări și alte venituri, potrivit dispozițiilor legale în vigoare.

(2) Cuantumul și nivelurile cotizațiilor, tarifelor și ale altor venituri ale Camerei se stabilesc periodic prin hotărâri ale Consiliului Camerei, potrivit prezentului regulament.

Art. 63. — (1) Membrii Camerei, persoane fizice active și persoane juridice, datorează cotizații fixe și variabile.

(2) Membrii Camerei, persoane fizice nonactive, datorează numai cotizație fixă.

(3) Cotizațiile variabile sunt stabilite ca procent aplicat la cifra de afaceri realizată din activitatea de audit financiar, audit intern și alte activități desfășurate în exercitarea profesiei de auditor financiar.

Art. 64. — (1) Camera încasează tarife pentru servicii prestate în legătură cu:

a) înscrierea la testul de verificare a cunoștințelor în domeniul financiar-contabil pentru accesul la stagiu;

b) înscrierea la examenul de competență profesională în vederea atribuirii calității de auditor financiar;

c) monitorizarea activității stagiariilor în activitatea de audit financiar;

d) atribuirea calității de membru al Camerei și înscrierea în Registrul public;

e) alte servicii prestate potrivit reglementărilor Camerei.

(2) Tarifele se plătesc de persoanele care solicită prestarea serviciilor prevăzute la alin. (1).

Art. 65. — Membrii Camerei sunt obligați să plătească cotizațiile datorate către Camera, în condițiile prevăzute prin hotărârile Consiliului acesteia. Neachitarea cotizațiilor datorate anual atrage răspunderea disciplinară a acestora.

CAPITOLUL VIII

Supravegherea publică

Art. 66. — Activitatea Camerei se desfășoară sub supravegherea Consiliului pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar, potrivit legislației în vigoare.

Art. 67. — Ministerul Finanțelor Publice elaborează și promovează spre adoptare proiecte de acte normative care reglementează organizarea și funcționarea Camerei, cu consultarea acesteia și a organismului de supraveghere publică.

CAPITOLUL IX

Registrul public

Art. 68. — Membrii Camerei sunt înscrși în Registrul public în baza declarației pe propria răspundere, în una dintre cele două categorii:

- a) auditori financiari activi; sau
- b) auditori financiari nonactivi.

Art. 69. — (1) Membrii Camerei, persoane fizice active și nonactive și persoane juridice, se înscriu în Registrul public.

(2) Registrul public se publică anual în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Modificările intervenite în Registrul public se publică trimestrial în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 70. — (1) Membrii Camerei sunt identificați în Registrul public printr-un număr individual. Informațiile referitoare la auditorii financiari și persoanele juridice se păstrează și într-un registru în format electronic, care este accesibil publicului pe site-ul Camerei.

(2) Registrul public conține, de asemenea, adresa și datele de contact ale Camerei, precum și datele de contact și detalii cu privire la organismul de supraveghere publică.

CAPITOLUL X

Investigații și sancțiuni

Art. 71. — Camera este autoritatea competentă pentru constatarea abaterilor disciplinare, stabilirea răspunderii disciplinare și aplicarea sancțiunilor pentru membrii săi.

Art. 72. — Constituie abateri disciplinare următoarele fapte:

- a) nerespectarea prevederilor Codului etic;
- b) desfășurarea activității de auditor financiar în condiții care au avut ca efect prejudicierea gravă a reputației profesionale;
- c) încălcarea dispozițiilor prezentului regulament, ale hotărârilor și reglementărilor emise de Cameră, aplicabile activității desfășurate de către auditorii financiari, persoanele juridice sau orice angajat, asociat/acționar, administrator ori partener din cadrul unei persoane juridice;

d) nerespectarea cerințelor privind pregătirea profesională continuă, prevăzute în normele emise de Cameră;

e) necomunicarea la termen a documentelor care implică modificări ale informațiilor cuprinse în Registrul public;

f) încălcarea prevederilor legale referitoare la independență și obiectivitate.

Art. 73. — (1) Membrii Camerei pot fi sancționați pentru abateri disciplinare cu:

- a) mustrare;
- b) avertisment scris;

c) suspendarea dreptului de exercitare a activității de audit financiar pe o perioadă cuprinsă între 3 luni și 1 an. În perioada suspendării, persoana în cauză nu are dreptul să exercite sub nicio formă activitate de audit financiar, să facă uz de calitatea de auditor financiar și nu are dreptul să participe la activitățile Camerei;

- d) retragerea calității de membru al Camerei.

(2) În situația prevăzută la alin. (1) lit. d), odată cu aplicarea sancțiunii disciplinare se retrage și autorizarea de membru al Camerei.

Art. 74. — Acțiunea disciplinară poate fi exercitată de către Consiliul Camerei în cel mult 3 ani de la data luării la cunoștință de către Cameră despre fapta săvârșită.

Art. 75. — Repetarea unei abateri disciplinare constituie o circumstanță agravantă și va fi luată în considerare la aplicarea sancțiunii.

Art. 76. — Abaterile disciplinare se constată, iar sancțiunile disciplinare se aplică de către Consiliul Camerei.

Art. 77. — (1) La ședințele Consiliului Camerei pot participa, pe bază de convocare, numai persoanele implicate, apărătorii acestora și alte persoane care ar putea furniza informații relevante pentru soluționarea sesizărilor supuse soluționării. La deliberări participă numai membrii Consiliului Camerei.

(2) Persoanele care sunt soți, rude sau afini până la gradul al IV-lea inclusiv ai persoanei reclamate sau ai celei care a declanșat procedura disciplinară nu au dreptul de a participa la niciuna dintre etapele procedurii disciplinare.

Art. 78. — Orice persoană care este afectată de acțiunile unui membru al Camerei poate depune o reclamație la adresa acestuia. Toate faptele sau circumstanțele care sunt de natură să atragă răspunderea disciplinară a unui membru al Camerei se reclamă la Cameră și se înregistrează la Registratura acesteia. Procedura disciplinară se efectuează conform regulamentului adoptat de Cameră.

Art. 79. — (1) Cercetarea faptelor reclamate se face numai după înștiințarea în scris a persoanei reclamate și comunicarea către aceasta a sesizării primite.

(2) Persoana reclamată are dreptul de a prezenta explicații scrise. La audieri poate fi asistată de un avocat sau de un alt auditor financiar, membru al Camerei.

(3) Refuzul nejustificat de a da curs convocării constituie o încălcare a conduitei profesionale și nu împiedică desfășurarea cercetării disciplinare.

(4) Persoana convocată va fi ascultată, vor fi audiate și alte persoane care pot contribui la elucidarea faptelor, vor fi verificate înscrisuri și obținute informații prin toate mijloacele prevăzute de lege.

(5) Rezultatele cercetării vor fi consemnate într-un referat care va cuprinde faptele reclamate, poziția celui cercetat, probele administrate, concluzii și propunerea de soluționare a reclamației.

Art. 80. — (1) În situațiile în care din cercetări rezultă că nu sunt îndeplinite condițiile pentru atragerea răspunderii disciplinare, se transmite persoanei reclamate și reclamantului o notificare corespunzătoare. În celelalte situații, referatul de cercetare se înaintează Consiliului Camerei, împreună cu punctul de vedere al persoanei reclamate asupra concluziilor acestuia.

(2) Referatul se supune deciziei Consiliului Camerei în ședința imediat următoare celei în care acesta a fost înregistrat la Registratura Camerei.

(3) Persoana reclamată poate fi convocată de Consiliul Camerei, în vederea audierii, după caz.

(4) Consiliul poate hotărî sancționarea disciplinară, completarea cercetării sau clasarea cauzei.

(5) Hotărârea se comunică persoanei reclamate și reclamantului în termen de 15 zile de la adoptare și devine executorie pe data expirării termenului de apel.

Art. 81. — În cazul aplicării sancțiunilor disciplinare prevăzute la art. 73 alin. (1) lit. c) și d), pe baza hotărârii de sancționare, Camera va face mențiunile corespunzătoare în Registrul public.

Art. 82. — Hotărârile de sancționare disciplinară pot fi contestate, în condițiile legii, la instanța competentă.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții
„Modernizarea unor stații de cale ferată din România”**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 42 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România” (Giurgiu Oraș, Alexandria, Slatina, Râmnicu Vâlcea, Pitești, Reșița-Sud, Sfântu Gheorghe, Târgu Mureș, Zalău, Bistrița, Piatra-Neamț, Botoșani, Vaslui, Brăila, Călărași, Slobozia), prevăzuți în anexele nr. 1—16, care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivelor de investiții menționate la art. 1 se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia

Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

Art. 3. — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii răspunde de modul de utilizare a sumelor aprobate potrivit prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Anca Daniela Boagiu
Ministrul dezvoltării regionale și turismului,
Elena Gabriela Udrea
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 11 mai 2011.
Nr. 470.

ANEXA Nr. 1

**INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”
— stația Giurgiu Oraș —**

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: Municipiul Giurgiu, reședința județului Giurgiu

Indicatorii tehnico-economici:

• Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA)		mii lei	21.000*)
(1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)			
din care:			
• construcții+montaj		mii lei	15.619
Eșalonarea investiției	INV/C+M	mii lei	
• Anul I	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>11.000</u>
	C+M	mii lei	8.000
• Anul II	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>10.000</u>
	C+M	mii lei	7.619
Capacități			
1. suprafața de modernizare clădire călători		m ²	1.554
2. peroane		m ²	1.900
3. copertine		m ²	2.150
4. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora		m	950
5. platforme parcare și acces		m ²	3.281
6. călători procesați		pers./zi	468
Durata de realizare a investiției		luni	24

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ANEXA Nr. 2

INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”
— stația Alexandria —

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: Municipiul Alexandria, reședința județului Teleorman

Indicatorii tehnico-economici:

• Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA) (1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)		mii lei	21.719*)
din care:			
• construcții+montaj		mii lei	16.630
Eșalonarea investiției	INV/C+M	mii lei	
• Anul I	INV.	mii lei	12.000
	C+M	mii lei	9.000
• Anul II	INV.	mii lei	9.719
	C+M	mii lei	7.630
Capacități			
1. suprafața de modernizare clădire călători		m ²	1.070
2. peroane		m ²	2.073
3. copertine		m ²	2.010
4. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora		m	1.000
5. platforme parcare și acces		m ²	1.990
6. călători procesați		pers./zi	825
Durata de realizare a investiției		luni	24

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

ANEXA Nr. 3

INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”
— stația Slatina —

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: Municipiul Slatina, reședința județului Olt

Indicatorii tehnico-economici:

Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA) (1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)		mii lei	26.466*)
din care:			
•construcții+montaj		mii lei	20.461
Eșalonarea investiției	INV/C+M	mii lei	
• Anul I	INV.	mii lei	13.000
	C+M	mii lei	10.000

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

• Anul II	<u>INV.</u> C+M	<u>mii lei</u> mii lei	13.466 10.461
Capacități			
1. suprafața de modernizare clădire călători		m ²	1.523
2. peroane		m ²	2.040
3. copertine		m ²	1.320
4. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora		m	570
5. platforme parcare și acces		m ²	3.990
6. călători procesați		pers./zi	1.455
Durata de realizare a investiției		luni	24

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ANEXA Nr. 4

INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România
— stația Râmnicu Vâlcea —

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: Municipiul Râmnicu Vâlcea, reședința județului Vâlcea

Indicatorii tehnico-economici:

• Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA)		mii lei	49.462*)
(1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)			
din care:			
• construcții+montaj		mii lei	38.538
Eșalonarea investiției	<u>INV.</u> C+M	mii lei	
• Anul I	<u>INV.</u> C+M	mii lei	25.000
• Anul II	<u>INV.</u> C+M	mii lei	24.462
	<u>INV.</u> C+M	mii lei	19.538
Capacități			
1. suprafața de modernizare clădire călători		m ²	1.000
2. peroane		m ²	5.269
3. copertine		m ²	3.900
4. pasaje pietonale subterane		m ²	580
5. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora		m	1.250
6. platforme parcare și acces		m ²	2.694
7. călători procesați		pers./zi	2.069
Durata de realizare a investiției		luni	24

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

ANEXA Nr. 5

INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”
— stația Pitești —

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: Municipiul Pitești, reședința județului Argeș

Indicatorii tehnico-economici:

• Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA)		mii lei	82.698*)
(1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)			
din care:			
• construcții+montaj		mii lei	60.172

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

Eșalonarea investiției	INV/C+M	mii lei	
• Anul I	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>27.000</u>
	C+M	mii lei	20.000
• Anul II	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>27.000</u>
	C+M	mii lei	20.000
• Anul III	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>28.698</u>
	C+M	mii lei	20.172
Capacități			
1. suprafața de modernizare clădire călători		m ²	3.462
2. peroane		m ²	3.525
3. copertine		m ²	2.225
4. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora		m	4.500
5. platforme parcare și acces		m ²	12.000
6. călători procesați		pers./zi	1.825
Durata de realizare a investiției		luni	36

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ANEXA Nr. 6

INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”
— stația Reșița-Sud —

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: Municipiul Reșița, reședința județului Caraș-Severin

Indicatorii tehnico-economici:

• Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA)		mii lei	27.708*)
(1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)			
din care:			
• construcții + montaj		mii lei	20.373
Eșalonarea investiției	INV/C+M	mii lei	
• Anul I	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>14.000</u>
	C+M	mii lei	10.000
• Anul II	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>13.708</u>
	C+M	mii lei	10.373
Capacități			
1. suprafața de modernizare clădire călători		m ²	514
2. peroane		m ²	2.840
3. copertine		m ²	1.300
4. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora		m	2.150
5. platforme parcare și acces		m ²	3.440
6. călători procesați		pers./zi	240
Durata de realizare a investiției		luni	24

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”
— stația Sfântu Gheorghe —

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: Municipiul Sfântu Gheorghe, reședința județului Covasna

Indicatorii tehnico-economici:

• Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA)		mii lei	57.151*)
(1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)			
din care:			
• construcții + montaj		mii lei	44.079
Eșalonarea investiției	INV/C+M	mii lei	
• Anul I	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>29.000</u>
	C+M	mii lei	22.000
• Anul II	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>28.151</u>
	C+M	mii lei	22.079
Capacități			
1. suprafața de modernizare clădire călători		m ²	1.666
2. peroane		m ²	3.700
3. copertine		m ²	2.600
4. pasaje pietonale subterane		m ²	265
5. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora		m	3.310
6. platforme parcare și acces		m ²	3.000
7. călători procesați		pers./zi	1.274
Durata de realizare a investiției		luni	24

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antisismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”
— stația Târgu Mureș —

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: Municipiul Târgu Mureș, reședința județului Mureș

Indicatorii tehnico-economici:

• Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA)		mii lei	62.260*)
(1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)			
din care:			
• construcții + montaj		mii lei	48.087
Eșalonarea investiției	INV/C+M	mii lei	
• Anul I	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>31.000</u>
	C+M	mii lei	24.000
• Anul II	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>31.260</u>
	C+M	mii lei	24.087
Capacități			
1. suprafața de modernizare clădire călători		m ²	1.621
2. peroane		m ²	4.500

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

3. copertine	m ²	2.521
4. pasaje pietonale subterane	m ²	231
5. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora	m	2.710
6. platforme parcare și acces	m ²	5.000
7. călători procesați	pers./zi	2.061
Durata de realizare a investiției	luni	24

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ANEXA Nr. 9

INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”
— stația Zalău —

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: Municipiul Zalău, reședința județului Sălaj

Indicatorii tehnico-economici:

• Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA)		mii lei	49.112*)
(1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)			
din care:			
• construcții + montaj		mii lei	37.663
Eșalonarea investiției	INV/C+M	mii lei	
• Anul I	INV.	mii lei	25.000
	C+M	mii lei	19.000
• Anul II	INV.	mii lei	24.112
	C+M	mii lei	18.663
Capacități			
1. suprafața de modernizare clădire călători		m ²	2.661
2. peroane		m ²	3.314
3. copertine		m ²	2.507
4. pasaje pietonale subterane		m ²	257
5. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora		m	2.200
6. platforme parcare și acces		m ²	6.250
7. călători procesați		pers./zi	925
Durata de realizare a investiției		luni	24

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

ANEXA Nr. 10

INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”
— stația Bistrița —

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: Municipiul Bistrița, reședința județului Bistrița-Năsăud

Indicatorii tehnico-economici:

• Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA)		mii lei	77.765*)
(1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)			
din care:			
• construcții+montaj		mii lei	57.790

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

Eșalonarea investiției	INV/C+M	mii lei	
• Anul I	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>39.000</u>
	C+M	mii lei	29.000
• Anul II	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>38.765</u>
	C+M	mii lei	28.790
Capacități			
1. suprafața de modernizare clădire călători		m ²	3.890
2. peroane		m ²	5.730
3. copertine		m ²	4.800
4. pasaje pietonale subterane		m ²	200
5. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora		m	1.820
6. platforme parcare și acces		m ²	2.200
7. călători procesați		pers./zi	3.502
Durata de realizare a investiției		luni	24

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ANEXA Nr. 11

INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”
— stația Piatra-Neamț —

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: Municipiul Piatra-Neamț, reședința județului Neamț

Indicatorii tehnico-economici

• Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA)		mii lei	34.633*)
(1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)			
din care:			
• construcții+montaj		mii lei	26.014
Eșalonarea investiției	INV/C+M	mii lei	
• Anul I	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>17.000</u>
	C+M	mii lei	13.000
• Anul II	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>17.633</u>
	C+M	mii lei	13.014
Capacități			
1. suprafața de modernizare clădire călători		m ²	1.300
2. peroane		m ²	3.094
3. copertine		m ²	1.657
4. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora		m	2.700
5. platforme parcare și acces		m ²	916
6. călători procesați		pers./zi	1.226
Durata de realizare a investiției		luni	24

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”
— stația Botoșani —

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” – S.A.

Amplasament: Municipiul Botoșani, reședința județului Botoșani

Indicatorii tehnico-economici:

• Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA) (1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)		mii lei	27.331*
din care:			
• construcții+montaj		mii lei	19.301
Eșalonarea investiției	INV/C+M	mii lei	
• Anul I	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>14.000</u>
	C+M	mii lei	10.000
• Anul II	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>13.331</u>
	C+M	mii lei	9.301
Capacități			
1. suprafața de modernizare clădire călători		m ²	2.097
2. peroane		m ²	1.530
3. copertine		m ²	720
4. pasaje pietonale subterane		m ²	150
5. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora		m	950
6. platforme parcare și acces		m ²	2.700
7. călători procesați		pers./zi	458
Durata de realizare a investiției		luni	24

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antisismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”
— stația Vaslui —

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” – S.A.

Amplasament: Municipiul Vaslui, reședința județului Vaslui

Indicatorii tehnico-economici:

• Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA) (1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)		mii lei	38.985*
din care:			
• construcții + montaj		mii lei	28.386
Eșalonarea investiției	INV/C+M	mii lei	
• Anul I	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>19.000</u>
	C+M	mii lei	14.000
• Anul II	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>19.985</u>
	C+M	mii lei	14.386
Capacități			
1. suprafața de modernizare clădire călători		m ²	1.540
2. peroane		m ²	4.550
3. copertine		m ²	2.850
4. pasaje pietonale subterane		m ²	140
5. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora		m	1.150
6. platforme parcare și acces		m ²	460
7. călători procesați		pers./zi	2.328
Durata de realizare a investiției		luni	24

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ANEXA Nr. 14

INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”
— stația Brăila —

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: Municipiul Brăila, reședința județului Brăila

Indicatorii tehnico-economici:

• Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA)		mii lei	58.239*
(1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)			
din care:			
• construcții + montaj		mii lei	42.146
Eșalonarea investiției	INV/C+M	mii lei	
• Anul I	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>29.000</u>
	C+M	mii lei	21.000
• Anul II	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>29.239</u>
	C+M	mii lei	21.146
Capacități			
1. suprafața de modernizare clădire călători		m ²	2.821
2. peroane		m ²	3.600
3. copertine		m ²	3.300
4. pasaje pietonale subterane		m ²	205
5. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora		m	1.410
6. platforme parcare și acces		m ²	2.900
7. călători procesați		pers./zi	3.230
Durata de realizare a investiției		luni	24

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

ANEXA Nr. 15

INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”
— stația Călărași —

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: Municipiul Călărași, reședința județului Călărași

Indicatorii tehnico-economici:

• Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA)		mii lei	36.543*
(1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)			
din care:			
• construcții + montaj		mii lei	26.337
Eșalonarea investiției	INV/C+M	mii lei	
• Anul I	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>18.000</u>
	C+M	mii lei	13.000
• Anul II	<u>INV.</u>	<u>mii lei</u>	<u>18.543</u>
	C+M	mii lei	13.337

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

Capacități		
1. suprafața de modernizare clădire călători	m ²	1.535
2. peroane	m ²	4.700
3. copertine	m ²	2.910
4. pasaje pietonale subterane	m ²	180
5. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora	m	960
6. platforme parcare și acces	m ²	1.500
7. călători procesați	pers./zi	706
Durata de realizare a investiției	luni	24

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

ANEXA Nr. 16

INDICATORII TEHNICO-ECONOMICI
ai obiectivului de investiții „Modernizarea unor stații de cale ferată din România”
— stația Slobozia —

Titular: Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Beneficiar: Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

Amplasament: Municipiul Slobozia, reședința județului Ialomița

Indicatorii tehnico-economici:

• Valoarea totală a investiției (inclusiv TVA)		mii lei	40.839*)
(1 euro = 4,2664 lei, la data de 29 octombrie 2010)			
din care:			
• construcții + montaj		mii lei	29.407
Eșalonarea investiției	INV/C+M	mii lei	
• Anul I	INV.	mii lei	20.000
	C+M	mii lei	15.000
• Anul II	INV.	mii lei	20.839
	C+M	mii lei	14.407
Capacități			
1. suprafața de modernizare clădire călători		m ²	1.287
2. peroane		m ²	3.606
3. copertine		m ²	1.731
4. pasaje pietonale subterane		m ²	249
5. reabilitări linii cf și instalații aferente acestora		m	840
6. platforme parcare și acces		m ²	1.285
7. călători procesați		pers./zi	1.339
Durata de realizare a investiției		luni	24

Factori de risc

Obiectivul se va proteja antiseismic conform Normativului P100-1/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Finanțarea investiției

Finanțarea obiectivului de investiții se face din fonduri nerambursabile alocate de Comisia Europeană prin Fondul European de Dezvoltare Regională și de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în limita sumelor prevăzute anual cu această destinație, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

*) Valoarea se va actualiza potrivit evoluției ulterioare a prețurilor.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind recunoașterea Organizației Naționale Interprofesionale Vitivinicole — O.N.I.V. ca organizație interprofesională pe filiera „struguri, vin, produse pe bază de vin”

Având în vedere:

— Referatul de aprobare nr. 103 din 29 aprilie 2011 întocmit de Comitetul pentru Organizațiile Interprofesionale pentru Produsele Agroalimentare;

— prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 103/2008 privind înființarea organizațiilor interprofesionale pentru produsele agroalimentare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 29/2009;

— prevederile art. 11 din Hotărârea Guvernului nr. 1.068/2009 privind organizarea și funcționarea organizațiilor interprofesionale pentru produsele agroalimentare și pentru aprobarea criteriilor de reprezentare, a procedurii de acordare și retragere a recunoașterii, de control și monitorizare a acestora, precum și delegarea de atribuții;

— prevederile Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 143/2010 privind componența și funcționarea Comitetului pentru organizațiile interprofesionale pentru produsele agroalimentare, precum și procedurile de recunoaștere, monitorizare și control, retragere a recunoașterii, extindere a acordurilor interprofesionale și delegare de atribuții pentru organizațiile interprofesionale pentru produsele agroalimentare, cu modificările și completările ulterioare;

— decizia Comitetului pentru organizațiile interprofesionale pentru produsele agroalimentare nr. 94 din 15 aprilie 2011,

în temeiul art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se recunoaște Organizația Națională Interprofesională Vitivinicolă — O.N.I.V. ca organizație interprofesională pentru filiera „struguri, vin, produse pe bază de vin”, persoană juridică română de drept privat, de interes public, cu caracter profesional, fără scop lucrativ.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 88/2003 pentru autorizarea Organizației Naționale Interprofesionale „Vitivinicola” — O.N.I.V. din România, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 19 februarie 2003, se abrogă.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Valeriu Tabără

București, 17 mai 2011.
Nr. 111.

REPUBLICĂRI

Legea nr. 53/2003 — Codul muncii*

TITLUL I

Dispoziții generale

CAPITOLUL I

Domeniul de aplicare

Art. 1. — (1) Prezentul cod reglementează domeniul raporturilor de muncă, modul în care se efectuează controlul aplicării reglementărilor din domeniul raporturilor de muncă, precum și jurisdicția muncii.

(2) Prezentul cod se aplică și raporturilor de muncă reglementate prin legi speciale, numai în măsura în care acestea nu conțin dispoziții specifice derogatorii.

Art. 2. — Dispozițiile cuprinse în prezentul cod se aplică:

a) cetățenilor români încadrați cu contract individual de muncă, care prestează muncă în România;

b) cetățenilor români încadrați cu contract individual de muncă și care prestează activitatea în străinătate, în baza unor contracte încheiate cu un angajator român, cu excepția cazului în care legislația statului pe al cărui teritoriu se execută contractul individual de muncă este mai favorabilă;

c) cetățenilor străini sau apatrizi încadrați cu contract individual de muncă, care prestează muncă pentru un angajator român pe teritoriul României;

d) persoanelor care au dobândit statutul de refugiat și se încadrează cu contract individual de muncă pe teritoriul României, în condițiile legii;

e) ucenicilor care prestează muncă în baza unui contract de ucenicie la locul de muncă;

f) angajatorilor, persoane fizice și juridice;

g) organizațiilor sindicale și patronale.

CAPITOLUL II

Principii fundamentale

Art. 3. — (1) Libertatea muncii este garantată prin Constituție. Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit.

(2) Orice persoană este liberă în alegerea locului de muncă și a profesiei, meseriei sau activității pe care urmează să o presteze.

(3) Nimeni nu poate fi obligat să muncească sau să nu muncească într-un anumit loc de muncă ori într-o anumită profesie, oricare ar fi acestea.

(4) Orice contract de muncă încheiat cu nerespectarea dispozițiilor alin. (1)—(3) este nul de drept.

Art. 4. — (1) Munca forțată este interzisă.

(2) Termenul *muncă forțată* desemnează orice muncă sau serviciu impus unei persoane sub amenințare ori pentru care persoana nu și-a exprimat consimțământul în mod liber.

(3) Nu constituie muncă forțată munca sau activitatea impusă de autoritățile publice:

a) în temeiul legii privind serviciul militar obligatoriu**);

b) pentru îndeplinirea obligațiilor civice stabilite prin lege;

c) în baza unei hotărâri judecătorești de condamnare, rămasă definitivă, în condițiile legii;

d) în caz de forță majoră, respectiv în caz de război, catastrofe sau pericol de catastrofe precum: incendii, inundații, cutremure, epidemii sau epizootii violente, invazii de animale sau insecte și, în general, în toate circumstanțele care pun în pericol viața sau condițiile normale de existență ale ansamblului populației ori ale unei părți a acesteia.

Art. 5. — (1) În cadrul relațiilor de muncă funcționează principiul egalității de tratament față de toți salariații și angajatorii.

(2) Orice discriminare directă sau indirectă față de un salariat, bazată pe criteriile de sex, orientare sexuală, caracteristici

*) Republicată în temeiul art. V din Legea nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 31 martie 2011, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 53/2003 — Codul muncii a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, și a mai fost modificată și completată prin:

— Legea nr. 480/2003 pentru modificarea lit. e) a art. 50 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 814 din 18 noiembrie 2003;

— Legea nr. 541/2003 pentru modificarea unor dispoziții ale Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 913 din 19 decembrie 2003;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 65/2005 privind modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 5 iulie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 371/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.147 din 19 decembrie 2005;

— Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, cu modificările ulterioare;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 18 septembrie 2006, aprobată cu completări prin Legea nr. 94/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 19 aprilie 2007;

— Legea nr. 237/2007 privind modificarea alin. (1) al art. 269 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 497 din 25 iulie 2007;

— Legea nr. 202/2008 pentru modificarea alin. (1) al art. 134 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 728 din 28 octombrie 2008;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2008 pentru modificarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 765 din 13 noiembrie 2008, aprobată prin Legea nr. 167/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 321 din 14 mai 2009;

— Legea nr. 331/2009 privind modificarea lit. e) a alin. (1) al art. 276 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 13 noiembrie 2009;

— Legea nr. 49/2010 privind unele măsuri în domeniul muncii și asigurărilor sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 195 din 29 martie 2010.

**) A se vedea Legea nr. 395/2005 privind suspendarea pe timp de pace a serviciului militar obligatoriu și trecerea la serviciul militar pe bază de voluntariat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.155 din 20 decembrie 2005, cu modificările ulterioare.

genetice, vârstă, apartenență națională, rasă, culoare, etnie, religie, opțiune politică, origine socială, handicap, situație sau responsabilitate familială, apartenență ori activitate sindicală, este interzisă.

(3) Constituie discriminare directă actele și faptele de excludere, deosebire, restricție sau preferință, întemeiate pe unul sau mai multe dintre criteriile prevăzute la alin. (2), care au ca scop sau ca efect neacordarea, restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării drepturilor prevăzute în legislația muncii.

(4) Constituie discriminare indirectă actele și faptele întemeiate în mod aparent pe alte criterii decât cele prevăzute la alin. (2), dar care produc efectele unei discriminări directe.

Art. 6. — (1) Orice salariat care prestează o muncă beneficiază de condiții de muncă adecvate activității desfășurate, de protecție socială, de securitate și sănătate în muncă, precum și de respectarea demnității și a conștiinței sale, fără nicio discriminare.

(2) Tuturor salariaților care prestează o muncă le sunt recunoscute dreptul la negocieri colective, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, precum și dreptul la protecție împotriva concedierilor nelegale.

(3) Pentru munca egală sau de valoare egală este interzisă orice discriminare bazată pe criteriul de sex cu privire la toate elementele și condițiile de remunerare.

Art. 7. — Salariații și angajatorii se pot asocia liber pentru apărarea drepturilor și promovarea intereselor lor profesionale, economice și sociale.

Art. 8. — (1) Relațiile de muncă se bazează pe principiul consensualității și al buneicredințe.

(2) Pentru buna desfășurare a relațiilor de muncă, participanții la raporturile de muncă se vor informa și se vor consulta reciproc, în condițiile legii și ale contractelor colective de muncă.

Art. 9. — Cetățenii români sunt liberi să se încadreze în muncă în statele membre ale Uniunii Europene, precum și în oricare alt stat, cu respectarea normelor dreptului internațional al muncii și a tratatelor bilaterale la care România este parte.

TITLUL II

Contractul individual de muncă

CAPITOLUL I

Încheierea contractului individual de muncă

Art. 10. — Contractul individual de muncă este contractul în temeiul căruia o persoană fizică, denumită *salariat*, se obligă să presteze munca pentru și sub autoritatea unui angajator, persoană fizică sau juridică, în schimbul unei remunerații denumite *salariu*.

Art. 11. — Clauzele contractului individual de muncă nu pot conține prevederi contrare sau drepturi sub nivelul minim stabilit prin acte normative ori prin contracte colective de muncă.

Art. 12. — (1) Contractul individual de muncă se încheie pe durată nedeterminată.

(2) Prin excepție, contractul individual de muncă se poate încheia și pe durată determinată, în condițiile expres prevăzute de lege.

Art. 13. — (1) Persoana fizică dobândește capacitate de muncă la împlinirea vârstei de 16 ani.

(2) Persoana fizică poate încheia un contract de muncă în calitate de salariat și la împlinirea vârstei de 15 ani, cu acordul părinților sau al reprezentanților legali, pentru activități potrivite cu dezvoltarea fizică, aptitudinile și cunoștințele sale, dacă astfel nu îi sunt periclitate sănătatea, dezvoltarea și pregătirea profesională.

(3) Încadrarea în muncă a persoanelor sub vârsta de 15 ani este interzisă.

(4) Încadrarea în muncă a persoanelor puse sub interdicție judecătorească este interzisă.

(5) Încadrarea în muncă în locuri de muncă grele, vătămătoare sau periculoase se poate face după împlinirea vârstei de 18 ani; aceste locuri de muncă se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Art. 14. — (1) În sensul prezentului cod, prin *angajator* se înțelege persoana fizică sau juridică ce poate, potrivit legii, să angajeze forță de muncă pe bază de contract individual de muncă.

(2) Persoana juridică poate încheia contracte individuale de muncă, în calitate de angajator, din momentul dobândirii personalității juridice.

(3) Persoana fizică dobândește capacitatea de a încheia contracte individuale de muncă în calitate de angajator, din momentul dobândirii capacității depline de exercițiu.

Art. 15. — Este interzisă, sub sancțiunea nulității absolute, încheierea unui contract individual de muncă în scopul prestării unei munci sau a unei activități ilicite ori imorale.

Art. 16. — (1) Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului. Forma scrisă este obligatorie pentru încheierea valabilă a contractului.

(2) Anterior începerii activității, contractul individual de muncă se înregistrează în registrul general de evidență a salariaților, care se transmite inspectoratului teritorial de muncă.

(3) Angajatorul este obligat ca, anterior începerii activității, să înmâneze salariatului un exemplar din contractul individual de muncă.

(4) Munca prestată în temeiul unui contract individual de muncă constituie vechime în muncă.

Art. 17. — (1) Anterior încheierii sau modificării contractului individual de muncă, angajatorul are obligația de a informa persoana selectată în vederea angajării ori, după caz, salariatul, cu privire la clauzele esențiale pe care intenționează să le înscrie în contract sau să le modifice.

(2) Obligația de informare a persoanei selectate în vederea angajării sau a salariatului se consideră îndeplinită de către angajator la momentul semnării contractului individual de muncă sau a actului adițional, după caz.

(3) Persoana selectată în vederea angajării ori salariatul, după caz, va fi informată cu privire la cel puțin următoarele elemente:

- a) identitatea părților;
- b) locul de muncă sau, în lipsa unui loc de muncă fix, posibilitatea ca salariatul să muncească în diverse locuri;
- c) sediul sau, după caz, domiciliul angajatorului;
- d) funcția/ocupația conform specificației Clasificării ocupațiilor din România sau altor acte normative, precum și fișa postului, cu specificarea atribuțiilor postului;
- e) criteriile de evaluare a activității profesionale a salariatului aplicabile la nivelul angajatorului;
- f) riscurile specifice postului;
- g) data de la care contractul urmează să își producă efectele;
- h) în cazul unui contract de muncă pe durată determinată sau al unui contract de muncă temporară, durata acestora;
- i) durata concediului de odihnă la care salariatul are dreptul;
- j) condițiile de acordare a preavizului de către părțile contractante și durata acestuia;
- k) salariul de bază, alte elemente constitutive ale veniturilor salariale, precum și periodicitatea plății salariului la care salariatul are dreptul;
- l) durata normală a muncii, exprimată în ore/zi și ore/săptămână;

m) indicarea contractului colectiv de muncă ce reglementează condițiile de muncă ale salariatului;

n) durata perioadei de probă.

(4) Elementele din informarea prevăzută la alin. (3) trebuie să se regăsească și în conținutul contractului individual de muncă.

(5) Orice modificare a unuia dintre elementele prevăzute la alin. (3) în timpul executării contractului individual de muncă impune încheierea unui act adițional la contract, într-un termen de 20 de zile lucrătoare de la data apariției modificării, cu excepția situațiilor în care o asemenea modificare este prevăzută în mod expres de lege.

(6) La negocierea, încheierea sau modificarea contractului individual de muncă, oricare dintre părți poate fi asistată de terți, conform propriei opțiuni, cu respectarea prevederilor alin. (7).

(7) Cu privire la informațiile furnizate salariatului, prealabil încheierii contractului individual de muncă, între părți poate interveni un contract de confidențialitate.

Art. 18. — (1) În cazul în care persoana selectată în vederea angajării ori salariatul, după caz, urmează să își desfășoare activitatea în străinătate, angajatorul are obligația de a-i comunica în timp util, înainte de plecare, informațiile prevăzute la art. 17 alin. (3), precum și informații referitoare la:

a) durata perioadei de muncă ce urmează să fie prestată în străinătate;

b) moneda în care vor fi plătite drepturile salariale, precum și modalitățile de plată;

c) prestațiile în bani și/sau în natură aferente desfășurării activității în străinătate;

d) condițiile de climă;

e) reglementările principale din legislația muncii din acea țară;

f) obiceiurile locului a căror nerespectare i-ar pune în pericol viața, libertatea sau siguranța personală;

g) condițiile de repatriere a lucrătorului, după caz.

(2) Informațiile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și c) trebuie să se regăsească și în conținutul contractului individual de muncă.

(3) Dispozițiile alin. (1) se completează prin legi speciale care reglementează condițiile specifice de muncă în străinătate.

Art. 19. — În situația în care angajatorul nu își execută obligația de informare prevăzută la art. 17 și 18, persoana selectată în vederea angajării ori salariatul, după caz, are dreptul să sesizeze, în termen de 30 de zile de la data neîndeplinirii acestei obligații, instanța judecătorească competentă și să solicite despăgubiri corespunzătoare prejudiciului pe care l-a suferit ca urmare a neexecutării de către angajator a obligației de informare.

Art. 20. — (1) În afara clauzelor esențiale prevăzute la art. 17, între părți pot fi negociate și cuprinse în contractul individual de muncă și alte clauze specifice.

(2) Sunt considerate clauze specifice, fără ca enumerarea să fie limitativă:

a) clauza cu privire la formarea profesională;

b) clauza de neconcurență;

c) clauza de mobilitate;

d) clauza de confidențialitate.

Art. 21. — (1) La încheierea contractului individual de muncă sau pe parcursul executării acestuia, părțile pot negocia și cuprinde în contract o clauză de neconcurență prin care salariatul să fie obligat ca după încetarea contractului să nu presteze, în interes propriu sau al unui terț, o activitate care se află în concurență cu cea prestată la angajatorul său, în schimbul unei indemnizații de neconcurență lunare pe care angajatorul se obligă să o plătească pe toată perioada de neconcurență.

(2) Clauza de neconcurență își produce efectele numai dacă în cuprinsul contractului individual de muncă sunt prevăzute în mod concret activitățile ce sunt interzise salariatului la data

încetării contractului, cuantumul indemnizației de neconcurență lunare, perioada pentru care își produce efectele clauza de neconcurență, terții în favoarea cărora se interzice prestarea activității, precum și aria geografică unde salariatul poate fi în reală competiție cu angajatorul.

(3) Indemnizația de neconcurență lunară datorată salariatului nu este de natură salarială, se negociază și este de cel puțin 50% din media veniturilor salariale brute ale salariatului din ultimele 6 luni anterioare datei încetării contractului individual de muncă sau, în cazul în care durata contractului individual de muncă a fost mai mică de 6 luni, din media veniturilor salariale brute convenite acestuia pe durata contractului.

(4) Indemnizația de neconcurență reprezintă o cheltuială efectuată de angajator, este deductibilă la calculul profitului impozabil și se impozitează la persoana fizică beneficiară, potrivit legii.

Art. 22. — (1) Clauza de neconcurență își poate produce efectele pentru o perioadă de maximum 2 ani de la data încetării contractului individual de muncă.

(2) Prevederile alin. (1) nu sunt aplicabile în cazurile în care încetarea contractului individual de muncă s-a produs de drept, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 56 alin. (1) lit. c), e), f), g) și i), ori a intervenit din inițiativa angajatorului pentru motive care nu țin de persoana salariatului.

Art. 23. — (1) Clauza de neconcurență nu poate avea ca efect interzicerea în mod absolut a exercitării profesiei salariatului sau a specializării pe care o deține.

(2) La sesizarea salariatului sau a inspectoratului teritorial de muncă instanța competentă poate diminua efectele clauzei de neconcurență.

Art. 24. — În cazul nerespectării, cu vinovăție, a clauzei de neconcurență salariatul poate fi obligat la restituirea indemnizației și, după caz, la daune-interese corespunzătoare prejudiciului pe care l-a produs angajatorul.

Art. 25. — (1) Prin clauza de mobilitate părțile în contractul individual de muncă stabilesc că, în considerarea specificului muncii, executarea obligațiilor de serviciu de către salariat nu se realizează într-un loc stabil de muncă. În acest caz salariatul beneficiază de prestații suplimentare în bani sau în natură.

(2) Cuantumul prestațiilor suplimentare în bani sau modalitățile prestațiilor suplimentare în natură sunt specificate în contractul individual de muncă.

Art. 26. — (1) Prin clauza de confidențialitate părțile convin ca, pe toată durata contractului individual de muncă și după încetarea acestuia, să nu transmită date sau informații de care au luat cunoștință în timpul executării contractului, în condițiile stabilite în regulamentele interne, în contractele colective de muncă sau în contractele individuale de muncă.

(2) Nerespectarea acestei clauze de către oricare dintre părți atrage obligarea celui în culpă la plata de daune-interese.

Art. 27. — (1) O persoană poate fi angajată în muncă numai în baza unui certificat medical, care constată faptul că cel în cauză este apt pentru prestarea acelei munci.

(2) Nerespectarea prevederilor alin. (1) atrage nulitatea contractului individual de muncă.

(3) Competența și procedura de eliberare a certificatului medical, precum și sancțiunile aplicabile angajatorului în cazul angajării sau schimbării locului ori felului muncii fără certificat medical sunt stabilite prin legi speciale.

(4) Solicitarea, la angajare, a testelor de graviditate este interzisă.

(5) La angajarea în domeniile sănătate, alimentație publică, educație și în alte domenii stabilite prin acte normative se pot solicita și teste medicale specifice.

Art. 28. — Certificatul medical este obligatoriu și în următoarele situații:

a) la reînceperea activității după o întrerupere mai mare de 6 luni, pentru locurile de muncă având expunere la factori nocivi profesionali, și de un an, în celelalte situații;

b) în cazul detașării sau trecerii în alt loc de muncă ori în altă activitate, dacă se schimbă condițiile de muncă;

c) la începerea misiunii, în cazul salariaților încadrați cu contract de muncă temporară;

d) în cazul ucenicilor, practicanților, elevilor și studenților, în situația în care urmează să fie instruiți pe meserii și profesii, precum și în situația schimbării meseriei pe parcursul instruirii;

e) periodic, în cazul celor care lucrează în condiții de expunere la factori nocivi profesionali, potrivit reglementărilor Ministerului Sănătății;

f) periodic, în cazul celor care desfășoară activități cu risc de transmitere a unor boli și care lucrează în sectorul alimentar, zootehnic, la instalațiile de aprovizionare cu apă potabilă, în colectivități de copii, în unități sanitare, potrivit reglementărilor Ministerului Sănătății;

g) periodic, în cazul celor care lucrează în unități fără factori de risc, prin examene medicale diferențiate în funcție de vârstă, sex și stare de sănătate, potrivit reglementărilor din contractele colective de muncă.

Art. 29. — (1) Contractul individual de muncă se încheie după verificarea prealabilă a aptitudinilor profesionale și personale ale persoanei care solicită angajarea.

(2) Modalitățile în care urmează să se realizeze verificarea prevăzută la alin. (1) sunt stabilite în contractul colectiv de muncă aplicabil, în statutul de personal — profesional sau disciplinar — și în regulamentul intern, în măsura în care legea nu dispune altfel.

(3) Informațiile cerute, sub orice formă, de către angajator persoanei care solicită angajarea cu ocazia verificării prealabile a aptitudinilor nu pot avea un alt scop decât acela de a aprecia capacitatea de a ocupa postul respectiv, precum și aptitudinile profesionale.

(4) Angajatorul poate cere informații în legătură cu persoana care solicită angajarea de la foștii săi angajatori, dar numai cu privire la activitățile îndeplinite și la durata angajării și numai cu încunoștințarea prealabilă a celui în cauză.

Art. 30. — (1) Încadrarea salariaților la instituțiile și autoritățile publice și la alte unități bugetare se face numai prin concurs sau examen, după caz.

(2) Posturile vacante existente în statul de funcții vor fi scoase la concurs, în raport cu necesitățile fiecărei unități prevăzute la alin. (1).

(3) În cazul în care la concursul organizat în vederea ocupării unui post vacant nu s-au prezentat mai mulți candidați, încadrarea în muncă se face prin examen.

(4) Condițiile de organizare și modul de desfășurare a concursului/examenului se stabilesc prin regulament aprobat prin hotărâre a Guvernului.

Art. 31. — (1) Pentru verificarea aptitudinilor salariatului, la încheierea contractului individual de muncă se poate stabili o perioadă de probă de cel mult 90 de zile calendaristice pentru funcțiile de execuție și de cel mult 120 de zile calendaristice pentru funcțiile de conducere.

(2) Verificarea aptitudinilor profesionale la încadrarea persoanelor cu handicap se realizează exclusiv prin modalitatea perioadei de probă de maximum 30 de zile calendaristice.

(3) Pe durata sau la sfârșitul perioadei de probă, contractul individual de muncă poate înceta exclusiv printr-o notificare scrisă, fără preaviz, la inițiativa oricăreia dintre părți, fără a fi necesară motivarea acesteia.

(4) Pe durata perioadei de probă salariatul beneficiază de toate drepturile și are toate obligațiile prevăzute în legislația

muncii, în contractul colectiv de muncă aplicabil, în regulamentul intern, precum și în contractul individual de muncă.

(5) Pentru absolvenții instituțiilor de învățământ superior, primele 6 luni după debutul în profesie se consideră perioadă de stagiul. Fac excepție acele profesii în care stagiatura este reglementată prin legi speciale. La sfârșitul perioadei de stagiul, angajatorul eliberează obligatoriu o adeverință, care este vizată de inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială de competență acesta își are sediul.

(6) Modalitatea de efectuare a stagiului prevăzut la alin. (5) se reglementează prin lege specială.

Art. 32. — (1) Pe durata executării unui contract individual de muncă nu poate fi stabilită decât o singură perioadă de probă.

(2) Prin excepție, salariatul poate fi supus la o nouă perioadă de probă în situația în care acesta debutează la același angajator într-o nouă funcție sau profesie ori urmează să presteze activitatea într-un loc de muncă cu condiții grele, vătămătoare sau periculoase.

(3) Perioada de probă constituie vechime în muncă.

Art. 33. — Perioada în care se pot face angajări succesive de probă ale mai multor persoane pentru același post este de maximum 12 luni.

Art. 34. — (1) Fiecare angajator are obligația de a înființa un registru general de evidență a salariaților.

(2) Registrul general de evidență a salariaților se va înregistra în prealabil la autoritatea publică competentă, potrivit legii, în a cărei rază teritorială se află domiciliul, respectiv sediul angajatorului, dată de la care devine document oficial.

(3) Registrul general de evidență a salariaților se completează și se transmite inspectoratului teritorial de muncă în ordinea angajării și cuprinde elementele de identificare ale tuturor salariaților, data angajării, funcția/ocupația conform specificației Clasificării ocupațiilor din România sau altor acte normative, tipul contractului individual de muncă, salariul, sporurile și quantumul acestora, perioada și cauzele de suspendare a contractului individual de muncă, perioada detașării și data încetării contractului individual de muncă.

(4) Registrul general de evidență a salariaților este păstrat la domiciliul, respectiv sediul angajatorului, urmând să fie pus la dispoziție inspectorului de muncă sau oricărei alte autorități care îl solicită, în condițiile legii.

(5) La solicitarea salariatului sau a unui fost salariat, angajatorul este obligat să elibereze un document care să ateste activitatea desfășurată de acesta, durata activității, salariul, vechimea în muncă, în meserie și în specialitate.

(6) În cazul încetării activității angajatorului, registrul general de evidență a salariaților se depune la autoritatea publică competentă, potrivit legii, în a cărei rază teritorială se află sediul sau domiciliul angajatorului, după caz.

(7) Metodologia de întocmire a registrului general de evidență a salariaților, înregistrările care se efectuează, precum și orice alte elemente în legătură cu întocmirea acestora se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Art. 35. — (1) Orice salariat are dreptul de a munci la angajatori diferiți sau la același angajator, în baza unor contracte individuale de muncă, beneficiind de salariul corespunzător pentru fiecare dintre acestea.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) situațiile în care prin lege sunt prevăzute incompatibilități pentru cumulul unor funcții.

Art. 36. — Cetățenii străini și apatrizii pot fi angajați prin contract individual de muncă în baza autorizației de muncă sau a permisului de ședere în scop de muncă, eliberată/eliberat potrivit legii.

CAPITOLUL II

Executarea contractului individual de muncă

Art. 37. — Drepturile și obligațiile privind relațiile de muncă dintre angajator și salariat se stabilesc potrivit legii, prin negociere, în cadrul contractelor colective de muncă și al contractelor individuale de muncă.

Art. 38. — Salariații nu pot renunța la drepturile ce le sunt recunoscute prin lege. Orice tranzacție prin care se urmărește renunțarea la drepturile recunoscute de lege salariaților sau limitarea acestor drepturi este lovită de nulitate.

Art. 39. — (1) Salariatul are, în principal, următoarele drepturi:

- a) dreptul la salarizare pentru munca depusă;
- b) dreptul la repaus zilnic și săptămânal;
- c) dreptul la concediu de odihnă anual;
- d) dreptul la egalitate de șanse și de tratament;
- e) dreptul la demnitate în muncă;
- f) dreptul la securitate și sănătate în muncă;
- g) dreptul la acces la formarea profesională;
- h) dreptul la informare și consultare;
- i) dreptul de a lua parte la determinarea și ameliorarea condițiilor de muncă și a mediului de muncă;
- j) dreptul la protecție în caz de concediere;
- k) dreptul la negociere colectivă și individuală;
- l) dreptul de a participa la acțiuni colective;
- m) dreptul de a constitui sau de a adera la un sindicat;
- n) alte drepturi prevăzute de lege sau de contractele colective de muncă aplicabile.

(2) Salariatului îi revin, în principal, următoarele obligații:

- a) obligația de a realiza norma de muncă sau, după caz, de a îndeplini atribuțiile ce îi revin conform fișei postului;
- b) obligația de a respecta disciplina muncii;
- c) obligația de a respecta prevederile cuprinse în regulamentul intern, în contractul colectiv de muncă aplicabil, precum și în contractul individual de muncă;
- d) obligația de fidelitate față de angajator în executarea atribuțiilor de serviciu;
- e) obligația de a respecta măsurile de securitate și sănătate a muncii în unitate;
- f) obligația de a respecta secretul de serviciu;
- g) alte obligații prevăzute de lege sau de contractele colective de muncă aplicabile.

Art. 40. — (1) Angajatorul are, în principal, următoarele drepturi:

- a) să stabilească organizarea și funcționarea unității;
- b) să stabilească atribuțiile corespunzătoare fiecărui salariat, în condițiile legii;
- c) să dea dispoziții cu caracter obligatoriu pentru salariat, sub rezerva legalității lor;
- d) să exercite controlul asupra modului de îndeplinire a sarcinilor de serviciu;
- e) să constate săvârșirea abaterilor disciplinare și să aplice sancțiunile corespunzătoare, potrivit legii, contractului colectiv de muncă aplicabil și regulamentul intern;
- f) să stabilească obiectivele de performanță individuală, precum și criteriile de evaluare a realizării acestora.

(2) Angajatorului îi revin, în principal, următoarele obligații:

- a) să informeze salariații asupra condițiilor de muncă și asupra elementelor care privesc desfășurarea relațiilor de muncă;
- b) să asigure permanent condițiile tehnice și organizatorice avute în vedere la elaborarea normelor de muncă și condițiile corespunzătoare de muncă;
- c) să acorde salariaților toate drepturile ce decurg din lege, din contractul colectiv de muncă aplicabil și din contractele individuale de muncă;

d) să comunice periodic salariaților situația economică și financiară a unității, cu excepția informațiilor sensibile sau secrete, care, prin divulgare, sunt de natură să prejudicieze activitatea unității. Periodicitatea comunicărilor se stabilește prin negociere în contractul colectiv de muncă aplicabil;

e) să se consulte cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților în privința deciziilor susceptibile să afecteze substanțial drepturile și interesele acestora;

f) să plătească toate contribuțiile și impozitele aflate în sarcina sa, precum și să rețină și să vireze contribuțiile și impozitele datorate de salariați, în condițiile legii;

g) să înființeze registrul general de evidență a salariaților și să opereze înregistrările prevăzute de lege;

h) să elibereze, la cerere, toate documentele care atestă calitatea de salariat a solicitantului;

i) să asigure confidențialitatea datelor cu caracter personal ale salariaților.

CAPITOLUL III

Modificarea contractului individual de muncă

Art. 41. — (1) Contractul individual de muncă poate fi modificat numai prin acordul părților.

(2) Cu titlu de excepție, modificarea unilaterală a contractului individual de muncă este posibilă numai în cazurile și în condițiile prevăzute de prezentul cod.

(3) Modificarea contractului individual de muncă se referă la oricare dintre următoarele elemente:

- a) durata contractului;
- b) locul muncii;
- c) felul muncii;
- d) condițiile de muncă;
- e) salariul;
- f) timpul de muncă și timpul de odihnă.

Art. 42. — (1) Locul muncii poate fi modificat unilateral de către angajator prin delegarea sau detașarea salariatului într-un alt loc de muncă decât cel prevăzut în contractul individual de muncă.

(2) Pe durata delegării, respectiv a detașării, salariatul își păstrează funcția și toate celelalte drepturi prevăzute în contractul individual de muncă.

Art. 43. — Delegarea reprezintă exercitarea temporară, din dispoziția angajatorului, de către salariat, a unor lucrări sau sarcini corespunzătoare atribuțiilor de serviciu în afara locului său de muncă.

Art. 44. — (1) Delegarea poate fi dispusă pentru o perioadă de cel mult 60 de zile calendaristice în 12 luni și se poate prelungi pentru perioade succesive de maximum 60 de zile calendaristice, numai cu acordul salariatului. Refuzul salariatului de prelungire a delegării nu poate constitui motiv pentru sancționarea disciplinară a acestuia.

(2) Salariatul delegat are dreptul la plata cheltuielilor de transport și cazare, precum și la o indemnizație de delegare, în condițiile prevăzute de lege sau de contractul colectiv de muncă aplicabil.

Art. 45. — Detașarea este actul prin care se dispune schimbarea temporară a locului de muncă, din dispoziția angajatorului, la un alt angajator, în scopul executării unor lucrări în interesul acestuia. În mod excepțional, prin detașare se poate modifica și felul muncii, dar numai cu consimțământul scris al salariatului.

Art. 46. — (1) Detașarea poate fi dispusă pe o perioadă de cel mult un an.

(2) În mod excepțional, perioada detașării poate fi prelungită pentru motive obiective ce impun prezența salariatului la angajatorul la care s-a dispus detașarea, cu acordul ambelor părți, din 6 în 6 luni.

(3) Salariatul poate refuza detașarea dispusă de angajatorul său numai în mod excepțional și pentru motive personale temeinice.

(4) Salariatul detașat are dreptul la plata cheltuielilor de transport și cazare, precum și la o indemnizație de detașare, în condițiile prevăzute de lege sau de contractul colectiv de muncă aplicabil.

Art. 47. — (1) Drepturile cuvenite salariatului detașat se acordă de angajatorul la care s-a dispus detașarea.

(2) Pe durata detașării salariatul beneficiază de drepturile care îi sunt mai favorabile, fie de drepturile de la angajatorul care a dispus detașarea, fie de drepturile de la angajatorul la care este detașat.

(3) Angajatorul care detașează are obligația de a lua toate măsurile necesare pentru ca angajatorul la care s-a dispus detașarea să își îndeplinească integral și la timp toate obligațiile față de salariatul detașat.

(4) Dacă angajatorul la care s-a dispus detașarea nu își îndeplinește integral și la timp toate obligațiile față de salariatul detașat, acestea vor fi îndeplinite de angajatorul care a dispus detașarea.

(5) În cazul în care există divergență între cei doi angajatori sau niciunul dintre ei nu își îndeplinește obligațiile potrivit prevederilor alin. (1) și (2), salariatul detașat are dreptul de a reveni la locul său de muncă de la angajatorul care l-a detașat, de a se îndrepta împotriva oricăruia dintre cei doi angajatori și de a cere executarea silită a obligațiilor neîndeplinite.

Art. 48. — Angajatorul poate modifica temporar locul și felul muncii, fără consimțământul salariatului, și în cazul unor situații de forță majoră, cu titlu de sancțiune disciplinară sau ca măsură de protecție a salariatului, în cazurile și în condițiile prevăzute de prezentul cod.

CAPITOLUL IV

Suspendarea contractului individual de muncă

Art. 49. — (1) Suspendarea contractului individual de muncă poate interveni de drept, prin acordul părților sau prin actul unilateral al uneia dintre părți.

(2) Suspendarea contractului individual de muncă are ca efect suspendarea prestării muncii de către salariat și a plății drepturilor de natură salarială de către angajator.

(3) Pe durata suspendării pot continua să existe alte drepturi și obligații ale părților decât cele prevăzute la alin. (2), dacă acestea sunt prevăzute prin legi speciale, prin contractul colectiv de muncă aplicabil, prin contracte individuale de muncă sau prin regulamente interne.

(4) În cazul suspendării contractului individual de muncă din cauza unei fapte imputabile salariatului, pe durata suspendării acesta nu va beneficia de niciun drept care rezultă din calitatea sa de salariat.

(5) De fiecare dată când în timpul perioadei de suspendare a contractului intervine o cauză de încetare de drept a contractului individual de muncă, cauza de încetare de drept prevalează.

(6) În cazul suspendării contractului individual de muncă se suspendă toate termenele care au legătură cu încheierea, modificarea, executarea sau încetarea contractului individual de muncă, cu excepția situațiilor în care contractul individual de muncă încetează de drept.

Art. 50. — Contractul individual de muncă se suspendă de drept în următoarele situații:

- a) concediu de maternitate;
- b) concediu pentru incapacitate temporară de muncă;
- c) carantină;
- d) exercitarea unei funcții în cadrul unei autorități executive, legislative ori judecătorești, pe toată durata mandatului, dacă legea nu prevede altfel;

e) îndeplinirea unei funcții de conducere salarizate în sindicat;

f) forță majoră;

g) în cazul în care salariatul este arestat preventiv, în condițiile Codului de procedură penală;

h) de la data expirării perioadei pentru care au fost emise avizele, autorizațiile ori atestările necesare pentru exercitarea profesiei. Dacă în termen de 6 luni salariatul nu și-a reînnoit avizele, autorizațiile ori atestările necesare pentru exercitarea profesiei, contractul individual de muncă încetează de drept;

i) în alte cazuri expres prevăzute de lege.

Art. 51. — (1) Contractul individual de muncă poate fi suspendat din inițiativa salariatului, în următoarele situații:

a) concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, până la împlinirea vârstei de 3 ani;

b) concediu pentru îngrijirea copilului bolnav în vârstă de până la 7 ani sau, în cazul copilului cu handicap, pentru afecțiuni intercurrente, până la împlinirea vârstei de 18 ani;

c) concediu paternal;

d) concediu pentru formare profesională;

e) exercitarea unor funcții electivă în cadrul organismelor profesionale constituite la nivel central sau local, pe toată durata mandatului;

f) participarea la grevă.

(2) Contractul individual de muncă poate fi suspendat în situația absențelor nemotivate ale salariatului, în condițiile stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil, contractul individual de muncă, precum și prin regulamentul intern.

Art. 52. — (1) Contractul individual de muncă poate fi suspendat din inițiativa angajatorului în următoarele situații:

a) pe durata cercetării disciplinare prealabile, în condițiile legii;

b) în cazul în care angajatorul a formulat plângere penală împotriva salariatului sau acesta a fost trimis în judecată pentru fapte penale incompatibile cu funcția deținută, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești;

c) în cazul întreruperii sau reducerii temporare a activității, fără încetarea raportului de muncă, pentru motive economice, tehnologice, structurale sau similare;

d) pe durata detașării;

e) pe durata suspendării de către autoritățile competente a avizelor, autorizațiilor sau atestărilor necesare pentru exercitarea profesiilor.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), dacă se constată nevinovăția celui în cauză, salariatul își reia activitatea anterioară și i se plătește, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, o despăgubire egală cu salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării contractului.

(3) În cazul reducerii temporare a activității, pentru motive economice, tehnologice, structurale sau similare, pe perioade care depășesc 30 de zile lucrătoare, angajatorul va avea posibilitatea reducerii programului de lucru de la 5 zile la 4 zile pe săptămână, cu reducerea corespunzătoare a salariului, până la remedierea situației care a cauzat reducerea programului, după consultarea prealabilă a sindicatului reprezentativ de la nivelul unității sau a reprezentanților salariaților, după caz.

Art. 53. — (1) Pe durata reducerii și/sau a întreruperii temporare a activității, salariații implicați în activitatea redusă sau întreruptă, care nu mai desfășoară activitate, beneficiază de o indemnizație, plătită din fondul de salarii, ce nu poate fi mai mică de 75% din salariul de bază corespunzător locului de muncă ocupat, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 52 alin. (3).

(2) Pe durata reducerii și/sau a întreruperii temporare prevăzute la alin. (1), salariații se vor afla la dispoziția

angajatorului, acesta având oricând posibilitatea să dispună reînceperea activității.

Art. 54. — Contractul individual de muncă poate fi suspendat, prin acordul părților, în cazul concediilor fără plată pentru studii sau pentru interese personale.

CAPITOLUL V

Încetarea contractului individual de muncă

Art. 55. — Contractul individual de muncă poate înceta astfel:

- a) de drept;
- b) ca urmare a acordului părților, la data convenită de acestea;
- c) ca urmare a voinței unilaterale a uneia dintre părți, în cazurile și în condițiile limitativ prevăzute de lege.

SECȚIUNEA 1

Încetarea de drept a contractului individual de muncă

Art. 56. — (1) Contractul individual de muncă existent încetează de drept:

a) la data decesului salariatului sau al angajatorului persoană fizică, precum și în cazul dizolvării angajatorului persoană juridică, de la data la care angajatorul și-a încetat existența conform legii;

b) la data rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești de declarare a morții sau a punerii sub interdicție a salariatului sau a angajatorului persoană fizică;

c) la data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare; la data comunicării deciziei de pensie în cazul pensiei de invaliditate, pensiei anticipate parțiale, pensiei anticipate, pensiei pentru limită de vârstă cu reducerea vârstei standard de pensionare;

d) ca urmare a constatării nulității absolute a contractului individual de muncă, de la data la care nulitatea a fost constatată prin acordul părților sau prin hotărâre judecătorească definitivă;

e) ca urmare a admiterii cererii de reintegrare în funcția ocupată de salariat a unei persoane concediate nelegal sau pentru motive neîntemeiate, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de reintegrare;

f) ca urmare a condamnării la executarea unei pedepse privative de libertate, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești;

g) de la data retragerii de către autoritățile sau organismele competente a avizelor, autorizațiilor ori atestărilor necesare pentru exercitarea profesiei;

h) ca urmare a interzicerii exercitării unei profesii sau a unei funcții, ca măsură de siguranță ori pedeapsă complementară, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești prin care s-a dispus interdicția;

i) la data expirării termenului contractului individual de muncă încheiat pe durată determinată;

j) retragerea acordului părinților sau al reprezentanților legali, în cazul salariaților cu vârsta cuprinsă între 15 și 16 ani.

(2) Pentru situațiile prevăzute la alin. (1) lit. c)—j), constatarea cazului de încetare de drept a contractului individual de muncă se face în termen de 5 zile lucrătoare de la intervenirea acestuia, în scris, prin decizie a angajatorului, și se comunică persoanelor aflate în situațiile respective în termen de 5 zile lucrătoare.

Art. 57. — (1) Nerespectarea oricăreia dintre condițiile legale necesare pentru încheierea valabilă a contractului individual de muncă atrage nulitatea acestuia.

(2) Constatarea nulității contractului individual de muncă produce efecte pentru viitor.

(3) Nulitatea contractului individual de muncă poate fi acoperită prin îndeplinirea ulterioară a condițiilor impuse de lege.

(4) În situația în care o clauză este afectată de nulitate, întrucât stabilește drepturi sau obligații pentru salariați, care contravin unor norme legale imperative sau contractelor colective de muncă aplicabile, aceasta este înlocuită de drept cu dispozițiile legale sau convenționale aplicabile, salariatul având dreptul la despăgubiri.

(5) Persoana care a prestat munca în temeiul unui contract individual de muncă nu are dreptul la remunerarea acesteia, corespunzător modului de îndeplinire a atribuțiilor de serviciu.

(6) Constatarea nulității și stabilirea, potrivit legii, a efectelor acesteia se pot face prin acordul părților.

(7) Dacă părțile nu se înțeleg, nulitatea se pronunță de către instanța judecătorească.

SECȚIUNEA a 2-a

Concedierea

Art. 58. — (1) Concedierea reprezintă încetarea contractului individual de muncă din inițiativa angajatorului.

(2) Concedierea poate fi dispusă pentru motive care țin de persoana salariatului sau pentru motive care nu țin de persoana salariatului.

Art. 59. — Este interzisă concedierea salariaților:

a) pe criterii de sex, orientare sexuală, caracteristici genetice, vârstă, apartenență națională, rasă, culoare, etnie, religie, opțiune politică, origine socială, handicap, situație sau responsabilitate familială, apartenență ori activitate sindicală;

b) pentru exercitarea, în condițiile legii, a dreptului la grevă și a drepturilor sindicale.

Art. 60. — (1) Concedierea salariaților nu poate fi dispusă:

a) pe durata incapacității temporare de muncă, stabilită prin certificat medical conform legii;

b) pe durata suspendării activității ca urmare a instituirii carantinei;

c) pe durata în care femeia salariată este gravidă, în măsura în care angajatorul a luat cunoștință de acest fapt anterior emiterii deciziei de concediere;

d) pe durata concediului de maternitate;

e) pe durata concediului pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, până la împlinirea vârstei de 3 ani;

f) pe durata concediului pentru îngrijirea copilului bolnav în vârstă de până la 7 ani sau, în cazul copilului cu handicap, pentru afecțiuni intercurente, până la împlinirea vârstei de 18 ani;

g) pe durata exercitării unei funcții eligibile într-un organism sindical, cu excepția situației în care concedierea este dispusă pentru o abatere disciplinară gravă sau pentru abateri disciplinare repetate, săvârșite de către acel salariat;

h) pe durata efectuării concediului de odihnă.

(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică în cazul concedierii pentru motive ce intervin ca urmare a reorganizării judiciare, a falimentului sau a dizolvării angajatorului, în condițiile legii.

SECȚIUNEA a 3-a

Concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului

Art. 61. — Angajatorul poate dispune concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului în următoarele situații:

a) în cazul în care salariatul a săvârșit o abatere gravă sau abateri repetate de la regulile de disciplină a muncii ori de la cele stabilite prin contractul individual de muncă, contractul colectiv de muncă aplicabil sau regulamentul intern, ca sancțiune disciplinară;

b) în cazul în care salariatul este arestat preventiv pentru o perioadă mai mare de 30 de zile, în condițiile Codului de procedură penală;

c) în cazul în care, prin decizie a organelor competente de expertiză medicală, se constată inaptitudinea fizică și/sau psihică a salariatului, fapt ce nu permite acestuia să își îndeplinească atribuțiile corespunzătoare locului de muncă ocupat;

d) în cazul în care salariatul nu corespunde profesional locului de muncă în care este încadrat.

Art. 62. — (1) În cazul în care concedierea intervine pentru unul dintre motivele prevăzute la art. 61 lit. b)—d), angajatorul are obligația de a emite decizia de concediere în termen de 30 de zile calendaristice de la data constatării cauzei concedierii.

(2) În cazul în care concedierea intervine pentru motivul prevăzut la art. 61 lit. a), angajatorul poate emite decizia de concediere numai cu respectarea dispozițiilor art. 247—252.

(3) Decizia se emite în scris și, sub sancțiunea nulității absolute, trebuie să fie motivată în fapt și în drept și să cuprindă precizări cu privire la termenul în care poate fi contestată și la instanța judecătorească la care se contestă.

Art. 63. — (1) Concedierea pentru săvârșirea unei abateri grave sau a unor abateri repetate de la regulile de disciplină a muncii poate fi dispusă numai după îndeplinirea de către angajator a cercetării disciplinare prealabile și în termenele stabilite de prezentul cod.

(2) Concedierea salariatului pentru motivul prevăzut la art. 61 lit. d) poate fi dispusă numai după evaluarea prealabilă a salariatului, conform procedurii de evaluare stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau, în lipsa acestuia, prin regulamentul intern.

Art. 64. — (1) În cazul în care concedierea se dispune pentru motivele prevăzute la art. 61 lit. c) și d), precum și în cazul în care contractul individual de muncă a încetat de drept în temeiul art. 56 alin. (1) lit. e), angajatorul are obligația de a-i propune salariatului alte locuri de muncă vacante în unitate, compatibile cu pregătirea profesională sau, după caz, cu capacitatea de muncă stabilită de medicul de medicină a muncii.

(2) În situația în care angajatorul nu dispune de locuri de muncă vacante potrivit alin. (1), acesta are obligația de a solicita sprijinul agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă în vederea redistribuirii salariatului, corespunzător pregătirii profesionale și/sau, după caz, capacității de muncă stabilite de medicul de medicină a muncii.

(3) Salariatul are la dispoziție un termen de 3 zile lucrătoare de la comunicarea angajatorului, conform prevederilor alin. (1), pentru a-și manifesta în scris consimțământul cu privire la noul loc de muncă oferit.

(4) În cazul în care salariatul nu își manifestă consimțământul în termenul prevăzut la alin. (3), precum și după notificarea cazului către agenția teritorială de ocupare a forței de muncă conform alin. (2), angajatorul poate dispune concedierea salariatului.

(5) În cazul concedierii pentru motivul prevăzut la art. 61 lit. c) salariatul beneficiază de o compensație, în condițiile stabilite în contractul colectiv de muncă aplicabil sau în contractul individual de muncă, după caz.

SECȚIUNEA a 4-a

Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului

Art. 65. — (1) Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului reprezintă încetarea contractului individual de muncă determinată de desființarea locului de muncă ocupat de salariat, din unul sau mai multe motive fără legătură cu persoana acestuia.

(2) Desființarea locului de muncă trebuie să fie efectivă și să aibă o cauză reală și serioasă.

Art. 66. — Concedierea pentru motive care nu țin de persoana salariatului poate fi individuală sau colectivă.

Art. 67. — Salariații concediați pentru motive care nu țin de persoana lor beneficiază de măsuri active de combatere a șomajului și pot beneficia de compensații în condițiile prevăzute de lege și de contractul colectiv de muncă aplicabil.

SECȚIUNEA a 5-a

Concedierea colectivă. Informarea, consultarea salariaților și procedura concedierilor colective

Art. 68. — (1) Prin *concediere colectivă* se înțelege concedierea, într-o perioadă de 30 de zile calendaristice, din unul sau mai multe motive care nu țin de persoana salariatului, a unui număr de:

a) cel puțin 10 salariați, dacă angajatorul care disponibilizează are încadrați mai mult de 20 de salariați și mai puțin de 100 de salariați;

b) cel puțin 10% din salariați, dacă angajatorul care disponibilizează are încadrați cel puțin 100 de salariați, dar mai puțin de 300 de salariați;

c) cel puțin 30 de salariați, dacă angajatorul care disponibilizează are încadrați cel puțin 300 de salariați.

(2) La stabilirea numărului efectiv de salariați concediați colectiv, potrivit alin. (1), se iau în calcul și acei salariați cărora le-au încetat contractele individuale de muncă din inițiativa angajatorului, din unul sau mai multe motive, fără legătură cu persoana salariatului, cu condiția existenței a cel puțin 5 concedieri.

Art. 69. — (1) În cazul în care angajatorul intenționează să efectueze concedieri colective, acesta are obligația de a iniția, în timp util și în scopul ajungerii la o înțelegere, în condițiile prevăzute de lege, consultări cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților, cu privire cel puțin la:

a) metodele și mijloacele de evitare a concedierilor colective sau de reducere a numărului de salariați care vor fi concediați;

b) atenuarea consecințelor concedierii prin recurgerea la măsuri sociale care vizează, printre altele, sprijin pentru recalificarea sau reconversia profesională a salariaților concediați.

(2) În perioada în care au loc consultări, potrivit alin. (1), pentru a permite sindicatului sau reprezentanților salariaților să formuleze propuneri în timp util, angajatorul are obligația să le furnizeze toate informațiile relevante și să le notifice, în scris, următoarele:

a) numărul total și categoriile de salariați;

b) motivele care determină concedierea preconizată;

c) numărul și categoriile de salariați care vor fi afectați de concediere;

d) criteriile avute în vedere, potrivit legii și/sau contractelor colective de muncă, pentru stabilirea ordinii de prioritate la concediere;

e) măsurile avute în vedere pentru limitarea numărului concedierilor;

f) măsurile pentru atenuarea consecințelor concedierii și compensațiile ce urmează să fie acordate salariaților concediați, conform dispozițiilor legale și/sau contractului colectiv de muncă aplicabil;

g) data de la care sau perioada în care vor avea loc concedierile;

h) termenul înăuntrul căruia sindicatul sau, după caz, reprezentanții salariaților pot face propuneri pentru evitarea ori diminuarea numărului salariaților concediați.

(3) Criteriile prevăzute la alin. (2) lit. d) se aplică pentru departajarea salariaților după evaluarea realizării obiectivelor de performanță.

(4) Obligațiile prevăzute la alin. (1) și (2) se mențin indiferent dacă decizia care determină concedierile colective este luată de către angajator sau de o întreprindere care deține controlul asupra angajatorului.

(5) În situația în care decizia care determină concedierile colective este luată de o întreprindere care deține controlul asupra angajatorului, acesta nu se poate prevala, în nerespectarea obligațiilor prevăzute la alin. (1) și (2), de faptul că întreprinderea respectivă nu i-a furnizat informațiile necesare.

Art. 70. — Angajatorul are obligația să comunice o copie a notificării prevăzute la art. 69 alin. (2) inspectoratului teritorial de muncă și agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă la aceeași dată la care a comunicat-o sindicatului sau, după caz, reprezentanților salariaților.

Art. 71. — (1) Sindicatul sau, după caz, reprezentanții salariaților pot propune angajatorului măsuri în vederea evitării concedierilor ori diminuării numărului salariaților concediați, într-un termen de 10 zile calendaristice de la data primirii notificării.

(2) Angajatorul are obligația de a răspunde în scris și motivat la propunerile formulate potrivit prevederilor alin. (1), în termen de 5 zile calendaristice de la primirea acestora.

Art. 72. — (1) În situația în care, ulterior consultărilor cu sindicatul sau reprezentanții salariaților, potrivit prevederilor art. 69 și 71, angajatorul decide aplicarea măsurii de concediere colectivă, acesta are obligația de a notifica în scris inspectoratul teritorial de muncă și agenția teritorială de ocupare a forței de muncă, cu cel puțin 30 de zile calendaristice anterioare datei emiterii deciziilor de concediere.

(2) Notificarea prevăzută la alin. (1) trebuie să cuprindă toate informațiile relevante cu privire la intenția de concediere colectivă, prevăzute la art. 69 alin. (2), precum și rezultatele consultărilor cu sindicatul sau reprezentanții salariaților, prevăzute la art. 69 alin. (1) și art. 71, în special motivele concedierilor, numărul total al salariaților, numărul salariaților afectați de concediere și data de la care sau perioada în care vor avea loc aceste concedieri.

(3) Angajatorul are obligația să comunice o copie a notificării prevăzute la alin. (1) sindicatului sau reprezentanților salariaților, la aceeași dată la care a comunicat-o inspectoratului teritorial de muncă și agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă.

(4) Sindicatul sau reprezentanții salariaților pot transmite eventuale puncte de vedere inspectoratului teritorial de muncă.

(5) La solicitarea motivată a oricăreia dintre părți, inspectoratul teritorial de muncă, cu avizul agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă, poate dispune reducerea perioadei prevăzute la alin. (1), fără a aduce atingere drepturilor individuale cu privire la perioada de preaviz.

(6) Inspectoratul teritorial de muncă are obligația de a informa în termen de 3 zile lucrătoare angajatorul și sindicatul sau reprezentanții salariaților, după caz, asupra reducerii sau prelungirii perioadei prevăzute la alin. (1), precum și cu privire la motivele care au stat la baza acestei decizii.

Art. 73. — (1) În perioada prevăzută la art. 72 alin. (1), agenția teritorială de ocupare a forței de muncă trebuie să caute soluții la problemele ridicate de concedierile colective preconizate și să le comunice în timp util angajatorului și sindicatului ori, după caz, reprezentanților salariaților.

(2) La solicitarea motivată a oricăreia dintre părți, inspectoratul teritorial de muncă, cu consultarea agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă, poate dispune amânarea momentului emiterii deciziilor de concediere cu maximum 10 zile calendaristice, în cazul în care aspectele legate de concedierea colectivă avută în vedere nu pot fi soluționate până la data stabilită în notificarea de concediere colectivă prevăzută la art. 72 alin. (1) ca fiind data emiterii deciziilor de concediere.

(3) Inspectoratul teritorial de muncă are obligația de a informa în scris angajatorul și sindicatul sau reprezentanții salariaților, după caz, asupra amânării momentului emiterii deciziilor de concediere, precum și despre motivele care au stat

la baza acestei decizii, înainte de expirarea perioadei inițiale prevăzute la art. 72 alin. (1).

Art. 74. — (1) În termen de 45 de zile calendaristice de la data concedierii, salariatul concediat prin concediere colectivă are dreptul de a fi reangajat cu prioritate pe postul reînființat în aceeași activitate, fără examen, concurs sau perioadă de probă.

(2) În situația în care în perioada prevăzută la alin. (1) se reiau aceleași activități, angajatorul va transmite salariaților care au fost concediați de pe posturile a căror activitate este reluată în aceleași condiții de competență profesională o comunicare scrisă, prin care sunt informați asupra reluării activității.

(3) Salariații au la dispoziție un termen de maximum 5 zile calendaristice de la data comunicării angajatorului, prevăzută la alin. (2), pentru a-și manifesta în scris consimțământul cu privire la locul de muncă oferit.

(4) În situația în care salariații care au dreptul de a fi reangajați potrivit alin. (2) nu își manifestă în scris consimțământul în termenul prevăzut la alin. (3) sau refuză locul de muncă oferit, angajatorul poate face noi încadrări pe locurile de muncă rămase vacante.

(5) Prevederile art. 68—73 nu se aplică salariaților din instituțiile publice și autoritățile publice.

(6) Prevederile art. 68—73 nu se aplică în cazul contractelor individuale de muncă încheiate pe durată determinată, cu excepția cazurilor în care aceste concedieri au loc înainte de data expirării acestor contracte.

SECȚIUNEA a 6-a

Dreptul la preaviz

Art. 75. — (1) Persoanele concediate în temeiul art. 61 lit. c) și d), al art. 65 și 66 beneficiază de dreptul la un preaviz ce nu poate fi mai mic de 20 de zile lucrătoare.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) persoanele concediate în temeiul art. 61 lit. d), care se află în perioada de probă.

(3) În situația în care în perioada de preaviz contractul individual de muncă este suspendat, termenul de preaviz va fi suspendat corespunzător, cu excepția cazului prevăzut la art. 51 alin. (2).

Art. 76. — Decizia de concediere se comunică salariatului în scris și trebuie să conțină în mod obligatoriu:

- motivele care determină concedierea;
- durata preavizului;
- criteriile de stabilire a ordinii de prioritate, conform art. 69 alin. (2) lit. d), numai în cazul concedierilor colective;
- lista tuturor locurilor de muncă disponibile în unitate și termenul în care salariații urmează să opteze pentru a ocupa un loc de muncă vacant, în condițiile art. 64.

Art. 77. — Decizia de concediere produce efecte de la data comunicării ei salariatului.

SECȚIUNEA a 7-a

Controlul și sancționarea concedierilor nelegale

Art. 78. — Concedierea dispusă cu nerespectarea procedurii prevăzute de lege este lovită de nulitate absolută.

Art. 79. — În caz de conflict de muncă angajatorul nu poate invoca în fața instanței alte motive de fapt sau de drept decât cele precizate în decizia de concediere.

Art. 80. — (1) În cazul în care concedierea a fost efectuată în mod netemeinic sau nelegal, instanța va dispune anularea ei și va obliga angajatorul la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul.

(2) La solicitarea salariatului instanța care a dispus anularea concedierii va repune părțile în situația anterioară emiterii actului de concediere.

(3) În cazul în care salariatul nu solicită repunerea în situația anterioară emiterii actului de concediere, contractul individual de muncă va înceta de drept la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești.

SECȚIUNEA a 8-a

Demisia

Art. 81. — (1) Prin *demisie* se înțelege actul unilateral de voință a salariatului care, printr-o notificare scrisă, comunică angajatorului încetarea contractului individual de muncă, după împlinirea unui termen de preaviz.

(2) Angajatorul este obligat să înregistreze demisia salariatului. Refuzul angajatorului de a înregistra demisia dă dreptul salariatului de a face dovada acesteia prin orice mijloace de probă.

(3) Salariatul are dreptul de a nu motiva demisia.

(4) Termenul de preaviz este cel convenit de părți în contractul individual de muncă sau, după caz, cel prevăzut în contractele colective de muncă aplicabile și nu poate fi mai mare de 20 de zile lucrătoare pentru salariații cu funcții de execuție, respectiv mai mare de 45 de zile lucrătoare pentru salariații care ocupă funcții de conducere.

(5) Pe durata preavizului contractul individual de muncă continuă să își producă toate efectele.

(6) În situația în care în perioada de preaviz contractul individual de muncă este suspendat, termenul de preaviz va fi suspendat corespunzător.

(7) Contractul individual de muncă încetează la data expirării termenului de preaviz sau la data renunțării totale ori parțiale de către angajator la termenul respectiv.

(8) Salariatul poate demisiona fără preaviz dacă angajatorul nu își îndeplinește obligațiile asumate prin contractul individual de muncă.

CAPITOLUL VI

Contractul individual de muncă pe durată determinată

Art. 82. — (1) Prin derogare de la regula prevăzută la art. 12 alin. (1), angajatorii au posibilitatea de a angaja, în cazurile și în condițiile prezentului cod, personal salariat cu contract individual de muncă pe durată determinată.

(2) Contractul individual de muncă pe durată determinată se poate încheia numai în formă scrisă, cu precizarea expresă a duratei pentru care se încheie.

(3) Contractul individual de muncă pe durată determinată poate fi prelungit, în condițiile prevăzute la art. 83, și după expirarea termenului inițial, cu acordul scris al părților, pentru perioada realizării unui proiect, program sau unei lucrări.

(4) Între aceleași părți se pot încheia succesiv cel mult 3 contracte individuale de muncă pe durată determinată.

(5) Contractele individuale de muncă pe durată determinată încheiate în termen de 3 luni de la încetarea unui contract de muncă pe durată determinată sunt considerate contracte succesive și nu pot avea o durată mai mare de 12 luni fiecare.

Art. 83. — Contractul individual de muncă poate fi încheiat pentru o durată determinată numai în următoarele cazuri:

a) înlocuirea unui salariat în cazul suspendării contractului său de muncă, cu excepția situației în care acel salariat participă la grevă;

b) creșterea și/sau modificarea temporară a structurii activității angajatorului;

c) desfășurarea unor activități cu caracter sezonier;

d) în situația în care este încheiat în temeiul unor dispoziții legale emise cu scopul de a favoriza temporar anumite categorii de persoane fără loc de muncă;

e) angajarea unei persoane care, în termen de 5 ani de la data angajării, îndeplinește condițiile de pensionare pentru limită de vârstă;

f) ocuparea unei funcții eligibile în cadrul organizațiilor sindicale, patronale sau al organizațiilor neguvernamentale, pe perioada mandatului;

g) angajarea pensionarilor care, în condițiile legii, pot cumula pensia cu salariul;

h) în alte cazuri prevăzute expres de legi speciale ori pentru desfășurarea unor lucrări, proiecte sau programe.

Art. 84. — (1) Contractul individual de muncă pe durată determinată nu poate fi încheiat pe o perioadă mai mare de 36 de luni.

(2) În cazul în care contractul individual de muncă pe durată determinată este încheiat pentru a înlocui un salariat al cărui contract individual de muncă este suspendat, durata contractului va expira la momentul încetării motivelor ce au determinat suspendarea contractului individual de muncă al salariatului titular.

Art. 85. — Salariatul încadrat cu contract individual de muncă pe durată determinată poate fi supus unei perioade de probă, care nu va depăși:

a) 5 zile lucrătoare pentru o durată a contractului individual de muncă mai mică de 3 luni;

b) 15 zile lucrătoare pentru o durată a contractului individual de muncă cuprinsă între 3 și 6 luni;

c) 30 de zile lucrătoare pentru o durată a contractului individual de muncă mai mare de 6 luni;

d) 45 de zile lucrătoare în cazul salariaților încadrați în funcții de conducere, pentru o durată a contractului individual de muncă mai mare de 6 luni.

Art. 86. — (1) Angajatorii sunt obligați să informeze salariații angajați cu contract individual de muncă pe durată determinată despre locurile de muncă vacante sau care vor deveni vacante, corespunzătoare pregătirii lor profesionale, și să le asigure accesul la aceste locuri de muncă în condiții egale cu cele ale salariaților angajați cu contract individual de muncă pe perioadă nedeterminată. Această informare se face printr-un anunț afișat la sediul angajatorului.

(2) O copie a anunțului prevăzut la alin. (1) se transmite de îndată sindicatului sau reprezentanților salariaților.

Art. 87. — (1) Referitor la condițiile de angajare și de muncă, salariații cu contract individual de muncă pe durată determinată nu vor fi tratați mai puțin favorabil decât salariații permanenți comparabili, numai pe motivul duratei contractului individual de muncă, cu excepția cazurilor în care tratamentul diferit este justificat de motive obiective.

(2) În sensul alin. (1), *salariatul permanent comparabil* reprezintă salariatul al cărui contract individual de muncă este încheiat pe durată nedeterminată și care desfășoară aceeași activitate sau una similară, în aceeași unitate, avându-se în vedere calificarea/aptitudinile profesionale.

(3) Atunci când nu există un salariat cu contract individual de muncă încheiat pe durată nedeterminată comparabil în aceeași unitate, se au în vedere dispozițiile din contractul colectiv de muncă aplicabil sau, în lipsa acestuia, reglementările legale în domeniu.

CAPITOLUL VII

Munca prin agent de muncă temporară

Art. 88. — (1) Munca prin agent de muncă temporară este munca prestată de un salariat temporar care a încheiat un contract de muncă temporară cu un agent de muncă temporară și care este pus la dispoziția utilizatorului pentru a lucra temporar sub supravegherea și conducerea acestuia din urmă.

(2) *Salariatul temporar* este persoana care a încheiat un contract de muncă temporară cu un agent de muncă temporară,

în vederea punerii sale la dispoziția unui utilizator pentru a lucra temporar sub supravegherea și conducerea acestuia din urmă.

(3) *Agentul de muncă temporară* este persoana juridică, autorizată de Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, care încheie contracte de muncă temporară cu salariați temporari, pentru a-i pune la dispoziția utilizatorului, pentru a lucra pe perioada stabilită de contractul de punere la dispoziție sub supravegherea și conducerea acestuia. Condițiile de funcționare a agentului de muncă temporară, precum și procedura de autorizare se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

(4) *Utilizatorul* este persoana fizică sau juridică pentru care și sub supravegherea și conducerea căreia muncește temporar un salariat temporar pus la dispoziție de agentul de muncă temporară.

(5) *Misiunea de muncă temporară* înseamnă acea perioadă în care salariatul temporar este pus la dispoziția utilizatorului pentru a lucra temporar sub supravegherea și conducerea acestuia, pentru executarea unei sarcini precise și cu caracter temporar.

Art. 89. — Un utilizator poate apela la agenți de muncă temporară pentru executarea unei sarcini precise și cu caracter temporar, cu excepția cazului prevăzut la art. 93.

Art. 90. — (1) Misiunea de muncă temporară se stabilește pentru un termen care nu poate fi mai mare de 24 de luni.

(2) Durata misiunii de muncă temporară poate fi prelungită pe perioade succesive care, adăugate la durata inițială a misiunii, nu poate conduce la depășirea unei perioade de 36 de luni.

(3) Condițiile în care durata unei misiuni de muncă temporară poate fi prelungită sunt prevăzute în contractul de muncă temporară sau pot face obiectul unui act adițional la acest contract.

Art. 91. — (1) Agentul de muncă temporară pune la dispoziția utilizatorului un salariat angajat prin contract de muncă temporară, în baza unui contract de punere la dispoziție încheiat în formă scrisă.

(2) Contractul de punere la dispoziție trebuie să cuprindă:

- a) durata misiunii;
- b) caracteristicile specifice postului, în special calificarea necesară, locul executării misiunii și programul de lucru;
- c) condițiile concrete de muncă;
- d) echipamentele individuale de protecție și de muncă pe care salariatul temporar trebuie să le utilizeze;
- e) orice alte servicii și facilități în favoarea salariatului temporar;
- f) valoarea comisionului de care beneficiază agentul de muncă temporară, precum și remunerația la care are dreptul salariatul;
- g) condițiile în care utilizatorul poate refuza un salariat temporar pus la dispoziție de un agent de muncă temporară.

(3) Orice clauză prin care se interzice angajarea de către utilizator a salariatului temporar după îndeplinirea misiunii este nulă.

Art. 92. — (1) Salariații temporari au acces la toate serviciile și facilitățile acordate de utilizator, în aceleași condiții ca și ceilalți salariați ai acestuia.

(2) Utilizatorul este obligat să asigure salariatului temporar dotarea cu echipamente individuale de protecție și de muncă, cu excepția situației în care prin contractul de punere la dispoziție dotarea este în sarcina agentului de muncă temporară.

Art. 93. — Utilizatorul nu poate beneficia de serviciile salariatului temporar, dacă urmărește să înlocuiască astfel un salariat al său al cărui contract de muncă este suspendat ca urmare a participării la grevă.

Art. 94. — (1) Contractul de muncă temporară este un contract individual de muncă ce se încheie în scris între agentul

de muncă temporară și salariatul temporar, pe durata unei misiuni.

(2) În contractul de muncă temporară se precizează, în afara elementelor prevăzute la art. 17 și art. 18 alin. (1), condițiile în care urmează să se desfășoare misiunea, durata misiunii, identitatea și sediul utilizatorului, precum și cuantumul și modalitățile remunerației salariatului temporar.

Art. 95. — (1) Contractul de muncă temporară se poate încheia și pentru mai multe misiuni, cu respectarea termenului prevăzut la art. 90 alin. (2).

(2) Agentul de muncă temporară poate încheia cu salariatul temporar un contract de muncă pe durată nedeterminată, situație în care în perioada dintre două misiuni salariatul temporar se află la dispoziția agentului de muncă temporară.

(3) Pentru fiecare nouă misiune între părți se încheie un contract de muncă temporară, în care vor fi precizate toate elementele prevăzute la art. 94 alin. (2).

(4) Contractul de muncă temporară încetează la terminarea misiunii pentru care a fost încheiat sau dacă utilizatorul renunță la serviciile sale înainte de încheierea misiunii, în condițiile contractului de punere la dispoziție.

Art. 96. — (1) Pe toată durata misiunii salariatul temporar beneficiază de salariul plătit de agentul de muncă temporară.

(2) Salariul primit de salariatul temporar pentru fiecare misiune se stabilește prin negociere directă cu agentul de muncă temporară și nu poate fi mai mic decât salariul minim brut pe țară garantat în plată.

(3) Agentul de muncă temporară este cel care reține și virează toate contribuțiile și impozitele datorate de salariatul temporar către bugetele statului și plătește pentru acesta toate contribuțiile datorate în condițiile legii.

(4) În cazul în care în termen de 15 zile calendaristice de la data la care obligațiile privind plata salariului și cele privind contribuțiile și impozitele au devenit scadente și exigibile, iar agentul de muncă temporară nu le execută, ele vor fi plătite de utilizator, în baza solicitării salariatului temporar.

(5) Utilizatorul care a plătit sumele datorate potrivit alin. (4) se subrogă, pentru sumele plătite, în drepturile salariatului temporar împotriva agentului de muncă temporară.

Art. 97. — Prin contractul de muncă temporară se poate stabili o perioadă de probă pentru realizarea misiunii, a cărei durată nu poate fi mai mare de:

- a) două zile lucrătoare, în cazul în care contractul de muncă temporară este încheiat pentru o perioadă mai mică sau egală cu o lună;
- b) 5 zile lucrătoare, în cazul în care contractul de muncă temporară este încheiat pentru o perioadă cuprinsă între o lună și 3 luni;
- c) 15 zile lucrătoare, în cazul în care contractul de muncă temporară este încheiat pentru o perioadă cuprinsă între 3 și 6 luni;
- d) 20 de zile lucrătoare, în cazul în care contractul de muncă temporară este încheiat pentru o perioadă mai mare de 6 luni;
- e) 30 de zile lucrătoare, în cazul salariaților încadrați în funcții de conducere, pentru o durată a contractului de muncă temporară mai mare de 6 luni.

Art. 98. — (1) Pe parcursul misiunii utilizatorul răspunde pentru asigurarea condițiilor de muncă pentru salariatul temporar, în conformitate cu legislația în vigoare.

(2) Utilizatorul va notifica de îndată agentului de muncă temporară orice accident de muncă sau îmbolnăvire profesională de care a luat cunoștință și a cărei victimă a fost un salariat temporar pus la dispoziție de agentul de muncă temporară.

Art. 99. — (1) La încetarea misiunii salariatul temporar poate încheia cu utilizatorul un contract individual de muncă.

(2) În cazul în care utilizatorul angajează, după o misiune, un salariat temporar, durata misiunii efectuate se ia în calcul la stabilirea drepturilor salariale, precum și a celorlalte drepturi prevăzute de legislația muncii.

Art. 100. — Agentul de muncă temporară care concediază salariatul temporar înainte de termenul prevăzut în contractul de muncă temporară, pentru alte motive decât cele disciplinare, are obligația de a respecta reglementările legale privind încetarea contractului individual de muncă pentru motive care nu țin de persoana salariatului.

Art. 101. — Cu excepția dispozițiilor speciale contrare, prevăzute în prezentul capitol, dispozițiile legale, prevederile regulamentelor interne, precum și cele ale contractelor colective de muncă aplicabile salariaților angajați cu contract individual de muncă pe durată nedeterminată la utilizator se aplică în egală măsură și salariaților temporari pe durată misiunii la acesta.

Art. 102. — Agenții de muncă temporară nu percep nicio taxă salariaților temporari în schimbul demersurilor în vederea recrutării acestora de către utilizator sau pentru încheierea unui contract de muncă temporară.

CAPITOLUL VIII

Contractul individual de muncă cu timp parțial

Art. 103. — *Salariatul cu fracțiune de normă* este salariatul al cărui număr de ore normale de lucru, calculate săptămânal sau ca medie lunară, este inferior numărului de ore normale de lucru al unui salariat cu normă întreagă comparabil.

Art. 104. — (1) Angajatorul poate încadra salariați cu fracțiune de normă prin contracte individuale de muncă pe durată nedeterminată sau pe durată determinată, denumite *contracte individuale de muncă cu timp parțial*.

(2) Contractul individual de muncă cu timp parțial se încheie numai în formă scrisă.

(3) *Salariatul comparabil* este salariatul cu normă întreagă din aceeași unitate, care are același tip de contract individual de muncă, prestează aceeași activitate sau una similară cu cea a salariatului angajat cu contract individual de muncă cu timp parțial, avându-se în vedere și alte considerente, cum ar fi vechimea în muncă și calificarea/aptitudinile profesionale.

(4) Atunci când nu există un salariat comparabil în aceeași unitate, se au în vedere dispozițiile din contractul colectiv de muncă aplicabil sau, în lipsa acestuia, reglementările legale în domeniu.

Art. 105. — (1) Contractul individual de muncă cu timp parțial cuprinde, în afara elementelor prevăzute la art. 17 alin. (3), următoarele:

a) durata muncii și repartizarea programului de lucru;
b) condițiile în care se poate modifica programul de lucru;
c) interdicția de a efectua ore suplimentare, cu excepția cazurilor de forță majoră sau pentru alte lucrări urgente destinate prevenirii producerii unor accidente ori înlăturării consecințelor acestora.

(2) În situația în care într-un contract individual de muncă cu timp parțial nu sunt precizate elementele prevăzute la alin. (1), contractul se consideră a fi încheiat pentru normă întreagă.

Art. 106. — (1) Salariatul încadrat cu contract de muncă cu timp parțial se bucură de drepturile salariaților cu normă întreagă, în condițiile prevăzute de lege și de contractele colective de muncă aplicabile.

(2) Drepturile salariale se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat, raportat la drepturile stabilite pentru programul normal de lucru.

Art. 107. — (1) Angajatorul este obligat ca, în măsura în care este posibil, să ia în considerare cererile salariaților de a se transfera fie de la un loc de muncă cu normă întreagă la unul cu fracțiune de normă, fie de la un loc de muncă cu fracțiune de

normă la un loc de muncă cu normă întreagă sau de a-și mări programul de lucru, în cazul în care apare această oportunitate.

(2) Angajatorul este obligat să informeze la timp cu privire la apariția unor locuri de muncă cu fracțiune de normă sau cu normă întreagă, pentru a facilita transferurile de la normă întreagă la fracțiune de normă și invers. Această informare se face printr-un anunț afișat la sediul angajatorului.

(3) O copie a anunțului prevăzut la alin. (2) se transmite de îndată sindicatului sau reprezentanților salariaților.

(4) Angajatorul asigură, în măsura în care este posibil, accesul la locuri de muncă cu fracțiune de normă la toate nivelurile.

CAPITOLUL IX

Munca la domiciliu

Art. 108. — (1) Sunt considerați salariați cu munca la domiciliu acei salariați care îndeplinesc, la domiciliul lor, atribuțiile specifice funcției pe care o dețin.

(2) În vederea îndeplinirii sarcinilor de serviciu ce le revin, salariații cu munca la domiciliu își stabilesc singuri programul de lucru.

(3) Angajatorul este în drept să verifice activitatea salariatului cu munca la domiciliu, în condițiile stabilite prin contractul individual de muncă.

Art. 109. — Contractul individual de muncă la domiciliu se încheie numai în formă scrisă și conține, în afara elementelor prevăzute la art. 17 alin. (3), următoarele:

a) precizarea expresă că salariatul lucrează la domiciliu;
b) programul în cadrul căruia angajatorul este în drept să controleze activitatea salariatului său și modalitatea concretă de realizare a controlului;
c) obligația angajatorului de a asigura transportul la și de la domiciliul salariatului, după caz, al materiilor prime și materialelor pe care le utilizează în activitate, precum și al produselor finite pe care le realizează.

Art. 110. — (1) Salariatul cu munca la domiciliu se bucură de toate drepturile recunoscute prin lege și prin contractele colective de muncă aplicabile salariaților al căror loc de muncă este la sediul angajatorului.

(2) Prin contractele colective de muncă și/sau prin contractele individuale de muncă se pot stabili și alte condiții specifice privind munca la domiciliu, în conformitate cu legislația în vigoare.

TITLUL III

Timpul de muncă și timpul de odihnă

CAPITOLUL I

Timpul de muncă

SECȚIUNEA 1

Durata timpului de muncă

Art. 111. — Timpul de muncă reprezintă orice perioadă în care salariatul prestează munca, se află la dispoziția angajatorului și îndeplinește sarcinile și atribuțiile sale, conform prevederilor contractului individual de muncă, contractului colectiv de muncă aplicabil și/sau ale legislației în vigoare.

Art. 112. — (1) Pentru salariații angajați cu normă întreagă durata normală a timpului de muncă este de 8 ore pe zi și de 40 de ore pe săptămână.

(2) În cazul tinerilor în vârstă de până la 18 ani durata timpului de muncă este de 6 ore pe zi și de 30 de ore pe săptămână.

Art. 113. — (1) Repartizarea timpului de muncă în cadrul săptămânii este, de regulă, uniformă, de 8 ore pe zi timp de 5 zile, cu două zile de repaus.

(2) În funcție de specificul unității sau al muncii prestate, se poate opta și pentru o repartizare inegală a timpului de muncă, cu respectarea duratei normale a timpului de muncă de 40 de ore pe săptămână.

Art. 114. — (1) Durata maximă legală a timpului de muncă nu poate depăși 48 de ore pe săptămână, inclusiv orele suplimentare.

(2) Prin excepție, durata timpului de muncă, ce include și orele suplimentare, poate fi prelungită peste 48 de ore pe săptămână, cu condiția ca media orelor de muncă, calculată pe o perioadă de referință de 4 luni calendaristice, să nu depășească 48 de ore pe săptămână.

(3) Pentru anumite activități sau profesii stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil, se pot negocia, prin contractul colectiv de muncă respectiv, perioade de referință mai mari de 4 luni, dar care să nu depășească 6 luni.

(4) Sub rezerva respectării reglementărilor privind protecția sănătății și securității în muncă a salariaților, din motive obiective, tehnice sau privind organizarea muncii, contractele colective de muncă pot prevedea derogări de la durata perioadei de referință stabilite la alin. (3), dar pentru perioade de referință care în niciun caz să nu depășească 12 luni.

(5) La stabilirea perioadelor de referință prevăzute la alin. (2)—(4) nu se iau în calcul durata concediului de odihnă anual și situațiile de suspendare a contractului individual de muncă.

(6) Prevederile alin. (1)—(4) nu se aplică tinerilor care nu au împlinit vârsta de 18 ani.

Art. 115. — (1) Pentru anumite sectoare de activitate, unități sau profesii se poate stabili prin negocieri colective sau individuale ori prin acte normative specifice o durată zilnică a timpului de muncă mai mică sau mai mare de 8 ore.

(2) Durata zilnică a timpului de muncă de 12 ore va fi urmată de o perioadă de repaus de 24 de ore.

Art. 116. — (1) Modul concret de stabilire a programului de lucru inegal în cadrul săptămânii de lucru de 40 de ore, precum și în cadrul săptămânii de lucru comprimate va fi negociat prin contractul colectiv de muncă la nivelul angajatorului sau, în absența acestuia, va fi prevăzut în regulamentul intern.

(2) Programul de lucru inegal poate funcționa numai dacă este specificat expres în contractul individual de muncă.

Art. 117. — Programul de muncă și modul de repartizare a acestuia pe zile sunt aduse la cunoștință salariaților și sunt afișate la sediul angajatorului.

Art. 118. — (1) Angajatorul poate stabili programe individualizate de muncă, cu acordul sau la solicitarea salariatului în cauză.

(2) Programele individualizate de muncă presupun un mod de organizare flexibil a timpului de muncă.

(3) Durata zilnică a timpului de muncă este împărțită în două perioade: o perioadă fixă în care personalul se află simultan la locul de muncă și o perioadă variabilă, mobilă, în care salariatul își alege orele de sosire și de plecare, cu respectarea timpului de muncă zilnic.

(4) Programul individualizat de muncă poate funcționa numai cu respectarea dispozițiilor art. 112 și 114.

Art. 119. — Angajatorul are obligația de a ține evidența orelor de muncă prestate de fiecare salariat și de a supune controlului inspecției muncii această evidență ori de câte ori este solicitat.

SECȚIUNEA a 2-a

Munca suplimentară

Art. 120. — (1) Munca prestată în afara duratei normale a timpului de muncă săptămânal, prevăzută la art. 112, este considerată muncă suplimentară.

(2) Munca suplimentară nu poate fi efectuată fără acordul salariatului, cu excepția cazului de forță majoră sau pentru lucrări urgente destinate prevenirii producerii unor accidente ori înlăturării consecințelor unui accident.

Art. 121. — (1) La solicitarea angajatorului salariații pot efectua muncă suplimentară, cu respectarea prevederilor art. 114 sau 115, după caz.

(2) Efectuarea muncii suplimentare peste limita stabilită potrivit prevederilor art. 114 sau 115, după caz, este interzisă, cu excepția cazului de forță majoră sau pentru alte lucrări urgente destinate prevenirii producerii unor accidente ori înlăturării consecințelor unui accident.

Art. 122. — (1) Munca suplimentară se compensează prin ore libere plătite în următoarele 60 de zile calendaristice după efectuarea acesteia.

(2) În aceste condiții salariatul beneficiază de salariul corespunzător pentru orele prestate peste programul normal de lucru.

(3) În perioadele de reducere a activității angajatorul are posibilitatea de a acorda zile libere plătite din care pot fi compensate orele suplimentare ce vor fi prestate în următoarele 12 luni.

Art. 123. — (1) În cazul în care compensarea prin ore libere plătite nu este posibilă în termenul prevăzut de art. 122 alin. (1) în luna următoare, munca suplimentară va fi plătită salariatului prin adăugarea unui spor la salariu corespunzător duratei acesteia.

(2) Sporul pentru munca suplimentară, acordat în condițiile prevăzute la alin. (1), se stabilește prin negociere, în cadrul contractului colectiv de muncă sau, după caz, al contractului individual de muncă, și nu poate fi mai mic de 75% din salariul de bază.

Art. 124. — Tinerii în vârstă de până la 18 ani nu pot presta muncă suplimentară.

SECȚIUNEA a 3-a

Munca de noapte

Art. 125. — (1) Munca prestată între orele 22,00—6,00 este considerată muncă de noapte.

(2) *Salariatul de noapte* reprezintă, după caz:

a) salariatul care efectuează muncă de noapte cel puțin 3 ore din timpul său zilnic de lucru;

b) salariatul care efectuează muncă de noapte în proporție de cel puțin 30% din timpul său lunar de lucru.

(3) Durata normală a timpului de lucru, pentru salariatul de noapte, nu va depăși o medie de 8 ore pe zi, calculată pe o perioadă de referință de maximum 3 luni calendaristice, cu respectarea prevederilor legale cu privire la repausul săptămânal.

(4) Durata normală a timpului de lucru pentru salariații de noapte a căror activitate se desfășoară în condiții speciale sau deosebite de muncă nu va depăși 8 ore pe parcursul oricărei perioade de 24 de ore decât în cazul în care majorarea acestei durate este prevăzută în contractul colectiv de muncă aplicabil și numai în situația în care o astfel de prevedere nu contravine unor prevederi exprese stabilite în contractul colectiv de muncă încheiat la nivel superior.

(5) În situația prevăzută la alin. (4), angajatorul este obligat să acorde perioade de repaus compensatorii echivalente sau compensare în bani a orelor de noapte lucrate peste durata de 8 ore.

(6) Angajatorul care, în mod frecvent, utilizează munca de noapte este obligat să informeze despre aceasta inspectoratul teritorial de muncă.

Art. 126. — Salariații de noapte beneficiază:

a) fie de program de lucru redus cu o oră față de durata normală a zilei de muncă, pentru zilele în care efectuează cel

puțin 3 ore de muncă de noapte, fără ca aceasta să ducă la scăderea salariului de bază;

b) fie de un spor pentru munca prestată în timpul nopții de 25% din salariul de bază, dacă timpul astfel lucrat reprezintă cel puțin 3 ore de noapte din timpul normal de lucru.

Art. 127. — (1) Salariații care urmează să desfășoare muncă de noapte în condițiile art. 125 alin. (2) sunt supuși unui examen medical gratuit înainte de începerea activității și, după aceea, periodic.

(2) Condițiile de efectuare a examenului medical și periodicitatea acestuia se stabilesc prin regulament aprobat prin ordin comun al ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al ministrului sănătății.

(3) Salariații care desfășoară muncă de noapte și au probleme de sănătate recunoscute ca având legătură cu aceasta vor fi trecuți la o muncă de zi pentru care sunt apti.

Art. 128. — (1) Tinerii care nu au împlinit vârsta de 18 ani nu pot presta muncă de noapte.

(2) Femeile gravide, lăuzele și cele care alăptează nu pot fi obligate să presteze muncă de noapte.

SECȚIUNEA a 4-a

Norma de muncă

Art. 129. — Norma de muncă exprimă cantitatea de muncă necesară pentru efectuarea operațiunilor sau lucrărilor de către o persoană cu calificare corespunzătoare, care lucrează cu intensitate normală, în condițiile unor procese tehnologice și de muncă determinate. Norma de muncă cuprinde timpul productiv, timpul pentru întreruperi impuse de desfășurarea procesului tehnologic, timpul pentru pauze legale în cadrul programului de muncă.

Art. 130. — Norma de muncă se exprimă, în funcție de caracteristicile procesului de producție sau de alte activități ce se normează, sub formă de norme de timp, norme de producție, norme de personal, sferă de atribuții sau sub alte forme corespunzătoare specificului fiecărei activități.

Art. 131. — Normarea muncii se aplică tuturor categoriilor de salariați.

Art. 132. — Normele de muncă se elaborează de către angajator, conform normativelor în vigoare, sau, în cazul în care nu există normative, normele de muncă se elaborează de către angajator după consultarea sindicatului reprezentativ ori, după caz, a reprezentanților salariaților.

CAPITOLUL II

Repausuri periodice

Art. 133. — *Perioada de repaus* reprezintă orice perioadă care nu este timp de muncă.

SECȚIUNEA 1

Pauza de masă și repausul zilnic

Art. 134. — (1) În cazurile în care durata zilnică a timpului de muncă este mai mare de 6 ore, salariații au dreptul la pauză de masă și la alte pauze, în condițiile stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau prin regulamentul intern.

(2) Tinerii în vârstă de până la 18 ani beneficiază de o pauză de masă de cel puțin 30 de minute, în cazul în care durata zilnică a timpului de muncă este mai mare de 4 ore și jumătate.

(3) Pauzele, cu excepția dispozițiilor contrare din contractul colectiv de muncă aplicabil și din regulamentul intern, nu se vor include în durata zilnică normală a timpului de muncă.

Art. 135. — (1) Salariații au dreptul între două zile de muncă la un repaus care nu poate fi mai mic de 12 ore consecutive.

(2) Prin excepție, în cazul muncii în schimburi, acest repaus nu poate fi mai mic de 8 ore între schimburi.

Art. 136. — (1) *Muncă în schimburi* reprezintă orice mod de organizare a programului de lucru, potrivit căruia salariații se succed unul pe altul la același post de muncă, potrivit unui anumit program, inclusiv program rotativ, și care poate fi de tip continuu sau discontinuu, implicând pentru salariat necesitatea realizării unei activități în intervale orare diferite în raport cu o perioadă zilnică sau săptămânală, stabilită prin contractul individual de muncă.

(2) *Salariat în schimburi* reprezintă orice salariat al cărui program de lucru se înscrie în cadrul programului de muncă în schimburi.

SECȚIUNEA a 2-a

Repausul săptămânal

Art. 137. — (1) Repausul săptămânal se acordă în două zile consecutive, de regulă sâmbăta și duminica.

(2) În cazul în care repausul în zilele de sâmbătă și duminică ar prejudicia interesul public sau desfășurarea normală a activității, repausul săptămânal poate fi acordat și în alte zile stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau prin regulamentul intern.

(3) În situația prevăzută la alin. (2) salariații vor beneficia de un spor la salariu stabilit prin contractul colectiv de muncă sau, după caz, prin contractul individual de muncă.

(4) În situații de excepție zilele de repaus săptămânal sunt acordate cumulat, după o perioadă de activitate continuă ce nu poate depăși 14 zile calendaristice, cu autorizarea inspectoratului teritorial de muncă și cu acordul sindicatului sau, după caz, al reprezentanților salariaților.

(5) Salariații al căror repaus săptămânal se acordă în condițiile alin. (4) au dreptul la dublul compensațiilor convenite potrivit art. 123 alin. (2).

Art. 138. — (1) În cazul unor lucrări urgente, a căror executare imediată este necesară pentru organizarea unor măsuri de salvare a persoanelor sau bunurilor angajatorului, pentru evitarea unor accidente iminente sau pentru înlăturarea efectelor pe care aceste accidente le-au produs asupra materialelor, instalațiilor sau clădirilor unității, repausul săptămânal poate fi suspendat pentru personalul necesar în vederea executării acestor lucrări.

(2) Salariații al căror repaus săptămânal a fost suspendat în condițiile alin. (1) au dreptul la dublul compensațiilor convenite potrivit art. 123 alin. (2).

SECȚIUNEA a 3-a

Sărbătorile legale

Art. 139. — (1) Zilele de sărbătoare legală în care nu se lucrează sunt:

— 1 și 2 ianuarie;

— prima și a doua zi de Paști;

— 1 mai;

— prima și a doua zi de Rusalii;

— Adormirea Maicii Domnului;

— 1 decembrie;

— prima și a doua zi de Crăciun;

— două zile pentru fiecare dintre cele 3 sărbători religioase anuale, declarate astfel de cultele religioase legale, altele decât cele creștine, pentru persoanele aparținând acestora.

(2) Acordarea zilelor libere se face de către angajator.

Art. 140. — Prin hotărâre a Guvernului se vor stabili programe de lucru adecvate pentru unitățile sanitare și pentru cele de alimentație publică, în scopul asigurării asistenței sanitare și, respectiv, al aprovizionării populației cu produse alimentare de strictă necesitate, a căror aplicare este obligatorie.

Art. 141. — Prevederile art. 139 nu se aplică în locurile de muncă în care activitatea nu poate fi întreruptă datorită caracterului procesului de producție sau specificului activității.

Art. 142. — (1) Salariaților care lucrează în unitățile prevăzute la art. 140, precum și la locurile de muncă prevăzute la art. 141 li se asigură compensarea cu timp liber corespunzător în următoarele 30 de zile.

(2) În cazul în care, din motive justificate, nu se acordă zile libere, salariații beneficiază, pentru munca prestată în zilele de sărbătoare legală, de un spor la salariul de bază ce nu poate fi mai mic de 100% din salariul de bază corespunzător muncii prestate în programul normal de lucru.

Art. 143. — Prin contractul colectiv de muncă aplicabil se pot stabili și alte zile libere.

CAPITOLUL III

Concediile

SECȚIUNEA 1

Concediul de odihnă anual și alte concedii ale salariaților

Art. 144. — (1) Dreptul la concediu de odihnă anual plătit este garantat tuturor salariaților.

(2) Dreptul la concediu de odihnă anual nu poate forma obiectul vreunei cesiuni, renunțări sau limitări.

Art. 145. — (1) Durata minimă a concediului de odihnă anual este de 20 de zile lucrătoare.

(2) Durata efectivă a concediului de odihnă anual se stabilește în contractul individual de muncă, cu respectarea legii și a contractelor colective aplicabile, și se acordă proporțional cu activitatea prestată într-un an calendaristic.

(3) Sărbătorile legale în care nu se lucrează, precum și zilele libere plătite stabilite prin contractul colectiv de muncă aplicabil nu sunt incluse în durata concediului de odihnă anual.

Art. 146. — (1) Concediul de odihnă se efectuează în fiecare an.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), efectuarea concediului în anul următor este permisă numai în cazurile expres prevăzute de lege sau în cazurile prevăzute în contractul colectiv de muncă aplicabil.

(3) Angajatorul este obligat să acorde concediu, până la sfârșitul anului următor, tuturor salariaților care într-un an calendaristic nu au efectuat integral concediul de odihnă la care aveau dreptul.

(4) Compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă.

Art. 147. — (1) Salariații care lucrează în condiții grele, periculoase sau vătămătoare, nevătătorii, alte persoane cu handicap și tinerii în vârstă de până la 18 ani beneficiază de un concediu de odihnă suplimentar de cel puțin 3 zile lucrătoare.

(2) Numărul de zile lucrătoare aferent concediului de odihnă suplimentar pentru categoriile de salariați prevăzute la alin. (1) se stabilește prin contractul colectiv de muncă aplicabil și va fi de cel puțin 3 zile lucrătoare.

Art. 148. — (1) Efectuarea concediului de odihnă se realizează în baza unei programări colective sau individuale stabilite de angajator cu consultarea sindicatului sau, după caz, a reprezentanților salariaților, pentru programările colective, ori cu consultarea salariatului, pentru programările individuale. Programarea se face până la sfârșitul anului calendaristic pentru anul următor.

(2) Prin programările colective se pot stabili perioade de concediu care nu pot fi mai mici de 3 luni pe categorii de personal sau locuri de muncă.

(3) Prin programare individuală se poate stabili data efectuării concediului sau, după caz, perioada în care salariatul

are dreptul de a efectua concediul, perioadă care nu poate fi mai mare de 3 luni.

(4) În cadrul perioadelor de concediu stabilite conform alin. (2) și (3) salariatul poate solicita efectuarea concediului cu cel puțin 60 de zile anterioare efectuării acestuia.

(5) În cazul în care programarea concediilor se face fracționat, angajatorul este obligat să stabilească programarea astfel încât fiecare salariat să efectueze într-un an calendaristic cel puțin 10 zile lucrătoare de concediu neîntrerupt.

Art. 149. — Salariatul este obligat să efectueze în natură concediul de odihnă în perioada în care a fost programat, cu excepția situațiilor expres prevăzute de lege sau atunci când, din motive obiective, concediul nu poate fi efectuat.

Art. 150. — (1) Pentru perioada concediului de odihnă salariatul beneficiază de o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât salariul de bază, indemnizațiile și sporurile cu caracter permanent convenite pentru perioada respectivă, prevăzute în contractul individual de muncă.

(2) Indemnizația de concediu de odihnă reprezintă media zilnică a drepturilor salariale prevăzute la alin. (1) din ultimele 3 luni anterioare celei în care este efectuat concediul, multiplicată cu numărul de zile de concediu.

(3) Indemnizația de concediu de odihnă se plătește de către angajator cu cel puțin 5 zile lucrătoare înainte de plecarea în concediu.

Art. 151. — (1) Concediul de odihnă poate fi întrerupt, la cererea salariatului, pentru motive obiective.

(2) Angajatorul poate rechema salariatul din concediul de odihnă în caz de forță majoră sau pentru interese urgente care impun prezența salariatului la locul de muncă. În acest caz angajatorul are obligația de a suporta toate cheltuielile salariatului și ale familiei sale, necesare în vederea revenirii la locul de muncă, precum și eventualele prejudicii suferite de acesta ca urmare a întreruperii concediului de odihnă.

Art. 152. — (1) În cazul unor evenimente familiale deosebite, salariații au dreptul la zile libere plătite, care nu se includ în durata concediului de odihnă.

(2) Evenimentele familiale deosebite și numărul zilelor libere plătite sunt stabilite prin lege, prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau prin regulamentul intern.

Art. 153. — (1) Pentru rezolvarea unor situații personale salariații au dreptul la concedii fără plată.

(2) Durata concediului fără plată se stabilește prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau prin regulamentul intern.

SECȚIUNEA a 2-a

Concediile pentru formare profesională

Art. 154. — (1) Salariații au dreptul să beneficieze, la cerere, de concedii pentru formare profesională.

(2) Concediile pentru formare profesională se pot acorda cu sau fără plată.

Art. 155. — (1) Concediile fără plată pentru formare profesională se acordă la solicitarea salariatului, pe perioada formării profesionale pe care salariatul o urmează din inițiativa sa.

(2) Angajatorul poate respinge solicitarea salariatului numai dacă absența salariatului ar prejudicia grav desfășurarea activității.

Art. 156. — (1) Cererea de concediu fără plată pentru formare profesională trebuie să fie înaintată angajatorului cu cel puțin o lună înainte de efectuarea acestuia și trebuie să precizeze data de începere a stagiului de formare profesională, domeniul și durata acestuia, precum și denumirea instituției de formare profesională.

(2) Efectuarea concediului fără plată pentru formare profesională se poate realiza și fracționat în cursul unui an calendaristic, pentru susținerea examenelor de absolvire a unor

forme de învățământ sau pentru susținerea examenelor de promovare în anul următor în cadrul instituțiilor de învățământ superior, cu respectarea condițiilor stabilite la alin. (1).

Art. 157. — (1) În cazul în care angajatorul nu și-a respectat obligația de a asigura pe cheltuiala sa participarea unui salariat la formare profesională în condițiile prevăzute de lege, salariatul are dreptul la un concediu pentru formare profesională, plătit de angajator, de până la 10 zile lucrătoare sau de până la 80 de ore.

(2) În situația prevăzută la alin. (1) indemnizația de concediu va fi stabilită conform art. 150.

(3) Perioada în care salariatul beneficiază de concediul plătit prevăzut la alin. (1) se stabilește de comun acord cu angajatorul. Cererea de concediu plătit pentru formare profesională va fi înaintată angajatorului în condițiile prevăzute la art. 156 alin. (1).

Art. 158. — Durata concediului pentru formare profesională nu poate fi dedusă din durata concediului de odihnă anual și este asimilată unei perioade de muncă efectivă în ceea ce privește drepturile convenite salariatului, altele decât salariul.

TITLUL IV

Salarizarea

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 159. — (1) Salariul reprezintă contraprestația muncii depuse de salariat în baza contractului individual de muncă.

(2) Pentru munca prestată în baza contractului individual de muncă fiecare salariat are dreptul la un salariu exprimat în bani.

(3) La stabilirea și la acordarea salariului este interzisă orice discriminare pe criterii de sex, orientare sexuală, caracteristici genetice, vârstă, apartenență națională, rasă, culoare, etnie, religie, opțiune politică, origine socială, handicap, situație sau responsabilitate familială, apartenență ori activitate sindicală.

Art. 160. — Salariul cuprinde salariul de bază, indemnizațiile, sporurile, precum și alte adaosuri.

Art. 161. — Salariile se plătesc înaintea oricăror alte obligații bănești ale angajatorilor.

Art. 162. — (1) Nivelurile salariale minime se stabilesc prin contractele colective de muncă aplicabile.

(2) Salariul individual se stabilește prin negocieri individuale între angajator și salariat.

(3) Sistemul de salarizare a personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral sau în majoritate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale se stabilește prin lege, cu consultarea organizațiilor sindicale reprezentative.

Art. 163. — (1) Salariul este confidențial, angajatorul având obligația de a lua măsurile necesare pentru asigurarea confidențialității.

(2) În scopul promovării intereselor și apărării drepturilor salariaților, confidențialitatea salariilor nu poate fi opusă sindicatelor sau, după caz, reprezentanților salariaților, în strictă legătură cu interesele acestora și în relația lor directă cu angajatorul.

CAPITOLUL II

Salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată

Art. 164. — (1) Salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, corespunzător programului normal de muncă, se stabilește prin hotărâre a Guvernului, după consultarea sindicatelor și a patronatelor. În cazul în care programul normal de muncă este, potrivit legii, mai mic de 8 ore zilnic, salariul de bază minim brut orar se calculează prin raportarea salariului de

bază minim brut pe țară la numărul mediu de ore lunar potrivit programului legal de lucru aprobat.

(2) Angajatorul nu poate negocia și stabili salarii de bază prin contractul individual de muncă sub salariul de bază minim brut orar pe țară.

(3) Angajatorul este obligat să garanteze în plată un salariu brut lunar cel puțin egal cu salariul de bază minim brut pe țară. Aceste dispoziții se aplică și în cazul în care salariatul este prezent la lucru, în cadrul programului, dar nu poate să își desfășoare activitatea din motive neimputabile acestuia, cu excepția grevei.

(4) Salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată este adus la cunoștința salariaților prin grija angajatorului.

Art. 165. — Pentru salariații cărora angajatorul, conform contractului colectiv sau individual de muncă, le asigură hrană, cazare sau alte facilități, suma în bani convenită pentru munca prestată nu poate fi mai mică decât salariul minim brut pe țară prevăzut de lege.

CAPITOLUL III

Plata salariului

Art. 166. — (1) Salariul se plătește în bani cel puțin o dată pe lună, la data stabilită în contractul individual de muncă, în contractul colectiv de muncă aplicabil sau în regulamentul intern, după caz.

(2) Plata salariului se poate efectua prin virament într-un cont bancar.

(3) Plata în natură a unei părți din salariu, în condițiile stabilite la art. 165, este posibilă numai dacă este prevăzută expres în contractul colectiv de muncă aplicabil sau în contractul individual de muncă.

(4) Întârzierea nejustificată a plății salariului sau neplata acestuia poate determina obligarea angajatorului la plata de daune-interese pentru repararea prejudiciului produs salariatului.

Art. 167. — (1) Salariul se plătește direct titularului sau persoanei împuternicite de acesta.

(2) În caz de deces al salariatului, drepturile salariale datorate până la data decesului sunt plătite, în ordine, soțului supraviețuitor, copiilor majori ai defunctului sau părinților acestuia. Dacă nu există niciuna dintre aceste categorii de persoane, drepturile salariale sunt plătite altor moștenitori, în condițiile dreptului comun.

Art. 168. — (1) Plata salariului se dovedește prin semnarea statelor de plată, precum și prin orice alte documente justificative care demonstrează efectuarea plății către salariatul îndreptățit.

(2) Statele de plată, precum și celelalte documente justificative se păstrează și se arhivează de către angajator în aceleași condiții și termene ca în cazul actelor contabile, conform legii.

Art. 169. — (1) Nicio reținere din salariu nu poate fi operată, în afara cazurilor și condițiilor prevăzute de lege.

(2) Reținerile cu titlu de daune cauzate angajatorului nu pot fi efectuate decât dacă datoria salariatului este scadentă, lichidă și exigibilă și a fost constatată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

(3) În cazul pluralității de creditori ai salariatului va fi respectată următoarea ordine:

- obligațiile de întreținere, conform Codului familiei;
- contribuțiile și impozitele datorate către stat;
- daunele cauzate proprietății publice prin fapte ilicite;
- acoperirea altor datorii.

(4) Reținerile din salariu cumulate nu pot depăși în fiecare lună jumătate din salariul net.

Art. 170. — Acceptarea fără rezerve a unei părți din drepturile salariale sau semnarea actelor de plată în astfel de situații nu poate avea semnificația unei renunțări din partea salariatului la

drepturile salariale ce i se cuvin în integralitatea lor, potrivit dispozițiilor legale sau contractuale.

Art. 171. — (1) Dreptul la acțiune cu privire la drepturile salariale, precum și cu privire la daunele rezultate din neexecutarea în totalitate sau în parte a obligațiilor privind plata salariilor se prescrie în termen de 3 ani de la data la care drepturile respective erau datorate.

(2) Termenul de prescripție prevăzut la alin. (1) este întrerupt în cazul în care intervine o recunoaștere din partea debitorului cu privire la drepturile salariale sau derivând din plata salariului.

CAPITOLUL IV

Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale

Art. 172. — Constituirea și utilizarea fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale se vor reglementa prin lege specială.

CAPITOLUL V

Protecția drepturilor salariaților în cazul transferului întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acesteia

Art. 173. — (1) Salariații beneficiază de protecția drepturilor lor în cazul în care se produce un transfer al întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acesteia către un alt angajator, potrivit legii.

(2) Drepturile și obligațiile cedentului, care decurg dintr-un contract sau raport de muncă existent la data transferului, vor fi transferate integral cesionarului.

(3) Transferul întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acesteia nu poate constitui motiv de concediere individuală sau colectivă a salariaților de către cedent ori de către cesionar.

Art. 174. — Cedentul și cesionarul au obligația de a informa și de a consulta, anterior transferului, sindicatul sau, după caz, reprezentanții salariaților cu privire la implicațiile juridice, economice și sociale asupra salariaților, decurgând din transferul dreptului de proprietate.

TITLUL V

Sănătatea și securitatea în muncă

CAPITOLUL I

Reguli generale

Art. 175. — (1) Angajatorul are obligația să asigure securitatea și sănătatea salariaților în toate aspectele legate de muncă.

(2) Dacă un angajator apelează la persoane sau servicii exterioare, aceasta nu îl exonerează de răspundere în acest domeniu.

(3) Obligațiile salariaților în domeniul securității și sănătății în muncă nu pot aduce atingere responsabilității angajatorului.

(4) Măsurile privind securitatea și sănătatea în muncă nu pot să determine, în niciun caz, obligații financiare pentru salariați.

Art. 176. — (1) Dispozițiile prezentului titlu se completează cu dispozițiile legii speciale, ale contractelor colective de muncă aplicabile, precum și cu normele și normativele de protecție a muncii.

(2) Normele și normativele de protecție a muncii pot stabili:

a) măsuri generale de protecție a muncii pentru prevenirea accidentelor de muncă și a bolilor profesionale, aplicabile tuturor angajatorilor;

b) măsuri de protecție a muncii, specifice pentru anumite profesii sau anumite activități;

c) măsuri de protecție specifice, aplicabile anumitor categorii de personal;

d) dispoziții referitoare la organizarea și funcționarea unor organisme speciale de asigurare a securității și sănătății în muncă.

Art. 177. — (1) În cadrul propriilor responsabilități angajatorul va lua măsurile necesare pentru protejarea securității și sănătății salariaților, inclusiv pentru activitățile de prevenire a riscurilor profesionale, de informare și pregătire, precum și pentru punerea în aplicare a organizării protecției muncii și mijloacelor necesare acesteia.

(2) La adoptarea și punerea în aplicare a măsurilor prevăzute la alin. (1) se va ține seama de următoarele principii generale de prevenire:

a) evitarea riscurilor;

b) evaluarea riscurilor care nu pot fi evitate;

c) combaterea riscurilor la sursă;

d) adaptarea muncii la om, în special în ceea ce privește proiectarea locurilor de muncă și alegerea echipamentelor și metodelor de muncă și de producție, în vederea atenuării, cu precădere, a muncii monotone și a muncii repetitive, precum și a reducerii efectelor acestora asupra sănătății;

e) luarea în considerare a evoluției tehnicii;

f) înlocuirea a ceea ce este periculos cu ceea ce nu este periculos sau cu ceea ce este mai puțin periculos;

g) planificarea prevenirii;

h) adoptarea măsurilor de protecție colectivă cu prioritate față de măsurile de protecție individuală;

i) aducerea la cunoștința salariaților a instrucțiunilor corespunzătoare.

Art. 178. — (1) Angajatorul răspunde de organizarea activității de asigurare a sănătății și securității în muncă.

(2) În cuprinsul regulamentelor interne sunt prevăzute în mod obligatoriu reguli privind securitatea și sănătatea în muncă.

(3) În elaborarea măsurilor de securitate și sănătate în muncă angajatorul se consultă cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților, precum și cu comitetul de securitate și sănătate în muncă.

Art. 179. — Angajatorul are obligația să asigure toți salariații pentru risc de accidente de muncă și boli profesionale, în condițiile legii.

Art. 180. — (1) Angajatorul are obligația să organizeze instruirea angajaților săi în domeniul securității și sănătății în muncă.

(2) Instruirea se realizează periodic, prin modalități specifice stabilite de comun acord de către angajator împreună cu comitetul de securitate și sănătate în muncă și cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților.

(3) Instruirea prevăzută la alin. (2) se realizează obligatoriu în cazul noilor angajați, al celor care își schimbă locul de muncă sau felul muncii și al celor care își reiau activitatea după o întrerupere mai mare de 6 luni. În toate aceste cazuri instruirea se efectuează înainte de începerea efectivă a activității.

(4) Instruirea este obligatorie și în situația în care intervin modificări ale legislației în domeniu.

Art. 181. — (1) Locurile de muncă trebuie să fie organizate astfel încât să garanteze securitatea și sănătatea salariaților.

(2) Angajatorul trebuie să organizeze controlul permanent al stării materialelor, utilajelor și substanțelor folosite în procesul muncii, în scopul asigurării sănătății și securității salariaților.

(3) Angajatorul răspunde pentru asigurarea condițiilor de acordare a primului ajutor în caz de accidente de muncă, pentru crearea condițiilor de preîntâmpinare a incendiilor, precum și pentru evacuarea salariaților în situații speciale și în caz de pericol iminent.

Art. 182. — (1) Pentru asigurarea securității și sănătății în muncă instituția abilitată prin lege poate dispune limitarea sau interzicerea fabricării, comercializării, importului ori utilizării cu

orice titlu a substanțelor și preparatelor periculoase pentru salariați.

(2) Inspectorul de muncă poate, cu avizul medicului de medicină a muncii, să impună angajatorului să solicite organismelor competente, contra cost, analize și expertize asupra unor produse, substanțe sau preparate considerate a fi periculoase, pentru a cunoaște compoziția acestora și efectele pe care le-ar putea produce asupra organismului uman.

CAPITOLUL II

Comitetul de securitate și sănătate în muncă

Art. 183. — (1) La nivelul fiecărui angajator se constituie un comitet de securitate și sănătate în muncă, cu scopul de a asigura implicarea salariaților în elaborarea și aplicarea deciziilor în domeniul protecției muncii.

(2) Comitetul de securitate și sănătate în muncă se constituie în cadrul persoanelor juridice din sectorul public, privat și cooperatist, inclusiv cu capital străin, care desfășoară activități pe teritoriul României.

Art. 184. — (1) Comitetul de securitate și sănătate în muncă se organizează la angajatorii persoane juridice la care sunt încadrați cel puțin 50 de salariați.

(2) În cazul în care condițiile de muncă sunt grele, vătămătoare sau periculoase, inspectorul de muncă poate cere înființarea acestor comitete și pentru angajatorii la care sunt încadrați mai puțin de 50 de salariați.

(3) În cazul în care activitatea se desfășoară în unități dispersate teritorial, se pot înființa mai multe comitete de securitate și sănătate în muncă. Numărul acestora se stabilește prin contractul colectiv de muncă aplicabil.

(4) Comitetul de securitate și sănătate în muncă coordonează măsurile de securitate și sănătate în muncă și în cazul activităților care se desfășoară temporar, cu o durată mai mare de 3 luni.

(5) În situația în care nu se impune constituirea comitetului de securitate și sănătate în muncă, atribuțiile specifice ale acestuia vor fi îndeplinite de responsabilul cu protecția muncii numit de angajator.

Art. 185. — Componenta, atribuțiile specifice și funcționarea comitetului de securitate și sănătate în muncă sunt reglementate prin hotărâre a Guvernului.

CAPITOLUL III

Protecția salariaților prin servicii medicale

Art. 186. — Angajatorii au obligația să asigure accesul salariaților la serviciul medical de medicină a muncii.

Art. 187. — (1) Serviciul medical de medicină a muncii poate fi un serviciu autonom organizat de angajator sau un serviciu asigurat de o asociație patronală.

(2) Durata muncii prestate de medicul de medicină a muncii se calculează în funcție de numărul de salariați ai angajatorului, potrivit legii.

Art. 188. — (1) Medicul de medicină a muncii este un salariat, atestat în profesia sa potrivit legii, titular al unui contract de muncă încheiat cu un angajator sau cu o asociație patronală.

(2) Medicul de medicină a muncii este independent în exercitarea profesiei sale.

Art. 189. — (1) Sarcinile principale ale medicului de medicină a muncii constau în:

- a) prevenirea accidentelor de muncă și a bolilor profesionale;
- b) supravegherea efectivă a condițiilor de igienă și sănătate în muncă;
- c) asigurarea controlului medical al salariaților atât la angajarea în muncă, cât și pe durata executării contractului individual de muncă.

(2) În vederea realizării sarcinilor ce îi revin medicul de medicină a muncii poate propune angajatorului schimbarea

locului de muncă sau a felului muncii unor salariați, determinată de starea de sănătate a acestora.

(3) Medicul de medicină a muncii este membru de drept în comitetul de securitate și sănătate în muncă.

Art. 190. — (1) Medicul de medicină a muncii stabilește în fiecare an un program de activitate pentru îmbunătățirea mediului de muncă din punct de vedere al sănătății în muncă pentru fiecare angajator.

(2) Elementele programului sunt specifice pentru fiecare angajator și sunt supuse avizării comitetului de securitate și sănătate în muncă.

Art. 191. — Prin lege specială vor fi reglementate atribuțiile specifice, modul de organizare a activității, organismele de control, precum și statutul profesional specific al medicilor de medicină a muncii.

TITLUL VI

Formarea profesională

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 192. — (1) Formarea profesională a salariaților are următoarele obiective principale:

- a) adaptarea salariatului la cerințele postului sau ale locului de muncă;
 - b) obținerea unei calificări profesionale;
 - c) actualizarea cunoștințelor și deprinderilor specifice postului și locului de muncă și perfecționarea pregătirii profesionale pentru ocupația de bază;
 - d) reconversia profesională determinată de restructurări socioeconomice;
 - e) dobândirea unor cunoștințe avansate, a unor metode și procedee moderne, necesare pentru realizarea activităților profesionale;
 - f) prevenirea riscului șomajului;
 - g) promovarea în muncă și dezvoltarea carierei profesionale.
- (2) Formarea profesională și evaluarea cunoștințelor se fac pe baza standardelor ocupaționale.

Art. 193. — Formarea profesională a salariaților se poate realiza prin următoarele forme:

- a) participarea la cursuri organizate de către angajator sau de către furnizorii de servicii de formare profesională din țară ori din străinătate;
- b) stagii de adaptare profesională la cerințele postului și ale locului de muncă;
- c) stagii de practică și specializare în țară și în străinătate;
- d) ucenicie organizată la locul de muncă;
- e) formare individualizată;
- f) alte forme de pregătire convenite între angajator și salariat.

Art. 194. — (1) Angajatorii au obligația de a asigura participarea la programe de formare profesională pentru toți salariații, după cum urmează:

- a) cel puțin o dată la 2 ani, dacă au cel puțin 21 de salariați;
- b) cel puțin o dată la 3 ani, dacă au sub 21 de salariați.

(2) Cheltuielile cu participarea la programele de formare profesională, asigurată în condițiile alin. (1), se suportă de către angajatori.

Art. 195. — (1) Angajatorul persoană juridică care are mai mult de 20 de salariați elaborează anual și aplică planuri de formare profesională, cu consultarea sindicatului sau, după caz, a reprezentanților salariaților.

(2) Planul de formare profesională elaborat conform prevederilor alin. (1) devine anexă la contractul colectiv de muncă încheiat la nivel de unitate.

(3) Salariații au dreptul să fie informați cu privire la conținutul planului de formare profesională.

Art. 196. — (1) Participarea la formarea profesională poate avea loc la inițiativa angajatorului sau la inițiativa salariatului.

(2) Modalitatea concretă de formare profesională, drepturile și obligațiile părților, durata formării profesionale, precum și orice alte aspecte legate de formarea profesională, inclusiv obligațiile contractuale ale salariatului în raport cu angajatorul care a suportat cheltuielile ocazionate de formarea profesională, se stabilesc prin acordul părților și fac obiectul unor acte adiționale la contractele individuale de muncă.

Art. 197. — (1) În cazul în care participarea la cursurile sau stagiile de formare profesională este inițiată de angajator, toate cheltuielile ocazionate de această participare sunt suportate de către acesta.

(2) Pe perioada participării la cursurile sau stagiile de formare profesională conform alin. (1), salariatul va beneficia, pe toată durata formării profesionale, de toate drepturile salariale deținute.

(3) Pe perioada participării la cursurile sau stagiile de formare profesională conform alin. (1), salariatul beneficiază de vechime la acel loc de muncă, această perioadă fiind considerată stagiul de cotizare în sistemul asigurărilor sociale de stat.

Art. 198. — (1) Salariații care au beneficiat de un curs sau un stagiul de formare profesională, în condițiile art. 197 alin. (1), nu pot avea inițiativa încetării contractului individual de muncă pentru o perioadă stabilită prin act adițional.

(2) Durata obligației salariatului de a presta muncă în favoarea angajatorului care a suportat cheltuielile ocazionate de formarea profesională, precum și orice alte aspecte în legătură cu obligațiile salariatului, ulterioare formării profesionale, se stabilesc prin act adițional la contractul individual de muncă.

(3) Nerespectarea de către salariat a dispoziției prevăzute la alin. (1) determină obligarea acestuia la suportarea tuturor cheltuielilor ocazionate de pregătirea sa profesională, proporțional cu perioada nelucrată din perioada stabilită conform actului adițional la contractul individual de muncă.

(4) Obligația prevăzută la alin. (3) revine și salariaților care au fost concediați în perioada stabilită prin actul adițional, pentru motive disciplinare, sau al căror contract individual de muncă a încetat ca urmare a arestării preventive pentru o perioadă mai mare de 60 de zile, a condamnării printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru o infracțiune în legătură cu munca lor, precum și în cazul în care instanța penală a pronunțat interdicția de exercitare a profesiei, temporar sau definitiv.

Art. 199. — (1) În cazul în care salariatul este cel care are inițiativa participării la o formă de pregătire profesională cu scoatere din activitate, angajatorul va analiza solicitarea salariatului împreună cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților.

(2) Angajatorul va decide cu privire la cererea formulată de salariat potrivit alin. (1), în termen de 15 zile de la primirea solicitării. Totodată angajatorul va decide cu privire la condițiile în care va permite salariatului participarea la forma de pregătire profesională, inclusiv dacă va suporta în totalitate sau în parte costul ocazionat de aceasta.

Art. 200. — Salariații care au încheiat un act adițional la contractul individual de muncă cu privire la formarea profesională pot primi în afara salariului corespunzător locului de muncă și alte avantaje în natură pentru formarea profesională.

CAPITOLUL II

Contracte speciale de formare profesională organizată de angajator

Art. 201. — Sunt considerate contracte speciale de formare profesională contractul de calificare profesională și contractul de adaptare profesională.

Art. 202. — (1) Contractul de calificare profesională este cel în baza căruia salariatul se obligă să urmeze cursurile de formare organizate de angajator pentru dobândirea unei calificări profesionale.

(2) Pot încheia contracte de calificare profesională salariații cu vârsta minimă de 16 ani împliniți, care nu au dobândit o calificare sau au dobândit o calificare ce nu le permite menținerea locului de muncă la acel angajator.

(3) Contractul de calificare profesională se încheie pentru o durată cuprinsă între 6 luni și 2 ani.

Art. 203. — (1) Pot încheia contracte de calificare profesională numai angajatorii autorizați în acest sens de Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale și de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.

(2) Procedura de autorizare, precum și modul de atestare a calificării profesionale se stabilesc prin lege specială.

Art. 204. — (1) Contractul de adaptare profesională se încheie în vederea adaptării salariaților debutanți la o funcție nouă, la un loc de muncă nou sau în cadrul unui colectiv nou.

(2) Contractul de adaptare profesională se încheie odată cu încheierea contractului individual de muncă sau, după caz, la debutul salariatului în funcția nouă, la locul de muncă nou sau în colectivele noi, în condițiile legii.

Art. 205. — (1) Contractul de adaptare profesională este un contract încheiat pe durată determinată, ce nu poate fi mai mare de un an.

(2) La expirarea termenului contractului de adaptare profesională salariatul poate fi supus unei evaluări în vederea stabilirii măsurii în care acesta poate face față funcției noi, locului de muncă nou sau colectivului nou în care urmează să presteze munca.

Art. 206. — (1) Formarea profesională la nivelul angajatorului prin intermediul contractelor speciale se face de către un formator.

(2) Formatorul este numit de angajator dintre salariații calificați, cu o experiență profesională de cel puțin 2 ani în domeniul în care urmează să se realizeze formarea profesională.

(3) Un formator poate asigura formarea, în același timp, pentru cel mult 3 salariați.

(4) Exercițarea activității de formare profesională se include în programul normal de lucru al formatorului.

Art. 207. — (1) Formatorul are obligația de a primi, de a ajuta, de a informa și de a îndruma salariatul pe durata contractului special de formare profesională și de a supraveghea îndeplinirea atribuțiilor de serviciu corespunzătoare postului ocupat de salariatul în formare.

(2) Formatorul asigură cooperarea cu alte organisme de formare și participă la evaluarea salariatului care a beneficiat de formare profesională.

CAPITOLUL III

Contractul de ucenicie la locul de muncă

Art. 208. — (1) Ucenicia la locul de muncă se organizează în baza contractului de ucenicie.

(2) Contractul de ucenicie la locul de muncă este contractul individual de muncă de tip particular, în temeiul căruia:

a) angajatorul persoană juridică sau persoană fizică se obligă ca, în afara plății unui salariu, să asigure formarea profesională a ucenicului într-o meserie potrivit domeniului său de activitate;

b) ucenicul se obligă să se formeze profesional și să muncească în subordinea angajatorului respectiv.

(3) Contractul de ucenicie la locul de muncă se încheie pe durată determinată.

Art. 209. — (1) Persoana încadrată în muncă în baza unui contract de ucenicie are statut de ucenic.

(2) Ucenicul beneficiază de dispozițiile aplicabile celorlalți salariați, în măsura în care ele nu sunt contrare celor specifice statutului său.

Art. 210. — Organizarea, desfășurarea și controlul activității de ucenicie se reglementează prin lege specială.

TITLUL VII

Dialogul social

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 211. — Pentru asigurarea climatului de stabilitate și pace socială, prin lege sunt reglementate modalitățile de consultări și dialog permanent între partenerii sociali.

Art. 212. — (1) Consiliul Economic și Social este instituție publică de interes național, tripartită, autonomă, constituită în scopul realizării dialogului tripartit la nivel național.

(2) Organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social se stabilesc prin lege specială.

Art. 213. — În cadrul ministerelor și prefecturilor funcționează, în condițiile legii, comisii de dialog social, cu caracter consultativ, între administrația publică, sindicate și patronat.

CAPITOLUL II

Sindicatelor

Art. 214. — (1) Sindicatele, federațiile și confederațiile sindicale, denumite în continuare *organizații sindicale*, sunt constituite de către salariați pe baza dreptului de liberă asociere, în scopul promovării intereselor lor profesionale, economice și sociale, precum și al apărării drepturilor individuale și colective ale acestora prevăzute în contractele colective și individuale de muncă sau în acordurile colective de muncă și raporturile de serviciu, precum și în legislația națională, în pactele, tratatele și convențiile internaționale la care România este parte.

(2) Constituirea, organizarea și funcționarea sindicatelor se reglementează prin lege.

Art. 215. — Sindicatele participă prin reprezentanții proprii, în condițiile legii, la negocierea și încheierea contractelor colective de muncă, la tratative sau acorduri cu autoritățile publice și cu patronatele, precum și în structurile specifice dialogului social.

Art. 216. — Sindicatele se pot asocia în mod liber, în condițiile legii, în federații, confederații sau uniuni teritoriale.

Art. 217. — Exercițiul dreptului sindical al salariaților este recunoscut la nivelul tuturor angajatorilor, cu respectarea drepturilor și libertăților garantate prin Constituție și în conformitate cu dispozițiile prezentului cod și ale legilor speciale.

Art. 218. — (1) Este interzisă orice intervenție a autorităților publice de natură a limita drepturile sindicale sau a împiedica exercitarea lor legală.

(2) Este interzis, de asemenea, orice act de ingerință al patronilor sau al organizațiilor patronale, fie direct, fie prin reprezentanții sau membrii lor, în constituirea organizațiilor sindicale sau în exercitarea drepturilor lor.

Art. 219. — La cererea membrilor lor, sindicatele pot să îi reprezinte pe aceștia în cadrul conflictelor de muncă, în condițiile legii.

Art. 220. — (1) Reprezentanților aleși în organele de conducere ale sindicatelor li se asigură protecția legii contra

oricăror forme de condiționare, constrângere sau limitare a exercitării funcțiilor lor.

(2) Pe toată durata exercitării mandatului, reprezentanții aleși în organele de conducere ale sindicatelor nu pot fi concediați pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariații din unitate.

(3) Alte măsuri de protecție a celor aleși în organele de conducere ale sindicatelor sunt prevăzute în legi speciale și în contractul colectiv de muncă aplicabil.

CAPITOLUL III

Reprezentanții salariaților

Art. 221. — (1) La angajatorii la care sunt încadrați mai mult de 20 de salariați și la care nu sunt constituite organizații sindicale reprezentative conform legii, interesele salariaților pot fi promovate și apărute de reprezentanții lor, aleși și mandatați special în acest scop.

(2) Reprezentanții salariaților sunt aleși în cadrul adunării generale a salariaților, cu votul a cel puțin jumătate din numărul total al salariaților.

(3) Reprezentanții salariaților nu pot să desfășoare activități ce sunt recunoscute prin lege exclusiv sindicatelor.

Art. 222. — (1) Pot fi aleși ca reprezentanți ai salariaților salariații care au capacitate deplină de exercițiu.

(2) Numărul de reprezentanți aleși ai salariaților se stabilește de comun acord cu angajatorul, în raport cu numărul de salariați ai acestuia.

(3) Durata mandatului reprezentanților salariaților nu poate fi mai mare de 2 ani.

Art. 223. — Reprezentanții salariaților au următoarele atribuții principale:

a) să urmărească respectarea drepturilor salariaților, în conformitate cu legislația în vigoare, cu contractul colectiv de muncă aplicabil, cu contractele individuale de muncă și cu regulamentul intern;

b) să participe la elaborarea regulamentului intern;

c) să promoveze interesele salariaților referitoare la salariu, condiții de muncă, timp de muncă și timp de odihnă, stabilitate în muncă, precum și orice alte interese profesionale, economice și sociale legate de relațiile de muncă;

d) să sesizeze inspectoratul de muncă cu privire la nerespectarea dispozițiilor legale și ale contractului colectiv de muncă aplicabil;

e) să negocieze contractul colectiv de muncă, în condițiile legii.

Art. 224. — Atribuțiile reprezentanților salariaților, modul de îndeplinire a acestora, precum și durata și limitele mandatului lor se stabilesc în cadrul adunării generale a salariaților, în condițiile legii.

Art. 225. — Numărul de ore în cadrul programului normal de lucru pentru reprezentanții salariaților destinat în vederea îndeplinirii mandatului pe care l-au primit se stabilește prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau, în lipsa acestuia, prin negociere directă cu conducerea unității.

Art. 226. — Pe toată durata exercitării mandatului, reprezentanții salariaților nu pot fi concediați pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariați.

CAPITOLUL IV

Patronatul

Art. 227. — (1) Patronatele, denumite și *organizații de angajatori*, constituite în condițiile legii, sunt organizații ale angajatorilor, autonome, fără caracter politic, înființate ca persoane juridice de drept privat, fără scop patrimonial.

(2) Angajatorii se pot asocia în federații și/sau confederații ori alte structuri asociative, conform legii.

Art. 228. — Constituirea, organizarea și funcționarea patronatelor, precum și exercitarea drepturilor și obligațiilor acestora sunt reglementate prin lege specială.

TITLUL VIII

Contractele colective de muncă

Art. 229. — (1) Contractul colectiv de muncă este convenția încheiată în formă scrisă între angajator sau organizația patronală, de o parte, și salariați, reprezentați prin sindicate ori în alt mod prevăzut de lege, de cealaltă parte, prin care se stabilesc clauze privind condițiile de muncă, salarizarea, precum și alte drepturi și obligații ce decurg din raporturile de muncă.

(2) Negocierea colectivă la nivel de unitate este obligatorie, cu excepția cazului în care angajatorul are încadrați mai puțin de 21 de salariați.

(3) La negocierea clauzelor și la încheierea contractelor colective de muncă părțile sunt egale și libere.

(4) Contractele colective de muncă, încheiate cu respectarea dispozițiilor legale, constituie legea părților.

Art. 230. — Părțile, reprezentarea acestora, precum și procedura de negociere și de încheiere a contractelor colective de muncă sunt stabilite potrivit legii.

TITLUL IX

Conflictele de muncă

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 231. — Prin *conflicte de muncă* se înțelege conflictele dintre salariați și angajatori privind interesele cu caracter economic, profesional sau social ori drepturile rezultate din desfășurarea raporturilor de muncă.

Art. 232. — Procedura de soluționare a conflictelor de muncă se stabilește prin lege specială.

CAPITOLUL II

Greva

Art. 233. — Salariații au dreptul la grevă pentru apărarea intereselor profesionale, economice și sociale.

Art. 234. — (1) Greva reprezintă încetarea voluntară și colectivă a lucrului de către salariați.

(2) Participarea salariaților la grevă este liberă. Niciun salariat nu poate fi constrâns să participe sau să nu participe la o grevă.

(3) Limitarea sau interzicerea dreptului la grevă poate interveni numai în cazurile și pentru categoriile de salariați prevăzute expres de lege.

Art. 235. — Participarea la grevă, precum și organizarea acesteia cu respectarea legii nu reprezintă o încălcare a obligațiilor salariaților și nu pot avea drept consecință sancționarea disciplinară a salariaților greviști sau a organizatorilor grevei.

Art. 236. — Modul de exercitare a dreptului de grevă, organizarea, declanșarea și desfășurarea grevei, procedurile prealabile declanșării grevei, suspendarea și încetarea grevei, precum și orice alte aspecte legate de grevă se reglementează prin lege specială.

TITLUL X

Inspekția Muncii

Art. 237. — Aplicarea reglementărilor generale și speciale în domeniul relațiilor de muncă, securității și sănătății în muncă este supusă controlului Inspekției Muncii, ca organism specializat al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale.

Art. 238. — Inspekția Muncii are în subordine inspectoratele teritoriale de muncă, organizate în fiecare județ și în municipiul București.

Art. 239. — Înființarea și organizarea Inspekției Muncii sunt reglementate prin lege specială.

Art. 240. — Prin derogare de la prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 252/2003 privind registrul unic de control, în cazul controalelor care au ca obiectiv depistarea muncii fără forme legale, inspectorii de muncă vor completa registrul unic de control după efectuarea controlului.

TITLUL XI

Răspunderea juridică

CAPITOLUL I

Regulamentul intern

Art. 241. — Regulamentul intern se întocmește de către angajator, cu consultarea sindicatului sau a reprezentanților salariaților, după caz.

Art. 242. — Regulamentul intern cuprinde cel puțin următoarele categorii de dispoziții:

- a) reguli privind protecția, igiena și securitatea în muncă în cadrul unității;
- b) reguli privind respectarea principiului nediscriminării și al înlăturării oricărei forme de încălcare a demnității;
- c) drepturile și obligațiile angajatorului și ale salariaților;
- d) procedura de soluționare a cererilor sau a reclamațiilor individuale ale salariaților;
- e) reguli concrete privind disciplina muncii în unitate;
- f) abaterile disciplinare și sancțiunile aplicabile;
- g) reguli referitoare la procedura disciplinară;
- h) modalitățile de aplicare a altor dispoziții legale sau contractuale specifice;
- i) criteriile și procedurile de evaluare profesională a salariaților.

Art. 243. — (1) Regulamentul intern se aduce la cunoștința salariaților prin grija angajatorului și își produce efectele față de salariați din momentul încunoștințării acestora.

(2) Obligația de informare a salariaților cu privire la conținutul regulamentului intern trebuie îndeplinită de angajator.

(3) Modul concret de informare a fiecărui salariat cu privire la conținutul regulamentului intern se stabilește prin contractul colectiv de muncă aplicabil sau, după caz, prin conținutul regulamentului intern.

(4) Regulamentul intern se afișează la sediul angajatorului.

Art. 244. — Orice modificare ce intervine în conținutul regulamentului intern este supusă procedurilor de informare prevăzute la art. 243.

Art. 245. — (1) Orice salariat interesat poate sesiza angajatorul cu privire la dispozițiile regulamentului intern, în măsura în care face dovada încălcării unui drept al său.

(2) Controlul legalității dispozițiilor cuprinse în regulamentul intern este de competența instanțelor judecătorești, care pot fi sesizate în termen de 30 de zile de la data comunicării de către

angajator a modului de soluționare a sesizării formulate potrivit alin. (1).

Art. 246. — (1) Întocmirea regulamentului intern la nivelul fiecărui angajator se realizează în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului cod.

(2) În cazul angajatorilor înființați după intrarea în vigoare a prezentului cod, termenul de 60 de zile prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data dobândirii personalității juridice.

CAPITOLUL II

Răspunderea disciplinară

Art. 247. — (1) Angajatorul dispune de prerogativă disciplinară, având dreptul de a aplica, potrivit legii, sancțiuni disciplinare salariaților săi ori de câte ori constată că aceștia au săvârșit o abatere disciplinară.

(2) Abaterea disciplinară este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

Art. 248. — (1) Sancțiunile disciplinare pe care le poate aplica angajatorul în cazul în care salariatul săvârșește o abatere disciplinară sunt:

a) avertismentul scris;

b) retrogradarea din funcție, cu acordarea salariului corespunzător funcției în care s-a dispus retrogradarea, pentru o durată ce nu poate depăși 60 de zile;

c) reducerea salariului de bază pe o durată de 1—3 luni cu 5—10%;

d) reducerea salariului de bază și/sau, după caz, și a indemnizației de conducere pe o perioadă de 1—3 luni cu 5—10%;

e) desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă.

(2) În cazul în care, prin statute profesionale aprobate prin lege specială, se stabilește un alt regim sancționator, va fi aplicat acesta.

(3) Sancțiunea disciplinară se radiază de drept în termen de 12 luni de la aplicare, dacă salariatului nu i se aplică o nouă sancțiune disciplinară în acest termen. Radierea sancțiunilor disciplinare se constată prin decizie a angajatorului emisă în formă scrisă.

Art. 249. — (1) Amenzile disciplinare sunt interzise.

(2) Pentru aceeași abatere disciplinară se poate aplica numai o singură sancțiune.

Art. 250. — Angajatorul stabilește sancțiunea disciplinară aplicabilă în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de salariat, avându-se în vedere următoarele:

a) împrejurările în care fapta a fost săvârșită;

b) gradul de vinovăție a salariatului;

c) consecințele abaterii disciplinare;

d) comportarea generală în serviciu a salariatului;

e) eventualele sancțiuni disciplinare suferite anterior de către acesta.

Art. 251. — (1) Sub sancțiunea nulității absolute, nicio măsură, cu excepția celei prevăzute la art. 248 alin. (1) lit. a), nu poate fi dispusă mai înainte de efectuarea unei cercetări disciplinare prealabile.

(2) În vederea desfășurării cercetării disciplinare prealabile, salariatul va fi convocat în scris de persoana împuternicită de către angajator să realizeze cercetarea, precizându-se obiectul, data, ora și locul întrevederii.

(3) Neprezentarea salariatului la convocarea făcută în condițiile prevăzute la alin. (2) fără un motiv obiectiv dă dreptul

angajatorului să dispună sancționarea, fără efectuarea cercetării disciplinare prealabile.

(4) În cursul cercetării disciplinare prealabile salariatul are dreptul să formuleze și să susțină toate apărările în favoarea sa și să ofere persoanei împuternicite să realizeze cercetarea toate probele și motivațiile pe care le consideră necesare, precum și dreptul să fie asistat, la cererea sa, de către un reprezentant al sindicatului al cărui membru este.

Art. 252. — (1) Angajatorul dispune aplicarea sancțiunii disciplinare printr-o decizie emisă în formă scrisă, în termen de 30 de zile calendaristice de la data luării la cunoștință despre săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 6 luni de la data săvârșirii faptei.

(2) Sub sancțiunea nulității absolute, în decizie se cuprind în mod obligatoriu:

a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;

b) precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil care au fost încălcate de salariat;

c) motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile sau motivele pentru care, în condițiile prevăzute la art. 251 alin. (3), nu a fost efectuată cercetarea;

d) temeiul de drept în baza căruia sancțiunea disciplinară se aplică;

e) termenul în care sancțiunea poate fi contestată;

f) instanța competentă la care sancțiunea poate fi contestată.

(3) Decizia de sancționare se comunică salariatului în cel mult 5 zile calendaristice de la data emiterii și produce efecte de la data comunicării.

(4) Comunicarea se predă personal salariatului, cu semnătură de primire, ori, în caz de refuz al primirii, prin scrisoare recomandată, la domiciliul sau reședința comunicată de acesta.

(5) Decizia de sancționare poate fi contestată de salariat la instanțele judecătorești competente în termen de 30 de zile calendaristice de la data comunicării.

CAPITOLUL III

Răspunderea patrimonială

Art. 253. — (1) Angajatorul este obligat, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, să îl despăgubească pe salariat în situația în care acesta a suferit un prejudiciu material sau moral din culpa angajatorului în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în legătură cu serviciul.

(2) În cazul în care angajatorul refuză să îl despăgubească pe salariat, acesta se poate adresa cu plângere instanțelor judecătorești competente.

(3) Angajatorul care a plătit despăgubirea își va recupera suma aferentă de la salariatul vinovat de producerea pagubei, în condițiile art. 254 și următoarele.

Art. 254. — (1) Salariații răspund patrimonial, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor.

(2) Salariații nu răspund de pagubele provocate de forța majoră sau de alte cauze neprevăzute care nu puteau fi înlăturate și nici de pagubele care se încadrează în riscul normal al serviciului.

(3) În situația în care angajatorul constată că salariatul său a provocat o pagubă din vina și în legătură cu munca sa, va putea solicita salariatului, printr-o notă de constatare și evaluare a pagubei, recuperarea contravalorii acesteia, prin acordul părților,

într-un termen care nu va putea fi mai mic de 30 de zile de la data comunicării.

(4) Contravaloarea pagubei recuperate prin acordul părților, conform alin. (3), nu poate fi mai mare decât echivalentul a 5 salarii minime brute pe economie.

Art. 255. — (1) Când paguba a fost produsă de mai mulți salariați, cuantumul răspunderii fiecăruia se stabilește în raport cu măsura în care a contribuit la producerea ei.

(2) Dacă măsura în care s-a contribuit la producerea pagubei nu poate fi determinată, răspunderea fiecăruia se stabilește proporțional cu salariul său net de la data constatării pagubei și, atunci când este cazul, și în funcție de timpul efectiv lucrat de la ultimul său inventar.

Art. 256. — (1) Salariatul care a încasat de la angajator o sumă nedatorată este obligat să o restituie.

(2) Dacă salariatul a primit bunuri care nu i se cuveneau și care nu mai pot fi restituite în natură sau dacă acestuia i s-au prestat servicii la care nu era îndreptățit, este obligat să suporte contravaloarea lor. Contravaloarea bunurilor sau serviciilor în cauză se stabilește potrivit valorii acestora de la data plății.

Art. 257. — (1) Suma stabilită pentru acoperirea daunelor se reține în rate lunare din drepturile salariale care se cuvin persoanei în cauză din partea angajatorului la care este încadrată în muncă.

(2) Ratele nu pot fi mai mari de o treime din salariul lunar net, fără a putea depăși împreună cu celelalte rețineri pe care le-ar avea cel în cauză jumătate din salariul respectiv.

Art. 258. — (1) În cazul în care contractul individual de muncă încetează înainte ca salariatul să îl fi despăgubit pe angajator și cel în cauză se încadrează la un alt angajator ori devine funcționar public, reținerile din salariu se fac de către noul angajator sau noua instituție ori autoritate publică, după caz, pe baza titlului executoriu transmis în acest scop de către angajatorul păgubit.

(2) Dacă persoana în cauză nu s-a încadrat în muncă la un alt angajator, în temeiul unui contract individual de muncă ori ca funcționar public, acoperirea daunei se va face prin urmărirea bunurilor sale, în condițiile Codului de procedură civilă.

Art. 259. — În cazul în care acoperirea prejudiciului prin rețineri lunare din salariu nu se poate face într-un termen de maximum 3 ani de la data la care s-a efectuat prima rată de rețineri, angajatorul se poate adresa executorului judecătoresc în condițiile Codului de procedură civilă.

CAPITOLUL IV

Răspunderea contravențională

Art. 260. — (1) Constituie contravenție și se sancționează astfel următoarele fapte:

a) nerespectarea dispozițiilor privind garantarea în plată a salariului minim brut pe țară, cu amendă de la 300 lei la 2.000 lei;

b) încălcarea de către angajator a prevederilor art. 34 alin. (5), cu amendă de la 300 lei la 1.000 lei;

c) împiedicarea sau obligarea, prin amenințări ori prin violențe, a unui salariat sau a unui grup de salariați să participe la grevă ori să muncească în timpul grevei, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;

d) stipularea în contractul individual de muncă a unor clauze contrare dispozițiilor legale, cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei;

e) primirea la muncă a până la 5 persoane fără încheierea unui contract individual de muncă, potrivit art. 16 alin. (1), cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei pentru fiecare persoană identificată;

f) prestarea muncii de către o persoană fără încheierea unui contract individual de muncă, cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei;

g) încălcarea de către angajator a prevederilor art. 139 și 142, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei;

h) încălcarea obligației prevăzute la art. 140, cu amendă de la 5.000 lei la 20.000 lei;

i) nerespectarea dispozițiilor privind munca suplimentară, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;

j) nerespectarea prevederilor legale privind acordarea repausului săptămânal, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;

k) neacordarea indemnizației prevăzute la art. 53 alin. (1), în cazul în care angajatorul își întrerupe temporar activitatea cu menținerea raporturilor de muncă, cu amendă de la 1.500 lei la 5.000 lei;

l) încălcarea prevederilor legale referitoare la munca de noapte, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;

m) încălcarea de către angajator a obligației prevăzute la art. 27 și 119, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;

n) nerespectarea prevederilor legale privind înregistrarea de către angajator a demisiei, cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei;

o) încălcarea de către agentul de muncă temporară a obligației prevăzute la art. 102, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei, pentru fiecare persoană identificată, fără a depăși valoarea cumulată de 100.000 lei;

p) încălcarea prevederilor art. 16 alin. (3), cu amendă de la 1.500 lei la 2.000 lei.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către inspectorii de muncă.

(3) Contravențiilor prevăzute la alin. (1) li se aplică dispozițiile legislației în vigoare.

CAPITOLUL V

Răspunderea penală

Art. 261. — Neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive privind plata salariilor în termen de 15 zile de la data cererii de executare adresate angajatorului de către partea interesată constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 6 luni sau cu amendă.

Art. 262. — Neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive privind reintegrarea în muncă a unui salariat constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la un an sau cu amendă.

Art. 263. — (1) În cazul infracțiunilor prevăzute la art. 261 și 262 acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea persoanei vătămate.

(2) Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.

Art. 264. — (1) Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la un an sau cu amendă penală fapta persoanei care, în mod repetat, stabilește pentru salariații încadrați în baza contractului individual de muncă salarii sub nivelul salariului minim brut pe țară garantat în plată, prevăzut de lege.

(2) Cu pedeapsa prevăzută la alin. (1) se sancționează și infracțiunea constând în refuzul repetat al unei persoane de a permite, potrivit legii, accesul inspectorilor de muncă în oricare dintre spațiile unității sau de a pune la dispoziția acestora documentele solicitate, potrivit legii.

(3) Constituie infracțiune și se sancționează cu închisoare de la unu la 2 ani sau cu amendă penală primirea la muncă a mai mult de 5 persoane, indiferent de cetățenia acestora, fără încheierea unui contract individual de muncă.

Art. 265. — (1) Încadrarea în muncă a minorilor cu nerespectarea condițiilor legale de vârstă sau folosirea acestora

pentru prestarea unor activități cu încălcarea prevederilor legale referitoare la regimul de muncă al minorilor constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la un an la 3 ani.

(2) Cu pedeapsa prevăzută la art. 264 alin. (3) se sancționează primirea la muncă a unei persoane aflate în situație de ședere ilegală în România, cunoscând că aceasta este victimă a traficului de persoane.

(3) Dacă munca prestată de persoana prevăzută la alin. (2) și la art. 264 alin. (3) este de natură să îi pună în pericol viața, integritatea sau sănătatea, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani.

(4) În cazul săvârșirii uneia dintre infracțiunile prevăzute la alin. (2) și (3) și la art. 264 alin. (3), instanța de judecată poate dispune și aplicarea uneia dintre următoarele pedepse complementare:

a) pierderea totală sau parțială a dreptului angajatorului de a beneficia de prestații, ajutoare sau subvenții publice, inclusiv fonduri ale Uniunii Europene gestionate de autoritățile române, pentru o perioadă de până la 5 ani;

b) interzicerea dreptului angajatorului de a participa la atribuirea unui contract de achiziții publice pentru o perioadă de până la 5 ani;

c) recuperarea integrală sau parțială a prestațiilor, ajutoarelor sau subvențiilor publice, inclusiv fonduri ale Uniunii Europene gestionate de autoritățile române, atribuite angajatorului pe o perioadă de până la 12 luni înainte de comiterea infracțiunii;

d) închiderea temporară sau definitivă a punctului ori punctelor de lucru în care s-a comis infracțiunea sau retragerea temporară ori definitivă a unei licențe de desfășurare a activității profesionale în cauză, dacă acest lucru este justificat de gravitatea încălcării.

(5) În cazul săvârșirii uneia dintre infracțiunile prevăzute la alin. (2) și (3) și la art. 264 alin. (3), angajatorul va fi obligat să plătească sumele reprezentând:

a) orice remunerație restantă datorată persoanelor angajate ilegal. Cuantumul remunerației se presupune a fi egal cu salariul mediu brut pe economie, cu excepția cazului în care fie angajatorul, fie angajatul poate dovedi contrariul;

b) cuantumul tuturor impozitelor, taxelor și contribuțiilor de asigurări sociale pe care angajatorul le-ar fi plătit dacă persoana ar fi fost angajată legal, inclusiv penalitățile de întârziere și amenzile administrative corespunzătoare;

c) cheltuielile determinate de transferul plăților restante în țara în care persoana angajată ilegal s-a întors de bunăvoie sau a fost returnată în condițiile legii.

(6) În cazul săvârșirii uneia dintre infracțiunile prevăzute la alin. (2) și (3) și la art. 264 alin. (3) de către un subcontractant, atât contractantul principal, cât și orice subcontractant intermediar, dacă au avut cunoștință de faptul că subcontractantul angajator angaja străini aflați în situație de ședere ilegală, pot fi obligați de către instanță, în solidar cu angajatorul sau în locul subcontractantului angajator ori al contractantului al cărui subcontractant direct este angajatorul, la plata sumelor de bani prevăzute la alin. (5) lit. a) și c).

TITLUL XII

Jurisdicția muncii

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 266. — Jurisdicția muncii are ca obiect soluționarea conflictelor de muncă cu privire la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea contractelor individuale

sau, după caz, colective de muncă prevăzute de prezentul cod, precum și a cererilor privind raporturile juridice dintre partenerii sociali, stabilite potrivit prezentului cod.

Art. 267. — Pot fi părți în conflictele de muncă:

a) salariații, precum și orice altă persoană titulară a unui drept sau a unei obligații în temeiul prezentului cod, al altor legi sau al contractelor colective de muncă;

b) angajatorii — persoane fizice și/sau persoane juridice —, agenții de muncă temporară, utilizatorii, precum și orice altă persoană care beneficiază de o muncă desfășurată în condițiile prezentului cod;

c) sindicatele și patronatele;

d) alte persoane juridice sau fizice care au această vocație în temeiul legilor speciale sau al Codului de procedură civilă.

Art. 268. — (1) Cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate:

a) în termen de 30 de zile calendaristice de la data în care a fost comunicată decizia unilaterală a angajatorului referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea sau încetarea contractului individual de muncă;

b) în termen de 30 de zile calendaristice de la data în care s-a comunicat decizia de sancționare disciplinară;

c) în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat, precum și în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator;

d) pe toată durata existenței contractului, în cazul în care se solicită constatarea nulității unui contract individual sau colectiv de muncă ori a unor clauze ale acestuia;

e) în termen de 6 luni de la data nașterii dreptului la acțiune, în cazul neexecutării contractului colectiv de muncă ori a unor clauze ale acestuia.

(2) În toate situațiile, altele decât cele prevăzute la alin. (1), termenul este de 3 ani de la data nașterii dreptului.

CAPITOLUL II

Competența materială și teritorială

Art. 269. — (1) Judecarea conflictelor de muncă este de competența instanțelor stabilite conform Codului de procedură civilă.

(2) Cererile referitoare la cauzele prevăzute la alin. (1) se adresează instanței competente în a cărei circumscripție reclamantul își are domiciliul sau reședința ori, după caz, sediul.

CAPITOLUL III

Reguli speciale de procedură

Art. 270. — Cauzele prevăzute la art. 266 sunt scutite de taxa judiciară de timbru și de timbrul judiciar.

Art. 271. — (1) Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de muncă se judecă în regim de urgență.

(2) Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 15 zile.

(3) Procedura de citare a părților se consideră legal îndeplinită dacă se realizează cu cel puțin 24 de ore înainte de termenul de judecată.

Art. 272. — Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.

Art. 273. — Administrarea probelor se face cu respectarea regimului de urgență, instanța fiind în drept să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie în mod nejustificat administrarea acesteia.

Art. 274. — Hotărârile pronunțate în fond sunt definitive și executorii de drept.

Art. 275. — Dispozițiile prezentului titlu se completează cu prevederile Codului de procedură civilă.

TITLUL XIII

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 276. — Potrivit obligațiilor internaționale asumate de România, legislația muncii va fi armonizată permanent cu normele Uniunii Europene, cu convențiile și recomandările Organizației Internaționale a Muncii, cu normele dreptului internațional al muncii.

Art. 277. — (1) În sensul prezentului cod, funcțiile de conducere sunt cele definite prin lege sau prin reglementări interne ale angajatorului.

(2) Prezenta lege transpune art. 16 lit. b), art. 18 și 19 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 299 din 18 noiembrie 2003, și art. 3, 4 și 10 din Directiva 2008/104/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind munca prin agent de muncă temporară, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 327 din 5 decembrie 2008.

Art. 278. — (1) Dispozițiile prezentului cod se întregesc cu celelalte dispoziții cuprinse în legislația muncii și, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de muncă prevăzute de prezentul cod, cu dispozițiile legislației civile.

(2) Prevederile prezentului cod se aplică cu titlu de drept comun și acelor raporturi juridice de muncă neîntemeiate pe un contract individual de muncă, în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete și aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective.

Art. 279. — (1) Vechimea în muncă stabilită până la data de 31 decembrie 2010 se probează cu carnetul de muncă.

(2) După data abrogării Decretului nr. 92/1976 privind carnetul de muncă, cu modificările ulterioare, vechimea în muncă stabilită până la data de 31 decembrie 2010 se reconstituie, la cererea persoanei care nu posedă carnet de muncă, de către instanța judecătorească competentă să soluționeze conflictele de muncă, pe baza înscrisurilor sau a altor probe din care să rezulte existența raporturilor de muncă. Cererile de reconstituire formulate anterior datei abrogării Decretului nr. 92/1976, cu modificările ulterioare, se vor soluționa potrivit dispozițiilor acestui act normativ.

(3) Angajatorii care păstrează și completează carnetele de muncă le vor elibera titularilor în mod eşalonat, până la data de 30 iunie 2011, pe bază de proces-verbal individual de predare-primire.

(4) Inspectoratele teritoriale de muncă ce dețin carnetele de muncă ale salariaților le vor elibera până la data prevăzută la alin. (3), în condițiile stabilite prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale.

(5) Anunțul privind pierderea carnetelor de muncă emise în temeiul Decretului nr. 92/1976, cu modificările ulterioare, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

Art. 280. — Pe data intrării în vigoare a prezentului cod cauzele privind conflicte de muncă aflate pe rolul tribunalelor se judecă în continuare potrivit dispozițiilor procesuale aplicabile la data sesizării instanțelor.

Art. 281. — (1) Prezentul cod intră în vigoare la data de 1 martie 2003.

(2) Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă:

— Codul muncii al R.S.R., Legea nr. 10/1972, publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 140 din 1 decembrie 1972, cu modificările și completările ulterioare;

— Legea nr. 1/1970 — Legea organizării și disciplinei muncii în unitățile socialiste de stat, publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 27 din 27 martie 1970, cu modificările și completările ulterioare;

— Decretul nr. 63/1981 privind modul de recuperare a unor pagube aduse avutului obștesc, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 17 din 25 martie 1981;

— Legea nr. 30/1990 privind angajarea salariaților în funcție de competență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 16 noiembrie 1990;

— Legea nr. 2/1991 privind cumulul de funcții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 8 ianuarie 1991;

— Legea salarizării nr. 14/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 9 februarie 1991, cu modificările și completările ulterioare;

— Legea nr. 6/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 10 februarie 1992;

— Legea nr. 68/1993 privind garantarea în plată a salariului minim, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 15 octombrie 1993;

— Legea nr. 75/1996 privind stabilirea zilelor de sărbătoare legală în care nu se lucrează, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 17 iulie 1996, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 34 și 35 din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 19 mai 1998.

(3) Pe data de 1 ianuarie 2011 se abrogă dispozițiile Decretului nr. 92/1976 privind carnetul de muncă, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 37 din 26 aprilie 1976, cu modificările ulterioare.

NOTĂ:

Reproducem mai jos prevederile art. II, III și IV din Legea nr. 40/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, care nu sunt încorporate în forma republicată a Legii nr. 53/2003 — Codul muncii și care se aplică, în continuare, ca dispoziții proprii ale actului modificator:

„**Art. II.** — (1) Contractele colective de muncă și actele adiționale încheiate în intervalul de la data intrării în vigoare a prezentei legi și până la 31 decembrie 2011 nu pot prevedea o durată de valabilitate care să depășească 31 decembrie 2011. După această dată, contractele colective de muncă și actele adiționale se vor încheia pe durate stabilite prin legea specială.

(2) Contractele colective de muncă în aplicare la data intrării în vigoare a prezentei legi își produc efectele până la data expirării termenului pentru care au fost încheiate.

Art. III. — La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

— art. 23 alin. (1) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 19 mai 1998, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare.

Art. IV. — Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2011 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	245	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	370	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.270	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	300	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	35	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2011 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic PDF, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 523067